

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/27 • 09 Temmuz 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Sermaye hükümetinin İsrail'le
gizli görüşmeleri sürüyor...**

**İşbirlikçiler için
esas olan usaklıktır!**

İÇİNDEKİLER

İşbirlikçi rejimler için	
esas olan uşaklıktır!	3
Kirli savaş tırmandırılıyor!	4-5
Düzen güçleri Kürt halkına karşı	
tam siper aldı!	6
Sermayenin has uşağı:	
Kemal Kılıçdaroğlu	7
Başbuğ'dan Kürt sorunuyla ilgili	
“şanslı” açıklamalar!	8
GOP BDSP'den zorunlu açıklama	9
Sivas katliamı eylemlerle	
lanetlendi	10-11
UPS'de patron-polis	
saldırılarına geçit yok!	12
TEKEL işçisi hesap soruyor!	13
İşçi ve emekçi hareketinden	14-15
Toplu Sözleşme Sempozyumu'nun	
ardından	16-17
Sempozyum üzerine düşünceler	18
Metal patronlarının saldırılarına karşı	
direniş!	19
BMİS Gebze Şube Başkanı'yla	
konuştuk	20-21
Rize Belediye Başkanı'ndan ırkçı,	
cinsiyetçi açıklama	22
6. Avrupa Sosyal Forumu gerçekleşti	23
Yunanistan mali krizi ve AB'nin yeniden	
dizaynı - Volkan Yaraşır	24-25
Katastrofik sarmal - Volkan Yaraşır	26
Obama yönetimi işgalci	
orduların şefini kovdu	27
“Kürtler ne istiyor?” - M.Can Yüce	28
Kapitalizmin vazgeçemediği	
oyuncağı nükleer!	29
Çevre katliamına HES'lerle devam!	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/27 * 09 Temmuz 2010

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,

Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sermaye düzeni, Kürt halkına karşı başlattığı kirli savaş seferberliğini tüm cephelerde tırmandırıyor. Ordusundan medyasına, tüm düzen partilerinden zor aygıtlarına ve diğer kurumlarına kadar hepsi birden seferber olmuş durumdalar. Devletin tepesi birbiri ardına güvenlik zirveleri gerçekleştirmekte, medya yöneticileri ve köşe yazarlarıyla biraraya gelmekte, “sivil toplum kuruluşları” ile patron örgütlerini harekete geçirerek Kürt hareketi çembere alarak kuşatılmaya çalışılmaktadır. Kısaca tüm düzen güçleri Kürt sorununun “çözümü” için sahte “açılımlar” ile yeni plan ve projeler üreterek sonuç almaya çalışıyor. Devletin yüksek zirveleri açıklama üstüne açıklama yapmakta, kararlılık gösterilerini her fırsatta dile getirmektedirler. Böylece Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesi “teröre karşı mücadele” adı altında tasfiye edilmeye çalışılıyor. Sermaye devleti, içindeki bu seferberlikle birlikte uluslararası alanda da yeni bir cephe açmak istiyor. Başta ABD ve NATO olmak üzere bölgenin işbirlikçi gerici tüm güçleri devreye sokularak Kürt hareketi her cepheden kuşatılarak boğulmaya çalışıyor. Oysa başta ABD emperyalistleri olmak üzere tüm emperyalist ve bölgesel gerici güçler Türk sermaye devletine bu mücadelede başından itibaren destek verdiler. Emperyalist merkezler askeri, siyasi, ekonomik, diplomatik ve istihbarat desteklerini her zaman Türk sermaye devletinin hizmetine sundular. Ancak tüm bu destek ve kuşatmalara rağmen Kürt halkının haklı ve meşru özgürlük ve eşitlik mücadelesini bugüne kadar boğmayı başaramadılar. Geline yer de bunu kolayca başarmaları mümkün değildir.

Bugün her cepheden Kürt halkına karşı tırmandırılan kirli savaşa karşı tüm ilerici, devrimci sol güçler Kürt halkının mücadelesini sahiplenmeli, bu mücadeleyle omuz omuz olmalıdırlar. Bugün her zamankinden daha çok “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarı yükseltilmelidir. Unutulmamalıdır ki, Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle işçi ve emekçilerin mücadelesi arasında kopmaz bir bağ vardır. Kürt halkı özgür olmadan işçi ve emekçiler asla özgür olamazlar.

* * *

Sınıf devrimcilerine karşı 31 Mart günü 4 kentte eşzamanlı olarak gerçekleştirilen polis operasyonları sonucu 20'ye yakın sınıf devrimcisi gözaltına alınmış ardından mahkemeye çıkarılan 5 sınıf devrimcisi tutuklanmıştı. 18 Haziran günü gerçekleşen ilk duruşmada 3 sınıf devrimcisi tahliye edilirken 2'sinin tutukluluğunun devamına karar verilmişti.

Sermaye devletinin kendi yasalarına dahi aykırı haksız ve keyfi bir biçimde gerçekleştirdiği bu gözaltı ve tutuklama terörünün temelsizliği daha ilk duruşmada açığa çıkmıştı.

Tutuklulukları devam eden 2 sınıf devrimcisinin ikinci duruşması 14 Temmuz günü gerçekleştirilecek. Tüm ilerici ve devrimci güçler, 14 Temmuz günü Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek ikinci duruşmaya katılarak sınıf devrimcileriyle dayanışmayı yükseltmelidir.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Sermaye hükümeti siyonist İsrail’le gizli görüşmelerini sürdürüyor...

İşbirlikçi rejimler için esas olan uşaklıktır!

Siyonist İsrail’in kuşatma altındaki Gazze’ye yardım taşıyan filo düzenlediği kanlı saldırının ardından AKP şefleri, yaptıkları açıklamalarda, sonunda yutmak zorunda kalacakları sözler ettiler. “Sınırı aşma”larının bir nedeni İsrail’in küstahça saldırganlığına duydukları öfke ise, asıl nedeni kitleler nezdinde kuyruğu dik tutma gayreti idi.

Stratejik ortağı İsrail tarafından saldırıya uğrayan Türk sermaye devleti, hem iç kamuoyu hem Ortadoğu halkları nezdinde kendini kahraman olarak göstermek için fırsatı değerlendirmeye çalıştı. Özellikle Erdoğan tarafından mecliste verilen vaazlar, Ortadoğu sokaklarında geniş yankı yarattı.

Bu kadarı bölgede ABD’nin etkin taşeronu olma yolunda ilerleyen işbirlikçi takımı açısından iyi bir başlangıç sayılabilir. Ancak bu çıkışın bir süre sonra ters etki yaratması kaçınılmazdır. Zira AKP hükümetinin İsrail’le ilişkileri kesme niyeti yok. Bu da onların ikiyüzlü olduklarının anlaşılması anlamına geliyor ki, şu an bu noktada bulunuyorlar.

AKP şefleri bir kez daha suçüstü yakalandı

Tayyip Erdoğan’ın Kanada’nın Toronto kentinde düzenlenen G-20 Zirvesi esnasında ABD Başkanı Barack Obama ile yaptığı görüşmenin gündemleri, Filistin sorunu, terörle mücadele, Türkiye-İsrail ilişkileri, Türkiye-İran ilişkileri, Afganistan’daki savaş vb. ’nden oluşuyordu.

Bekleneceği üzere Türkiye-İsrail ilişkilerinde yaşanan sorun, görüşmenin ilk sıralarındaydı. Çünkü Washington yaşanan sorunların bir an önce aşılmasını istiyor. Nitekim iki Amerikancı rejim temsilcilerinin gizli görüşmelere başlaması da Obama’nın emriyle olmuştur.

Türk devleti adına Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu’nun, siyonist İsrail adına Sanayi ve Ticaret Bakanı Binyamin Ben Eliezer’in katıldığı Brüksel’deki gizli görüşme, AKP hükümetinin sahtekârlığını gözler önüne serdi. Filistin halkının dostu kisvesine bürünen Erdoğan ve müritlerinin riyakârlığı, gizli görüşmenin İsrail kaynakları tarafından ifşa edilmesi ile bir kez daha tescillendi.

Söylemde Filistin davasının savunucusu, gerçekte ise siyonist rejimin işbirlikçisi olan dinci gericiler bu defa suçüstü yakalandılar. Gizli kalacağını varsaydıkları görüşmenin, sözünde durmayan siyonistler tarafından basına servis edilmesi ile teşhir oldular.

Washington’daki efendilerden emir gelince...

Obama’nın emriyle İsrail’le yapılan gizli görüşme, sermaye iktidarı ve onun icra kurulu AKP hükümetinin, “emperyalistlere kafa tutma” iddiasının tam bir safsata olduğunu ortaya koymuştur. Kamuoyu önünde “ulusal çıkarları savunuyoruz, bunun için gerekirse ABD’ye bile kafa tutarız” söylemine sarılanların, iş icraata gelince nasıl yelkenleri suya indirdikleri, “eksen kayması” tartışmalarının yapaylığı

bu olay üzerinden görülmüştür.

Aslında AKP şefleri sarf ettikleri bazı sözler için çoktan pişman olmuş durumdadır. Bir süredir Yahudi lobisi ve Beyaz Saray’daki savaş baronları nezdinde girişimlerde bulunup, kendilerini affettirmek ve hizmete amade olduklarını ikrar etmek için çaba harcıyorlar. Bir süre önce Washington’a giden AKP heyeti, bu yönde yapılan resmi girişimlerin ilki idi. Aynı günlerde Washington’da boy gösteren TUSİAD şeflerinin amacı da farklı değildi.

Emperyalizme göbekten bağımlı bir rejimin başbakanının emperyalistler karşısında dik durması olası değildir. Erdoğan bu sorunla ilk kez karşılaşmıyor. Daha önce de İsrail ve Washington’la arayı geren AKP şefi, “Beyrut kasabı” Ariel Şaron’un kapısını çalmak zorunda kalmıştı. Bu alçaltıcı duruma, Washington’un kapılarını açabilmek için katlanan Erdoğan, diğer burjuva politikacıları gibi, o koltukta oturabilmek için emperyalist efendinin desteğinin şart olduğunu bilmektedir.

Gazze kuşatmasına dair hamaset kaba riyakârlıktır!

Gazze’ye yardım filosuna düzenlenen kanlı saldırının siyonist İsrail tarafından sahiplenilmesi, Türk devletini tavrı almak zorunda bıraktı. Zira İsrail, yakın işbirlikçisi olmasına rağmen Türk devletini dikkate almayan küstah bir tutum takınarak, Ankara’daki Amerikancıları “sert” tutum almaya zorlamış oldu. Siyonistlerin pervasızlığı Washington’dan aldıkları sınırsız desteğe dayandığı için, hala geri adım atmış değiller.

Hamasi nutuklara rağmen, Erdoğan ve AKP hükümeti İsrail’le ilişkileri sürdürmek istediklerini defalarca ifade ettiler. “Filistin halkının dostu” havalara bürünen dinci gericilik, gerçekte siyonist İsrail’le işbirliğini yeniden tesis etmek için çaba harcıyor.

Tayyip Erdoğan İsrail’le işbirliği yapmaya hazır, ancak yerine getirilmesi için dört şart öne sürüyor: İsrail’in özür dilemesi, gemilerin iade edilmesi ve baskında zarar görenlerin tazmin edilmesi, uluslararası bir komisyon kurulması ve Gazze etrafındaki ablukanın kaldırılması.

Bu taleplerde en dikkat çeken, Gazze etrafındaki ablukanın kaldırılmasının talep edilmesidir. “İleri” bir talep gibi görünmesine rağmen, AKP şeflerinin bunu görüntü olsun diye öne sürdükleri açık. Erdoğan ve müritleri, ilk iki şartın kabul edilmesi durumunda siyonist rejimle ilişkilerde kaldığı yerden devam

etmeye hazır olduklarını kulislerde ifade ediyorlar. Erdoğan’ın Obama ile görüşmede bu mesajı iletmesi, farklı çevreler tarafından da dile getiriliyor.

Görüldüğü üzere, Filistin sorununu iç politika malzemesi olarak kullanan AKP hükümeti, Filistin halkının temel sorunlarıyla hiç de ilgili değil. İrkçı-siyonist rejimin Filistin halkı üzerinde estirdiği devlet terörü devam ederken, İsrail’in özür dilemesi, gemilerin iade edilmesi ve baskında zarar görenlerin tazmin edilmesi durumunda, siyonist rejimle ilişkilerin kaldığı yerden devam edeceği garantisinin verilmesi, AKP’nin Filistin sorunu konusundaki samimiysizliğini kanıtlamaktadır.

Obama ile görüşen İsrail başbakanının “gemiler iade edilmeyecek” restini çekmesi, Ankara’daki Amerikancıların işini daha da zorlaştırdı. Zira Washington’daki savaş baronlarının gazabından korkan Erdoğan ve müritleri, sonunda İsrail’le arayı bulmak zorunda kalacaklarının farkındalar. Bundan dolayı siyonist başbakanın meydan okumasını görmezden gelmeye çalışıyorlar. Nitekim siyonist şefin açıklamaları ajanslarda yer alırken, AKP şefleri Filistin sorununu unutmuş, “teröre karşı” savaş üzerine vaazlar veriyorlar.

Ankara’daki işbirlikçi takımının bir diğer korkusu ise, Yahudi lobisi ve destekçilerinin Ermeni soykırımı tasarısını raftan indirmeleridir.

Açmaz içindeki işbirlikçi takımı, Washington’a boyun eğmek ve ırkçı-siyonist rejimle anlaşmak zorunda kalacaktır. Bu olgu, emperyalist-siyonist güçlere kafa tutmanın, işbirlikçi burjuvazi ve onun adına siyaset yapanların işi olmadığını bir kez daha göstermiştir.

İşbirlikçiler ile efendileri ezilen halkların düşmanıdır!

Emperyalist güçler ezilen halkların ulusal özgürlük ve eşitlik özelemlerini istismar edebilir, hatta direniş hareketlerini etki altına alabilirler. Buna karşın hiçbir emperyalist güç Filistin, Kürdistan, Sri Lanka ve diğer ezilen halkların baskı ve ayrımcılığa karşı verdiği mücadeleyi desteklemez, tersine direnen halkların iradesini kırmak için kirli planlar hazırlayıp, baskıcı rejimlere silah satarlar.

Türk sermaye devleti gibi kuruluşundan beri Kürt halkı ve farklı etnik kimliklere mensup toplum kesimlerine karşı ayrımcı politika izleyen bir rejimin de ezilen halklardan yana tutum geliştirmesi eşyanın tabiatına aykırıdır. Zira bizzat kendileri ezen ulus konumundadırlar. Onlar da halkların baskı ve zulme maruz bırakılmalarının sorumluları arasında yer almaktadırlar.

İşbirlikçi rejimler, bir yandan ezilen halklar üzerindeki baskıları arttırırken, öte yandan emperyalistlere hizmet etmek için yarışıyorlar. Türk burjuvazisi ve onun devleti bu çizginin tipik temsilcilerindendir.

Ezilen halkların ulusal özgürlük ve eşitlik özelemlerine kavuşması, sömürgecilere ve emperyalist efendilerine karşı birleşik, militan, devrimci direnişleri sayesinde mümkün olacaktır.

Sermaye devleti kirli savaşı tırmandırıyor!

Kürt halkıyla omuz omuza!

Siyasal bakımdan sert ve sıcak bir yaz dönemine girmiş bulunuyoruz. PKK gerillalarıyla Türk ordusu arasında çatışmaların yoğunluğu giderek artıyor. Son günlerde ardarda yaşanan çatışmalarda çok sayıda asker ile PKK gerillası yaşamını yitirdi ve yaralandı. Gelişmeler çatışmalı sürecin giderek ivme kazanacağını gösteriyor. Türk devleti kirli savaşı tırmandıracağı yönünde ciddi işaretler veriyor.

Çatışmaların bilançosu giderek ağırlaşıyor

PKK'nin eylemsizlik sürecine son verdiği Haziran ayından bu yana son yılların en şiddetli çatışmaları yaşandı. PKK açıklamalarına göre, 52 gerilla eyleminde 126 asker ve 25 gerilla hayatını kaybetti.

Türk ordusu sivil ayrımı yapmaksızın tüm alanlarda saldırılarını tırmandırıyor. Bu süreçte Haftanın 34, Zap 15, Metina ve Xakurke bir kez top saldırısına maruz kaldı. Savaş uçaklarıyla gerçekleştirilen saldırılarda da artış görüldü. Güney Kürdistan'ın yanı sıra Cudi'ye yönelik hava saldırısı düzenleyen Türk savaş uçakları, Xakurke'de bulunan Cennet köyünde 15 yaşındaki bir Kürt kızını katletti.

Geçen aya damgasını vuran olaylardan birisi de Türk ordusunun Güney Kürdistan'a yönelik gerçekleştirdiği sızma girişimlerine gerillaların verdiği cevaplar oldu. Haftanın sınır üstünde Türk ordusu gerillanın sert direnişi ile geri püskürtüldü. Geçtiğimiz günlerde Dağlıca'da çatışma yaşandı. Batman'ın Gercüş ilçesindeki Vergili Köyü Jandarma Karakolu'na HPG gerillaları saldırı düzenledi. Karakolda görevli bir asker ölürken, biri teğmen ve iki asker yaralandı...

Kürt hareketine yönelik yeni saldırı planları devrede!

Türk devleti, Kürt hareketine karşı stratejik konumdaki Kandil için yeni bir süreç geliştirmeye çalışıyor. Kandil Dağı'nın PKK için bir üs olmaktan çıkarılmasını hedefleyen süreçte, Türkiye-ABD-Irak arasındaki üçlü mekanizmanın işlevi arttırılırken, Güney Kürdistan yönetimi de Türk sermaye devletine aktif destek verecek. Türkiye, İran ve Suriye'nin eş zamanlı operasyonları ile PKK'nın hareket alanı daraltılacak.

Güney Kürdistan yönetimi lideri Mesud Barzani'nin Türkiye ziyaretinin ardından Devlet Bakanı Bakan Zafer Çağlayan işadamları heyeti ile Erbil'i ziyaret etti. Mesud Barzani, "Topraklarımızı komşu ülkelere saldırı amaçlı kullanırmayacağız" diyerek, PKK'ye karşı Türk devletinin yanında oldukları mesajını verdi. Güney Kürdistan yönetiminin önde gelen isimlerinden Neçirvan Barzani'nin de bugünlerde PKK'ye silah bırak çağrısı yapması, bu noktadan sonra daha fazla karşısında olacaklarını vurgulaması, Güney Kürdistan'ın da üçlü mekanizmada aktif rol alacağını ortaya koyuyor. Neçirvan Barzani'nin PKK için "Birlikte defedeceğiz" sözleri, Kandil için yeni bir sürecin ön işareti niteliği taşıyor.

Güney Kürdistan yönetimi kamplarda yaşayanların Türkiye'ye dönmesi için devreye girecek. Maxmur kampında yaşayan Kürtler dönüş

zorlanacak. Bu kamplar ile Kandil'in irtibatını kesmeye yönelik önlemler arttırılacak. Türkiye-İran-Irak üçgenindeki dağlarda bulunan irili ufaklı kampların boşaltılması da hedefleniyor.

Son dönemde PKK'ye karşı Türkiye-İran ikilisi eş zamanlı operasyonlar düzenledi. Türk savaş uçakları Kandil ve çevresini bombalarken, İran geçtiğimiz günlerde Kandil'e hava harekâtı gerçekleştirdi.

Güney Kürdistan yönetimi ise, Türk ordusu bölgedeki hedeflere nokta operasyon düzenlerken şimdilik geri planda durmayı tercih ediyor. PKK'yle açıktan çatışmaya girmiyor ama Türkiye'ye desteğini sessiz ve derinden sürdürüyor.

Sınır 5 bin kişilik profesyonel birlik! PKK yöneticileri için özel ekip!

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül başkanlığında 21 Haziran'da gerçekleştirilen "Güvenlik Zirvesi"nde alınan kararların detayları basına yansımaya başladı. Zirvede, Güney Kürdistan sınırındaki 150 kilometrelik hattın, yeni oluşturulacak 5 bin kişilik profesyonel birlik tarafından korunmasının kararlaştırıldığı söyleniyor. Sınırı koruyacak yeni profesyonel uzman erbaşlar, Ocak 2011 tarihinden itibaren sınır karakollarını teslim almaya başlayacak. Güney Kürdistan sınırını profesyonel askerlerin koruması çalışması 2014 yılına kadar tamamlanacak.

Burjuva basında, PKK'nin yönetici kadrosunu ele geçirerek Türkiye'ye getirmek için "özel ekip" kurulduğu ve hedefteki üç ismin Murat Karayılan, Fehman Hüseyin ve Cemil Bayık olduğu da işleniyor. Türk ordusunun geçen hafta Güney Kürdistan'a gerçekleştirdiği hava saldırısında özellikle Murat Karayılan'ın bulunabileceği kampların hedef alındığı söyleniyor.

Kürt köyleri bombalanıyor!

Şırnak'ta Kato, Cudi ve Sehreban bölgelerine

başlatılan askeri operasyonlar hava destekli sürerken, savaş uçakları sınır bölgelerini, askeri helikopterler derin vadileri bombalıyor.

Sivil yerleşim alanları da saldırı hedefleri arasında. Savaş uçakları Kandil bölgesindeki köylere ve yaylalara yönelik saldırılarını yoğunlaştırıyor. Genelkurmay Başkanlığı'ndan yapılan açıklamada, "hedeflerin isabetle vurulduğu", "sivil halkın olumsuz etkilenmemesi için gerekli hassasiyet gösteril"diği iddia ediliyor. Oysa Kandil'deki Kurdine köyü hedef alınmış, iki ev bombardıman sonucu yıkılmıştır.

Türk ve İran devletinin saldırıları nedeniyle son iki yıl içinde Kandil bölgesinde 36 köy boşaltıldı, 800'ü aşkın aile evini terk etmek zorunda kaldı, bin küçükbaş hayvan telef oldu. Son iki ay içinde Türk ve İran devletinin saldırılarında 2'si çocuk 4 köylü hayatını kaybetti, 9'u yaralandı. İran topçu saldırıları nedeniyle sınır bölgelerinde onlarca dönüm tarım arazisi işlenemez duruma geldi, bu nedenle çok sayıda aile göç etmek zorunda kaldı.

Genelkurmay'ın, Hakkâri'de PKK gerillaları ile yaşanan çatışma sırasında 11 askerin ölmesinin ardından siviller ile PKK'lileri ayırt edemedikleri yönünde yaptığı açıklamayı yeni sivil katliamları izledi. Hatay, Lice, Hakkâri ve sınır ötesinde siviller hedef alınarak katledildi.

Gerillalara akıl almaz işkence

Türk ordusu artan çatışmalarla birlikte bölgede her türlü kirli savaş yöntemini kullanıyor. PKK'lilerin cansız bedenleri üzerinde akıl almaz işkenceler uyguluyor. Gümüşhane'de çıkan çatışmada yaşamını yitiren PKK'li Özgür Dağhan'ın bedeninde işkence izleri tespit edildi. Teşhis için morga giren Dağhan'ın ailesi gördükleri tablo karşısında şoka girdi. Kafa kısmı tamamen erimiş, sadece dişler ve bir tutam saç kalmıştı. Vücudunun diğer bölgelerinde herhangi bir hasar olmaması, sağ yakalanarak infaz edildiği, ardından işkence yapıldığı ihtimalini güçlendiriyor. Teşhiste zorlanan aile aynı

çatışmada yaşamını yitiren gerillalarının bedeninde de aynı vahşet izlerine tanık oldu.

23 Haziran’da aynı bölgede yaşamını yitiren PKK’li Hamit Ulaş ile Diyarbakır’ın Silvan ilçesinde çıkan çatışmada yaşamını yitiren Bayram Dün’ün de kafa kısmı parçalanmış ve işkence yapılmıştı. Siirt’in Pervari ilçesinde çıkan çatışmada yaşamını yitiren 3’ü kadın 12 kişinin cesetlerinin de işkence gördüğü söyleniyor.

Sermaye devletinden OHAL genelgesi

Çatışmaların yoğunlaşması ile birlikte Meclis’te başlayan OHAL’i geri getirme tartışmaları sürerken, İçişleri Bakanlığı tarafından Haziran ayı sonunda valiliklere gönderilen bir genelgede yol kontrolleri ve yaylaya çıkış yasağının yeniden uygulanması istendi. Böylece fiili OHAL başlamış bulunuyor.

Başbakan Tayyip Erdoğan bir yandan diğer düzen partilerine “OHAL sizin karakterinizde var, bizde yok” yanıtı verirken, öte yandan valiliklere gönderilen genelgelerde OHAL uygulamalarının yeniden devreye konulması isteniyor. AKP hükümeti “açılım” kapsamında kaldırdığını ileri sürdüğü asker-polis kontrol noktalarına yeniden dönüş yaptı.

İçişleri Bakanlığı’nın Ocak ayında “yayla ve meraların hayvancılığa açılması” ve “yol kontrollerinin kaldırılması”na ilişkin yayımladığı iki genelgeye Genelkurmay’dan itiraz geldi. Yaylalara çıkışlarda ve karayollarında kontrol yönündeki Genelkurmay’ın talebi AKP hükümeti tarafından da desteklendi.

Bunun üzerine İçişleri Bakanı Beşir Atalay valilere yeni bir genelge gönderdi. Genelgeyle askerlerin yol kontrollerine izin veriliyor. Yanısıra mera ve yaylalara çıkışların valilikler tarafından güvenlik birimleriyle koordineli olarak yeniden gözden geçirilip, bazı kısıtlamalar getirilmesi öngörülüyor.

Genelkurmay’ın diğer bir talebi ise aramalarla ilgili. Mevcut mevzuata göre, aramalar ancak hakim kararı veya mülki amirin yazılı emriyle yapılabilir. Genelkurmay bu konudaki rahatsızlıklarını da hükümete ileterek, kendilerine arama imkanı verecek düzenlemeler yapılması talebinde bulundu. Hükümet, Genelkurmay’ın bu isteğini de yerinde buldu. Bu talebin önümüzdeki günlerde Meclis gündemine getirilerek yasallaştırılması bekleniyor.

Türk işçi ve emekçilerinin Kürt halkının ezilmesinden hiçbir çıkarı yoktur!

Bu kirli savaştan Türk işçi ve emekçilerinin hiçbir çıkarı yoktur. Bu haksız savaşı yürütenler kitlelerin acılarını kullanarak onları körleştirmeye ve kendi söylemlerine esir kılmaya çalışıyorlar.

Kürt sorununun çözümsüzlüğü, iki halkın düşmanlaştırılmasına zemin düşüyor, özellikle işçi sınıfının birliğine darbe indiriyor. İşçi sınıfının devrimci bilinçten yoksun olduğu bugünkü koşullarda, birinci burjuva ideolojisi tarafından belirleniyor. Türk işçi kitleleri yükseltilen milliyetçiliğin etkisi altında kalıyor.

Öte yandan, sorunun Kürt halkının talepleri doğrultusunda çözülememesi nedeniyle sınıfsal çelişkileri geriye iten, esas çelişki olarak ulusal ezilmişliği öne çıkartan Kürt işçileri de, kendi sınıf sorunlarına sahip çıkamıyorlar.

Türk ve Kürt işçiler arasındaki önyargılar ancak devrimci temellerde bir mücadelenin yükselmesiyle ortadan kalkabilir. İki kardeş halkın işçi ve emekçilerinin kapitalizme karşı devrim ve sosyalizm ekseninde birleşmeleri dışında bir çözüm yolu yoktur.

Kandil

Tuğluk için 10 yıla kadar hapis istemi

Kapatılan DTP’nin eski milletvekili Aysel Tuğluk için “örgüt propagandası yapmak” gerekçesiyle 2 yıldan 10 yıla kadar hapis cezası istendi.

Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davanın duruşmasında Cumhuriyet Savcısı Hakan Yüksel, Aysel Tuğluk’un, 28 Şubat 2007 tarihinde, DTP’nin Kocatepe Kültür Merkezi’nde yapılan 1. Olağanüstü Büyük Kongresi’nde yaptığı konuşmaya ve 2 Mart 2007 tarihinde DTP Genel Merkezi’nde yaptığı basın açıklamasına dikkat çekti. Tuğluk’un PKK/KONGRA-GEL’i ‘bir terör örgütü’ olarak kabul etmediğini, örgütün yasa dışı eylemlerini iyi gördüğünü, Öcalan’a ‘sayın’ diye hitap ederek onu muhatap kabul ettiğini söyledi.

Yüksel, Tuğluk’un, Terörle Mücadele Kanunu’nun 7/2. maddesinde düzenlenen “örgüt propagandasını yapmak” suçu uyarınca 2 kez olmak üzere toplam 2 yıldan 10 yıla kadar hapisle cezalandırılmasını istedi.

Türk ve İsrail ordusu arasında yakın bağlar sürüyor!

Türkiye ile diplomatik krize rağmen İsrail Genelkurmay Başkanı Gabi Aşkenazi, askeri bağların güçlü olmayı sürdürdüğünü vurgularken, kendisinin Türk Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ ile görüştüğünü, İsrail Kara Kuvveleri Komutanı Tümgeneral Sami Turgeman’ın da, “Birkaç gün önce Avrupa’da Başbuğ’un yerine getirilmesi beklenen mevkidaşı” ile konuştuğunu açıkladı.

İsrail Genelkurmay Başkanı Gabi Aşkenazi, Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ ile temas halinde olduklarını, askeri alandaki ilişkilerin korunmasına gayret ettiklerini söyledi.

İsrail parlamentosunda kapalı bir oturumda milletvekillerine bilgi veren Aşkenazi, Gazze’ye yardım götüren Mavi Marmara ve diğer gemilere müdahale olayından beri Orgeneral Başbuğ ile kişisel temas halinde bulunduğunu ifade etti.

İsrail Genelkurmay Başkanı’nın kapalı oturumda yaptığı konuşma hakkında bir grup gazeteciye bilgi veren bir milletvekilinin ifadelerine göre, Aşkenazi Türkiye’nin NATO üyesi olmasından ötürü siyasi yöneliminin değişeceğine ihtimal vermediğini kaydetti.

Askeri alandaki ikili ilişkilerin önceden sahip olduğu seviyenin korunabileceğini ifade eden Aşkenazi, “İlişkiler önemli. Bu çalkantılı dönemde ilişkileri korumamız şart” diye konuştu. “Bazı askeri tatbikatların iptal edilmesine karşın, Türkiye-İsrail askeri temaslarının devam ettiğini” ifade eden Aşkenazi, “Askeri alandaki ilişkilerde, askeri görüşmelerin devam etmesi konusunda, herhangi bir sorunun olmadığı izlenimine sahibim” diye konuştu.

Aşkenazi ayrıca, Orgeneral Başbuğ’un, İsrail Silahlı Kuvvetleri dergisi “Maarachot”un son sayısına, makale ile katkıda bulunmasını da “iki ülkenin orduların arasındaki yakın bağların sürdüğünün yeni bir kanıtı” olarak tanımladı.

Siper tartışmaları boyaları sildi, maskeleri düşürdü...

Düzen güçleri Kürt halkına karşı tam siper!

Kürt hareketinin silahlı mücadeleyi yükseltmesi başta düzen siyaseti ve ordu olmak üzere herkesin elinin ayağına dolaşmasına sebep oldu. Kendi uydurdukları “PKK bitti” masallarına kendilerini fazlaca kaptıranlar kısa bocalamanın ardından hızla duruma adapte olarak kirli savaş düzenine geçtiler. Burjuva siyaset arenasını bir kez daha şovenizm, Kürt düşmanlığı ve savaş edebiyatı ile doldu. Kürt düşmanlığında birbiri ile yaraşan düzen partilerinin siperden yürütmeye çalıştıkları siyaset ise siper tartışmaları ile birlikte ayyuka çıktı.

Sözde ayrılıkların aynılığı açığa çıktı

Düzen partilerinin birbirleri ile aynı olduğu her fırsatta ifade edilmesine rağmen burjuva politikacılarının renkli yalanları çoğu zaman bu gerçeğin üzerini kolayca örter. Kürt sorunu gibi düzeni zorlayan konular ise, bu ayrımı belirginleştirmek için adeta turnusol işlevi görür. Son günlerde yaşanan “siper” tartışmaları da daha düne kadar sözde demokratlıkta birbirleriyle yarışanların nasıl da militarizm yarışına girdiklerini ortaya koymakta.

Siper tartışması Tayyip Erdoğan’ın savaş nizamına uyum sağlamak ve estirilecek şoven rüzgardan nemalanmak için hızla Gediktepe’ye gitmesi ile başladı. Sözde açılım ile elde etmek istediğini elde edemeyen AKP, kirli savaş rüzgarlarının esmeye başladığı bir dönemde Kürdistan’a giderek şahin pozlar takınma, devletin bildik savaş konseptine destek verdiğini gösterme kaygısına düştü. Bunu yaparken seçtiği yer ise sınırda bulunan Gediktepe’de bir siperdi. Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ ile birlikte sipere giden Erdoğan burada bel hizasındaki siperde yere çömelere durdu.

Erdoğan’ın bu pozu ise burjuva muhalefeti hızla harekete geçirdi. Muhalefetin söylemi sert oldu, Erdoğan’ın kendi ülkesinde ayakta duramadığı, korktuğu, cesur olamadığı gibi pek çok suçlama havada uçuştı. En radikal çıkışı ise CHP’nin başına “kaset darbesi” ile geçirilen ve Kürt-Alevi kimliği ile reklam edilen Kılıçdaroğlu yaptı. Nam-ı diğer “Gandi Kemal”, başlarda pek sevdiği “Gandi” lakabını bir kenara bırakarak “Şahin Kemal” pozlarına büründü ve kendisinin de o siperlere gideceğini ama çömelmeyeceğini duyurdu.

Tartışmayı alevlendiren ise Kılıçdaroğlu’nun siper ziyaretini Gediktepe yerine Gürvil’e yapması ve buradaki siperin Kılıçdaroğlu’nun boyu yüksekliğinde olmasıydı. Böylece eğilmek zorunda kalmayan Kılıçdaroğlu şovenizm yarışını 1-0 galip tamamladı.

“Yeni CHP”den yolun başında “U” dönüşü

Kılıçdaroğlu’nun CHP’nin başına geçirilmesi en kör gözlerin dahi görebileceği kadar kaba biçimde gerçekleştirilmişti. Ancak “başarılı” operasyon amacına ulaştı ve gerçekten Kılıçdaroğlu adeta tüm sorunların çözümü, memleketin kurtarıcısı edasıyla kabul gördü. CHP’den sosyal demokrasi beklentisi içerisinde olan kesimler büyük bir umuda kapıldı.

Kılıçdaroğlu daha başından beri söylediklerinden çok hakkında söylenenler ile değerlendirildiğinden,

açıklamalarına bakılmaksızın büyük bir beklenti de yarattı. Kürt olmasının da etkisiyle Kürt sorununun çözümünde rol alacağı da Kılıçdaroğlu’nun gıyabında söylenenler arasındaydı. Kılıçdaroğlu’nun ilk konuşmalarındaki temkinli sözleri de bu beklentiyi destekledi: “35 yıldır terörü silahla susturmaya çalıştılar. Akıl yok bunlarda, mantık yok, kan kanla yıkamakla temizlenmez. Böyle bir anlayış olmaz.” Öyle ki açıklamalar gazete sayfalarına “Kılıçdaroğlu, Kürt sorunu için Baykal gibi konuşmayınca, ŞAŞİRTTİ!” manşetleriyle bile taşınmıştı.

Her ne kadar konuşmalarında açıkça “Kürt” sözcüğünü dahi ağzına almasa da Kılıçdaroğlu kendisinin de Kürt olduğunu ima etmekten geri durmadı. Yapılan tüm konuşmalar, mitinglerde açılan pankartlar, öne çıkan talepler CHP’nin yeni vizyonunun Kürt sorunu konusunda “barış” şiarını öne çıkaracağını, sorunu “ekonomik kalkınma-iş-aş” ekseninde çözmekten bahsedeceğini gösteriyordu. Kuşkusuz ki bu söylem AKP’nin sözde açılımının biraz daha cesur biçiminden öte bir anlam taşıyor ve onun yapamadığını yapmayı amaçlıyordu.

Ancak yaşanan gelişmeler sözde yenilenmenin sonunu hızla getirdi. AKP’nin ürkekçe giriştiği açılım nasıl son bulduysa CHP’nin çiçeği burnunda açılımı da birden bire rafa kalktı. Siyaseti siperden yapmanın cazibesine kapılan CHP şefi Gürvil gezisinin ardından Baykal’ın halefi olduğuna şüphe bırakmayacak açıklamalarda bulundu.

“Güvenlik güçlerimiz tüm olumsuz koşullara rağmen olağanüstü güzel bir moralle görevlerinin başındadırlar” sözleriyle savaş konseptine uyum sağlayan Kılıçdaroğlu kahraman asker edebiyatına sığındı. CHP şefi ayrıca “terörle mücadele, ekonomisiyle, siyasetiyle, kültürüyle, sosyal yapıyla, psikolojisiyle bir bütündür” diyerek bildik topyekün savaş konseptini de yineledi. CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu açıklamaları sırasında araya ekonomik sorunları da ekleyerek AKP’yi bunları çözmediği için

eleştirdi.

Tüm bu açıklamalar, büyük reklamlarla piyasaya sürülen CHP şefinin rengini de belli etmiş oldu. Tüm şatafatlı söylemlere rağmen iş düzenin temel yönelimlerine gelince Gandi Kemal de “Şahin Kemal” oldu, “kanı kanla yıkayamayız” sözleri unutularak “terörle mücadelenin gerektirdiği kararlılığın, sorumluluğun her seviyede ortaya konulması” çağrıları öne çıktı. Kuşkusuz ki CHP gibi has bir düzen partisinden de bu beklenirdi...

Hükümetiyle-muhalefetiyle-ordusuyla tam siper alan düzenin acizliği!

Siper tartışmaları bir yandan AKP-CHP ve ordunun Kürt sorunu gibi devletin temel önemde bir gündemi hakkında nasıl tek vücut olduklarını gösterdi. Varlık zeminleri sömürü düzeni olan parti ve kurumlar tüm ayrımlarını ve göstermelik açılımlarını kenara bırakarak inkar ve imhayı amaçlayan kirli savaşı alkışlamaya başladılar. Ancak siperlerden yansıyan manzara bir gerçeği daha ortaya çıkardı: Başbakanı, Genelkurmay Başkanı, ana muhalefet partisi başkanı gibi düzen temsilcileri, döne döne kutsallığından bahsettikleri, “uğruna ölme” edebiyatı yaptıkları topraklarında siperlerin ardına sığınmadan dolaşamıyorlar, çömelmiş ya da ayakta, siperlerden başlarını çıkaramıyorlar. Orada sadece gerillalardan ve keskin nişancılardan değil Kürt halkının mücadele kararlılığından saklanmaya, korunmaya çalışıyorlar. Bu yüzden işçi ve emekçi çocuklarını Kürt halkının üzerine sürerek kan üzerinden politika yapıyor, şovenizmi körükleyerek prim topluyorlar.

Kürt halkının meşru taleplerine karşı vahşice saldıranlar mücadele karşısında siperlere sığınmaya, aczlerini kanla bastırmaya çalışıyorlar. Döktükleri kanda boğulana dek de acizlikleri içinde debelenip duracaklar.

Sermayenin has uşağı: Kemal Kılıçdaroğlu

Sermaye basınının bir kısmı CHP içindeki lider değişikliğine büyük bir destek verdi. Kemal Kılıçdaroğlu'nun adaylığını ve peşinden genel başkan olmasını özellikle Doğan ve Çukurova holdinglere bağlı medya grupları destekledi. Kemal Kılıçdaroğlu'nun ilk röportajını Doğan grubuna ait *Radikal* gazetesine yapması tam da bu karşılıklı muhabbetin bir ifadesiydi.

Radikal gazetesine açıklamalarda bulunan Kemal Kılıçdaroğlu, Kürt sorunu, türban sorunu ve ekonomiye dair görüşlerini dile getirdi. “*Türban sorununu da terör sorununu da biz çözeceğiz*” diyen Kemal Kılıçdaroğlu, “işçilerle işverenler” arasındaki kutuplaşmanın artık ortadan kalktığını buyurdu!

Kılıçdaroğlu kimliğini inkâr ederek devlet içinde yer bulabildi

Kemal Kılıçdaroğlu *Radikal* gazetesine yaptığı açıklamalarda, Kürt sorunu konusunda şunları söylüyor: “*‘89 raporunun her satırını savunuyoruz. Sorunu, aklı ve mantığı öne koyarak toplumsal destek sağlayarak çözmeye hazırız.*” Kürt sorununun özüne dair somut “çözüm önerileri”ni ise ısrarla açıklamıyor. Zira Kemal Kılıçdaroğlu'nun genel başkanı olduğu CHP, Kürt sorununu “terör sorunu” olarak görmekte ve ekonomik kalkınma ile çözüleceğini savunmakta, Kürt sorununu yok sayan, inkâr eden ve imha siyasetini güden bir politik yaklaşım sergilemektedir.

Salt Kürt düşmanı ırkçı politikalar ile kitleleri kazanamadıklarını gören CHP yönetimi, sermayenin de isteği doğrultusunda farklı bir imaj da oluşturmaya çalışıyor. CHP'nin ırkçı politikalarla hükümet olamayacağı açıktır. Zaten o politikayı yıllardır sürdüren ortada MHP var. Aynı tabana CHP'nin de hitap etmesi, CHP'nin oylarını yükseltmeye elbette yetmez. Sermaye, MHP'yi her zaman o kulvarda tutmaya devam edecektir. Zira böylesi bir politik partiye gereksinimi var. Oysa sermaye CHP'nin daha geniş bir kitle partisi olmasını istiyor. Kemal Kılıçdaroğlu ile amaca ulaşabileceğini umuyor.

Kemal Kılıçdaroğlu hep ulusal ve mezhepsel kimliğini inkâr etti. Ailesinden birçok kişinin Dersim katliamında katledilmesine rağmen, Eskişehir ve Akşehir dolaylarından Dersim'e geldiklerini söyleyerek, Türk olduğunu iddia eden de Kemal Kılıçdaroğlu'ydü. O, bürokraside çalıştığı ve siyaset yaptığı yıllarda zorunlu kalmadıkça Dersim, Kürt ve Alevi sözcüklerini zinhar kullanmadı.

O, bir “devlet Alevisi” ve “devlet Kürdü” olarak devlet katında önemli yerlere tırmandı. Dersim direnişini ve direnişçilerini eşkiya olarak lanse eden, Onur Öymen türü kafatasçı CHP yöneticilerini hararetle alkışladı. Güya sermaye Türk devleti Dersim'e modernizmi ve hizmet etmeyi getirecekmiş de, eşkiyalar ve Dersim aşiretleri bunu engellemişler. Bu yüzden “tatsız olaylar” olmuş, hatta M. Kemal'in ve Türk sermaye devletinin bu katliamdan haberi bile yokmuş. Kemal Kılıçdaroğlu, pişkince tüm bu yalana dayalı söylemleri yıllarca dilinden düşürmedi.

Kemal Kılıçdaroğlu, Kürt ve Alevi kökenli olmasına karşın, hep Türk burjuvazisinin safında yer

aldı. Kendisini Türk ve Sünni olarak sermaye devletinin temsilcisi ve koruyucusu oldu. “*Etnik kökene dayalı siyaset yapmak doğru değil*” diyerek, sözde milliyetçiliğe karşıymış gibi gözükmesi, Kürt kimliğini inkâr ettiğinin en açık göstergesidir. Kemal Kılıçdaroğlu; Kürt sorununun gerçek çözümü yolunda önemli bir adım olan Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkına yönelik, imha, inkar ve asimilasyon politikalarına sadık biri olarak öne çıktı.

Kılıçdaroğlu, sosyal devleti yeniden ayaklandıracakmış!

Radikal gazetesinde yer alan açıklamalarında Avrupa'daki “yeni sol” anlayışını izleyeceklerini belirten Kılıçdaroğlu, işçilerin ve patronların artık farklı kutuplar olmadığını iddia ederek “*artık özel sektörü reddeden anlayış yok. Sosyal piyasa ekonomisi diyoruz. İşçi ve işveren artık karşıt kutuplar değil*” ifadesini kullandı. Böylece Kılıçdaroğlu, bildik hiç de yeni olmayan demagogik söylemleri öne çıkararak yoksulluk sorununu gündeme taşıdı. AKP'nin sadaka ve ianeye dayalı yaklaşımını “*makarnacı devlet*” olarak nitelendirerek, “*sosyal devlet*”ten söz etti. Sosyal politikalar konusunda Avrupa sosyal demokrat partilerinin icraatlarına övgü ve güzellemler dizdi.

Kılıçdaroğlu'nun sosyal politikalar konusunda rehber edindiği Avrupa sosyal demokrat partilerinin icraatları biliniyor. Sosyal demokrasinin öncüsü Alman SPD, Almanya'da neoliberal politikaların yerleşmesine öncülük etti. İngiltere'de İşçi Partisi yıllarca emek karşıtı politikaları en katı biçimde uyguladı. Bugün ekonomik kriz gerekçesiyle işçi ve emekçilerin haklarına şiddetle saldırılan, ekonomik

ve sosyal yıkım programlarını uygulamak için çabalayan Yunanistan ve İspanya'da aynı çizgideki partiler hükümetler. Dolayısıyla Kılıçdaroğlu'nun övgüye boğduğu bu partilerin “sosyal devlet”i uygulamak bir tarafa, “sosyal devlet”in kalıntılarını dahi silip atma çabası içindedir.

Kılıçdaroğlu, “sosyal devlet” demagojisini yine kendisi *Referans* gazetesinde 21 Haziran'da çıkan söyleşisinde açığa vurmuştur. “Denetlenebilir Piyasa Ekonomisi Kuracağız” başlığıyla verilen bu söyleşide o, yoksullara sadaka yöntemi dışında AKP'nin bugüne kadar uyguladığı ekonomi anlayışını özü itibarıyla savunmuş ve CHP'nin hükümet olması durumunda benzer politikaları sürdüreceğini açıklamıştır. Aynı söyleşide ne emekçilerin gerçek sorunu olan güvencesiz ve örgütsüz çalışmaya dayalı sömürü düzeni ne de piyasalaşan sağlık, eğitim ve mezarda emeklilik konusunda hiçbir şey söylemeyen de Kemal Kılıçdaroğlu'dur.

Kısacası, Kemal Kılıçdaroğlu da ekonomi programına da burjuvaziyi daha da palazlandırma anlayışı yön veriyor. Kemal Kılıçdaroğlu sermayenin hizmetkârı, işçi sınıfı olmak ve emekçilerin düşmanıdır. CHP'nin başına kim gelirse gelsin, o, CHP'nin devlet politikasını uygulamak zorundadır. O, kapitalist düzenin koruyucusu ve sözcüsü olarak görevini sürdürecektir ve bu yaklaşımını işçi ve emekçilere yönelik saldırı politikaları ile birleştirecektir.

Öyle anlaşıyor ki, Kemal Kılıçdaroğlu ismi ile yıllardır AKP politikasından bıkan emekçi kitleler, reformcu bir rüzgârın sersemletici dumanı altında bırakılmak isteniyor. Bu nedenle de, daha bugünden bu tür anlayışlara karşı devimci sınıf mücadelesi yükseltilmelidir.

Başbuğ'dan Kürt sorunuyla ilgili “şanslı” açıklamalar!

Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, Kürt halkına karşı sürdürülen imha, inkar ve asimilasyon politikalarının medya ayağını üstlenen, ‘Mehmetçik gazeteci’ Uğur Dündar’ın sorularını yanıtladı. Güney Kürdistan yönetimini tehdit eden Başbuğ, TSK olarak çatışmaların ardından “teröristler öldürüldü” şeklinde değil, “etkisiz hale getirildi” şeklinde söylem kullandıklarına işaret etti. Başbuğ, Kürt halkına türlü zulmü eden kendileri değilmiş gibi “Çünkü terörle mücadeleye insan odaklı bakıyoruz” iddiasında bulundu. 26 yıllık süreçte TSK’nın PKK’ye karşı yürüttüğü mücadelede başarısız olduğu yönündeki iddialara yanıt veren Başbuğ şöyle dedi:

“PKK aslında şanslı bir örgüt. Tam çökme noktasına, çözülme noktasına geliyor ama maalesef konjektürel durumlar hep lehine cereyan ediyor. Bir diğer önemli tespit ise, ne zaman terör eylemleri azaldı veya hiç olmadı, biz bunu yanlış algıladık. Sanki terör örgütü bitti dağıldı. Aslında dağ kadrosu duruyordu ama eylem sayıları düşmüştü. Örnek 1999’dan 2004 yılına kadar eylem yok ancak örgüt bitmedi. Örgütün dağ kadrosu yine duruyordu. Burada bir algılama yanlışlığımız oldu. Biraz daha doğru algılasaydık o dönemde daha sağlıklı tedbirler alabilirdik”

Öyle anlaşıyor ki, Orgeneral Başbuğ PKK’nin 1984 yılında başlayan ilk eyleminin ardından 26 yıllık süreçte Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikalarının iflasını, ortada varolan koskoca bir Kürt sorununu ve onun beslediği devrimci dinamizmi görmezden gelip sorunu PKK’nin şansına bağlamasıyla tarihe geçecektir!

Selahattin Demirtaş’tan Tayyip’e tepki

BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, Başbakan Erdoğan’ın “Çocukları ben mi tutuklattım, KCK operasyonunu ben mi yaptım?” sözlerine tepki göstererek, “Madem sen bunlardan sorumlu değilsin bizim muhatabımız kim onu göster bize. Onunla oturalım, sorunu çözelim.” dedi.

Demirtaş, Polis Akademisi’nde başlayan Kürt açılımının Gediktepe’de mevzide son bulduğunu belirterek, Başbakan Tayyip Erdoğan ve CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu’nun mevzi yarışına girdiğini belirtti. Demirtaş, “Mesele mevzide çözüm aranacak mesele değil. İkiniz de ortak yanlış yapıyorsunuz. Yanlış tarafa bakıyorsunuz. Çünkü Kürt sorunu mevzinin karşısında değil arkasındadır. Mevzinin karşısındaki Kürt sorununun sonucu olan PKK var. 50 bin defa da baksanız Kürt sorununu anlayamazsınız. Kürt sorunu siyasi bir sorundur.” dedi.

Kürt halkının operasyonların durmasını ve çift taraflı ateşkes ilan edilmesini istediğini belirten Demirtaş, “Başbakan niye susuyor? Neden bunları duymazdan geliyorsunuz? Çözüm silahların sustuğu ortamda konuşulacaksa hepimiz birlikte silahları susturalım.” şeklinde konuştu.

Demirtaş, çözümün yolunun “demokratik özerklik” olduğunu ve bunun da kaçınılmaz olduğunu söyledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sınıra 5 bin kişilik profesyonel birlik!

Sömürgeci sermaye devletin “Güvenlik Zirvesi”nde alınan kararların detayları gün yüzüne çıkıyor. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül başkanlığında 21 Haziran’da gerçekleştirilen “Güvenlik Zirvesi”nde alınan kararların detayları basına yansımaya başladı. Zirvede, Güney Kürdistan sınırındaki 150 kilometrelik hattın, yeni oluşturulacak 5 bin kişilik profesyonel birlik tarafından korunmasının kararlaştırıldığı söyleniyor.

Sınırı koruyacak yeni profesyonel uzman erbaşlar, Ocak 2011 tarihinden itibaren sınır karakollarını teslim almaya başlayacak. Güney Kürdistan sınırını tamamen profesyonel askerlerin koruması çalışması, 2014 yılına kadar tamamlanacak.

Genelkurmay Başkanlığı İç Güvenlik Harekât Daire Başkanı Tümgeneral Fahri Kır, 25 Haziran’da düzenlenen haftalık basın bilgilendirme toplantısında, “Hudut birliklerinin de profesyonel askerlerden oluşturulması kapsamında başlatılan ön çalışmada; Irak hududundan başlamak üzere, hudut birliklerinin operasyonel faaliyetlerinde görev yapacak personelin, belirli bir süre içerisinde, profesyonelleştirilmesi hedeflenmiştir. Yapılan çalışma netleştğinde, kamuoyu ile paylaşılacaktır.” ifadelerini kullanmıştı.

Hem komando tugaylarında hem de sınır birliklerinde yalnızca operasyonel unsurları tamamen profesyonellerden oluşacak. Komando tugayları ile hudut birliklerinde bulunan, hizmet ve destek unsurları ile şoför gibi diğer faaliyetlerde görevli olan personel, yine şu anki temel askerlik sisteminde 15 aylık askerlik görevini yapan erbaş ve erlerden oluşacak.

Devrimci-demokrat kamuoyuna zorunlu açıklama...

“Gerici dayatmaların hiçbir haklı ve meşru yanı yoktur!”

İstanbul Sultangazi’de **26 Haziran** günü **2 Temmuz** etkinliği düzenlendi. Gazi Şehir Parkı’nda gerçekleştirilen etkinlik **Koçgiri Platformu**, PSAKD Sultangazi-GOP Şubeleri, **Karabel Dernekleri Federasyonu** (KAYKEF), Kangal Dernekleri Federasyonu (KDF), **Zile Dernekleri Federasyonu**, Gazi Pir Sultan Abdal Cemevi Derneği ile **Habibler Cemevi** tarafından örgütlendi.

GOP BDSP olarak, bu etkinlikte Gazili işçi ve emekçilere devletin katliamcı kimliğini anlatmak, devrim ve sosyalizm mücadelesine çağrı yapmak için stant açmak istedik. Etkinlik alanına girmek istediğimizde stant açmamız gayri ahlaki bir şekilde engellendi.

Bu tarz davranışlar Gazi Mahallesi’nde geçmişte de tekrarlandığı için devrimci sorumluluğumuz gereği konuya ilişkin açıklama yapma ihtiyacı duyuyoruz.

Etkinliğin gerçekleşeceği Gazi Şehir Parkı’na stant için gerekli malzemelerimizle girmek istediğimizde giriş noktasına yerleştirilmiş görevliler bizleri çevirdi. Elimizdeki poşetlerin içini açarak onlara göstermemizi istediler. BDSP’li olduğumuzu, etkinlikte stant açacağımızı, poşetlerde de stant için gerekli malzemelerin olduğunu belirttik. Bunun üzerine “komite kararı” gereği stant açılmasının yasak olduğunu ifade ettiler. Gereğini sorduğumuzda ise bilmediklerini söylediler. Bunun üzerine devrimcilere karşı gerçekleştirilen bu gerici dayatmayı komiteden bir temsilciyle görüşmek istediğimizi ifade ettik. Fakat kendilerinin **Halk Cepheli** olduğunu ifade eden görevliler, sorunun çözümü için bize sürekli **Gazi Özgürlükler Derneği**’ni ve **Halk Cephesi** temsilcisini adres olarak gösterdiler. Biz ise muhatabımızın komiteden bir temsilci olduğunu, onun için bu durumla ilgili Halk Cephesi’yle görüşmeyeceğimizi ısrarla ifade ettik.

Komite temsilcileri birkaç kez arandığı halde görüşmek için gelmediler. Biz de yaptığımız değerlendirme sonucu, etkinliğe zarar verecek herhangi bir sorunun yaşanmaması için komitenin kararına uyma kararı aldık. Bu kararımızı girişteki görevlilere bildirdik.

Etkinliği izlemek için alana girmek istediğimizde tekrar görevlilerin engeliyle karşılaştık. Malzemelerimiz yanımızda olduğu için bizi içeri almayacaklarını ifade ettiler.

Stant açmayacağımızı ifade etmemize ve tüm sağduyulu davranışımıza rağmen devrimci ahlaka uymayan bir tarzda, elinde malzeme olan yoldaşlarımızı itelemeye varan davranışlar sergilediler ve savurdıkları tehditlerle etkinliği izlemek için alana girmemizi engellemeye çalıştılar. Bununla da yetinmeyen “etkinlik görevlileri”, şimdiye kadar **MEHA**, **İlbek** gibi işçi direnişlerinde polislerin ve patronların bizi işçilerden yalıtma için sarfettikleri “provokatörler” ifadesini kullanan bir tutum içerisine girdiler.

Bunun üzerine komiteden bir temsilciyi arayarak giriş noktasında yaşadığımız sorunu ifade ettik. Eğer bu duruma müdahale etmezlerse yaşanacak tatsız olayların sorumluluğunun komiteye ait olduğunu söyledik.

Nihayet, komiteden bir temsilci giriş noktasına

gelerek bizimle görüştü.

Komitenin aldığı kararın gerekçesini sorduğumuz temsilcinin yanıtı ise etkinliğin ve etkinliği örgütleyen bileşenlerin niteliğini tüm açıklığıyla ortaya koyuyordu.

Etkinlikte hiçbir siyasi kurumun pankart, flama, döviz açmaması yönünde karar alındığını belirten temsilci, “*Bu tarz malzemeler açıldığında etkinlik marjinalleşiyor ve katılım azalıyor*” diyerek etkinliğin marjinalleşmemesi için böyle karar alındığını ifade etti. Komite temsilcisine, devrimci ve ilerici kurumların alanda olmasının etkinliği nasıl marjinalleştirdiğini sorduğumuz da ise aldığımız cevap, devrimcilerin marjinal olduğu ve gerçekleştirilen etkinliğin ideolojik bir etkinlik olmadığı oldu.

Bunun üzerine, insanlığın kurtuluşu için bu topraklarda bedel ödemiş ve ödemeye devam eden devrimcilere karşı böyle ithamlarda bulunanlarla düzenin sözcüleri arasında hiçbir farkın olmadığını, böyle düşünenlerle de konuşacak hiçbir şeyimiz bulunmadığını ifade ederek alandan ayrıldık.

Karşılaştığımız bu olay bazı gerçekliklerin altını çizmemizi zorunlu kılıyor.

1 - Gazi Şehir Parkı’ndaki anma etkinliğini gerçekleştiren kurumların hepsi **İzzettin Doğan** (Cem Vakfı), **Fermani Altun** (Ehlibeyt vakfı) gibi kişi ve kurumlara karşı haklı olarak birçok söz söylüyorlar. Bu kişi ve kurumların baskıcı ve gerici olduğunu vurgulayarak bu sistemin hizmetinde çalıştığını ve Aleviliğin ilerici olan yanlarını yok etmek istediğini vurguluyorlar.

Peki, 2 Temmuz etkinliğini örgütleyen bu kurumlara soruyoruz. Gazi Şehir Parkı’nda gerçekleşen etkinlikte devrimcilerin Alevi işçi ve emekçilere ulaşmasını engelleyen, devrimcilere “marjinal” diyen zihniyetle, İzzettin Doğanlar’ın temsil ettiği zihniyet arasında nasıl bir fark var? İzzettin Doğanlar’ın temsil ettiği anlayışlar da devrimcilere marjinal diyerek saldırmıyorlar mı?

Etkinlik komitesi temsilcisi, etkinliğin ideolojik olmadığını üstüne basa basa vurgulama ihtiyacı duyuyor. İzzetin Doğanlar da devlet destekli gerici güçlerin gerçekleştirdiği katliamlarda şehit düşenleri anarken “Biz ideolojik değiliz” diyorlar. Peki devletin resmi ideolojisinden beslenen imha ve inkâra karşı verilen bir mücadele ya da bu ideolojiden beslenen bir katliamda şehit düşenleri anmak ideolojik değil de nedir? Eğer ideolojik değilse, İzzetin Doğanlar’ın dini ayinlerinden de farklı değildir. O zaman, onlarla göstermelik ayrışmanın dışında temelden bir ayrışma da söz konusu değil demektir.

2- Devrimciler bu topraklarda haksızlığa, zulme karşı tereddüt etmeden bedel ödemişlerdir. Gerektiğinde de ödemeye devam edeceklerdir. Alevi emekçilere karşı gerçekleştirilen saldırı ve katliamlarda da en ön saflarda her zaman devrimciler yer almış, bedel ödemişlerdir. Alevi emekçilerin haklı ve meşru taleplerini her zaman sahiplenmiş, devrim ve sosyalizm mücadelesinin bir parçası olarak görmüşlerdir.

Devletin on yıllardır sistematik olarak gerçekleştirdiği gerici ideolojik bombardımanı emekçi kitlelerde ciddi bir bilinç bulanıklığı yaratmıştır.

Böylesi bir bilinç bulanıklığının yaşandığı topraklarda emekçilerin devrimci politikalarla bütünleşmesi hiç de kolay olmuyor. Bunu “marjinallik” olarak algılayanlar ise daha fazla kişiye ulaşmak için gerçekleri ifade etmek yerine emekçi yığınların gerici yanlarına yaslanıyorlar, devrimcileri tecrit etmeye çalışıyorlar.

3- Devrimci ve ilerici toplumdaki diğer kesimlerinden ayıran yan ideolojik, politik farklılıkları ve bunun pratik yansımasıdır. Bu gerçeklik hiçbir şekilde gözardı edilmemelidir. Etkinlik günü parkın giriş kapılarına dikilen “görevli”lerin devletin kolluk güçlerini aratmayan tarzları tartışma konusu edilmelidir. Komite içinde devrimci, ilerici olduğunu iddia eden kişi ve görevlilerin mensubu olduklarını iddia ettikleri kurum, bu durumu gözden geçirmeli, devrimcilikten ve ilericilikten uzak bu davranışı sergileyenlere gerekli müdahaleyi bir an önce yapmalıdır.

4- Devrimci ve ilericilere karşı gerçekleştirilen bu gerici dayatma, Gazi yerelinde sadece bu etkinlikte karşımıza çıkmamıştır. Gazi Mahallesi’nde her sene gerçekleştirilen halk şöleninde de aynı gerici tutum sergilenmektedir. Bu etkinliklerde dershanelerin ya da özel hastanelerin etkinlik alanında stant açarak kendi tanıtımlarını yapmasına izin verilirken, parasız eğitim ve parasız sağlık hakkını savunan devrimcilerin alanda her türlü faaliyeti engellenmektedir.

Halk şöleninde de, muhtarlar ve çeşitli kitle örgütlerinden oluşan etkinlik komitesinin kararı olarak sunulan bu dayatmanın uygulayıcıları olarak yine karşımıza Halk Cepheliler çıkmaktadır. Bu ise söz konusu dayatmacı, sansürcü anlayışın arkasında Halk Cephesi’nin de olduğunu göstermeye yetmektedir.

Bu dayatmacı ve sansürcü uygulamanın altında imzası olan ve destekleyen tüm kişiler ve kurumlar dönüp kendilerini sorgulamalıdır.

5- Etkinliğin organizasyonunda çağrıcı kurum olan Koçgirililer Platformu’na da şunu söyleme ihtiyacı duyuyoruz. Platform girişim aşamasındayken “yüzü devrimcilere dönük” bir oluşum olacak diyordunuz. Yüzü devrimcilere dönük bir oluşum nasıl oluyor da devrimcileri alandan tecrit eden sansürcü bir kararın altına imza atıyor?

Sizin yüzünüzü devrimcilere dönmekten anladığınız devrimcilere marjinal demek ve sansür uygulamak ise dönün bu kelimenin literatürdeki anlamına tekrar bakın.

Sonuç olarak; düzenin gerici kuşatmasına karşı bedel ödeyerek, tırmakla kazıyarak değerler yaratan devrimcilere karşı gerçekleştirilen bu tutumun hiçbir haklı ve meşru yanı yoktur. İlerici olduğunu ifade edenler böyle bir iddiası olmayanların da gerisine düşmüşlerdir. Aynı gerici dayatmayla kendileri karşılaştığında mangalda kül bırakmayanlar, kendi gerici tutumlarını savunmakta da ellerinden geleni artlarına koymuyorlar.

Etkinliği örgütleyen bileşenler başta olmak üzere, konunun muhatabı tüm kurumlar ve kişiler yaşanılan bu olayı ve sonuçlarını değerlendirmeye tabi tutmalı, bu tarz tutumların tekrar sergilenmemesi için sorumlu davranmalıdır.

GOP Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

7 Temmuz 2010

Sivas katliamı eylemlerle lanetlendi...

“Katil devlet hesap verecek!”

Ankara

Ankara’da gerçekleştirilen miting politik olarak CHP’nin ekseninde örgütlendi. Miting için kitle Toros Sokak’ta toplandı. Yürüyüşte en önde Pir Sultan Abdal Kültür Derneği arkasında ise Alevi örgütlülükleri Kars Demokrat Dernekler Federasyonu, Varto Kültür ve Dayanışma Derneği, Divriği Kültür Derneği, Ankara Dersimliler Derneği, KESK Ankara Şubeler Platformu, TMMOB, Ankara Tabip Odası, Ankara Serbest Muhasebeciler ve Mali Müşavirler Odası, ÇHD, Aka-Der, Halkevleri, Demokrasi İçin Birlik Hareketi bileşenleri, EHP, ÖDP ve EMEP katıldı.

Sınıf devrimcileri ise mitinge “Faşist katliamların hesabını işçi-emekçiler soracak / BDSP” ve “Pir Sultan’dan Madımak’a asan da yakan da devlettir!” pankartı ile eyleme katıldılar. Emekçilere Kızıl Bayrak gazetesini ulaştırdılar.

Miting alanı olan Kolej Meydanı’na gelindiğinde kitle sayısı 3 bine ulaştı. Miting alanında ve yürüyüş boyunca kitleye cansız bir ruh hali hakimdi. Alana girildikten bir süre sonra da alan boşalırken, kürsüdeki konuşmaların ise büyük oranda kitle tarafından dinlenmediği gözlemlendi.

Ankara Mamak

BDSP, Devrimci Alevi Komitesi, Partizan, BDP, Aka-Der, ESP, EHP, Devrimci Proletarya tarafından “Bozuk düzende sağlam çark olmaz! Sivas’ın katili devlettir!” şiarıyla ortak bir eylem örgütlendi. Eyleme Mücadele Birliği Platformu da destek verdi. 1 Temmuz akşamı Tek Mezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı’nda bir araya gelen kitle NATO Yolu’nu trafiğe kapatarak yürüdü. Tuzluca’yı Çiçek İş Merkezi önüne gelindiğinde ortak metin okundu. Semah gösteriminin ardından yapılan konuşmada ise son süreçte ilerici, devrimci güçlere ve Kürt halkına yönelik saldırılar hatırlatılarak bu saldırılara boyun eğilmeyeceği vurgulandı.

250 kişinin katıldığı anmaya sınıf devrimcileri BDSP ve “Pir Sultan’dan Madımak’a asan da yakan da devlettir / Mamak İşçi Kültür Evi” pankartlarıyla katıldılar.

İzmir

Sivas Katliamı’nın 17. yılında İzmir Eski Sümerbank önünde Alevi Bektaşî Federasyonu İzmir bileşenleri bir anma etkinliği gerçekleştirdi. 150 kişilik bir katılımıla başlayan eyleme BDSP’liler flamalarıyla katıldı.

Okunan basın metninde ağırlıkla, Madımak’ın müze olması üzerinde duruldu. Alevi açılımlarına değinilerek bu oyuna gelinmemesi gerektiği belirtildi.

İzmir Güzeltepe

Çiğli’de Alevi Yol Kültür Derneği ve İşçi Kültür Sanat Evi’nin düzenlediği meşaleli yürüyüş ve anma etkinliği 2 Temmuz akşamı gerçekleştirildi.

Güzeltepe Uğur Mumcu Parkı’ndan Sivas katliamında yitirilenlerin fotoğraflarının yer aldığı bir pankart arkasında yürüyüş başlatıldı. Güzeltepelili emekçilerin alkışlarla, sloganlarla yürüyüşe destek verdiği görüldü.

Anma etkinliğinde ortak metin İşçi Kültür Sanat Evi çalışanı tarafından okundu. Sivas katliamının gerçek faillerin bulunmadığının söylendiği açıklamada Alevi çalıştaylarına da değinildi. Etkinlik müzik

dinletileri ve semah gösterisiyle devam etti. Etkinliğe 200’e yakın emekçi katıldı.

Antakya

2 Temmuz akşamı Antakya Eğitim Sen önünde bir araya gelen kitle Uğur Mumcu Bulvarı’na yürüdü. Yürüyüş boyunca sloganlar, alkışlar ve zılgıtlar hiç susmazken, çevredeki emekçiler de destek verdiler.

Basın açıklamasında katliam lanetlendi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylem coşkulu ve kitlesel geçti.

Bursa

Bursa’da Alevi kültür dernekleri, sendikalar, demokratik kitle örgütleri, ilerici ve devrimci kurumlar yaptıkları yürüyüş ve anma etkinliği ile katliamı lanetlediler.

Fomara Meydanı’nda toplanan kitle Kent Meydanı’na yürüdü. Basın açıklamasını Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Bursa Şube yöneticilerinden Adil Öztürk yaptı. Katliamda birinci derecede rol üstlenen katillerin Avrupa’da tatil yaptıklarını söyledi.

Sendikalar ve meslek örgütleri adına ise Eğitim Sen Bursa Şube Başkanı Cemal Akkurt konuştu. Eyleme yaklaşık iki bin kişi katıldı.

Adana

2 Temmuz günü Adana’da bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. İnönü Parkı’nda başlayan eylemde Sanatçılar Parkı’na yürüyüş gerçekleştirildi.

Açıklamada demokrasi, insan hakları ve özgürlükler alanında sahip olunan tüm kazanımların, bedeller ödenerek elde edildiği ifade edildi. Sivas katliamı hatırlatılarak Madımak yangınının bugün de ülkenin her yanında farklı biçimde sürdüğü söylendi.

DİSK, KESK, TMMOB, Adana Tabip Odası, PSAKD, Alevi Kültür Derneği, Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı, İHD, Devrimci Yolda Özgürlük, CHP, EDP, Emek Partisi, ESP, HAK-PAR, ÖDP tarafından gerçekleştirilen eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı.

İstanbul

Başta Alevi örgütleri olmak üzere sendikalar, ilerici ve devrimci kurumlar tarafından 1 Temmuz günü İstanbul Kadıköy’de miting düzenlendi.

Köz, AKA-DER, Kaldıraç, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Sultanbeyli, Sarıyer ve Sultangazi şubeleri, Divriği Kültür Derneği, Alinteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) İstanbul İl Başkanlığı, Devrimci Alevi Komitesi, Devrimci Hareket, Dev-Genç Birliği, Emek ve Özgürlük Cephesi, Emekçi Hareket Partisi (EHP), Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Gençlik Muhalefeti, Marmara Üniversitesi Öğrenci Derneği Girişimi, Mücadele Birliği Platformu, Özgürlük ve Demokrasi Partisi (ÖDP), Proleterce Devrimci Duruş (PDD), Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP) ve Tüm-İGD’nin pankartlarıyla yer aldığı yürüyüş coşkusu bir atmosferde gerçekleştirildi. PSAKD Kartal Şubesi, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), Kangal Dernekler Federasyonu ve Habibler Cemevi de katılımcı kurumlar arasındaydı.

2 Temmuz mitinginde, geçtiğimiz yıllara oranla katılımı zayıf olduğu göze çarparken mitingin mesai saatleri içerisinde yapılması ve sınırlı bir zaman

kala örgütlenmesi katılım düzeyini etkileyen nedenler arasındaydı.

Kortejlerde devletin katliamcı kimliği teşhir edildi. Türk devletinin Kürt halkına dönük dizginsiz terörünü tırmandırdığı bugünlerde “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganı da birçok kortej tarafından atıldı. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği şubeleriyle mitinge katılım sağlayanlar ise “Madımak Otel müze olacak!” sloganını miting boyunca sıkça attı.

BDSP mitingde “Sivas’ın katili sermaye devleti!” pankartıyla yer aldı.

Miting kürsüsünden yapılan konuşmalarda Madımak’ın sadece acıları değil sorulacak hesap anlamına geldiği söylendi. Mitingde, Tertip Komitesi adına ortak konuşmayı PSAKD Sultanbeyli Şube Başkanı Sadegül Çavuş yaptı. Devletin katliamcı geleneğinin teşhir edildiği konuşmada Sivas Katliamı’nın suç ortaklarından birinin ise CHP olduğu söylendi.

Miting programı, Pınar Sağ ve Önder Babat Müzik Topluluğu’nun ezgileriyle sona erdi.

İstanbul Sarıgazi

Sarıgazi Birleşik Emek Platformu (AKA-DER, BDSP, DHF, ESP, SDP, Partizan), EMEP, ÖDP ve TKP’nin çağrısıyla 2 Temmuz akşamı bir eylem gerçekleştirdi. Bine yakın kişinin katıldığı yürüyüşte öfkeli ve kenetlenmiş bir birliktelik sağlandı.

Basın açıklamasında, Sivas Katliamı’nın devletin kontra merkezi tarafından örgütlenip yönetildiği, bugün de Kürt halkının en haklı talepleri karşısında devletin inkar ve imha politikasıyla katliamlar gerçekleştirdiği ifade edildi. Açıklamanın ardından Sivas katliamını anlatan bir belgesel izlendi.

İstanbul Esenyurt

Sivas katliamı 4 Temmuz günü Esenyurt BDSP tarafından gerçekleştirilen eylemle lanetlendi.

Esenyurt Depo Durağı’nda gerçekleştirilen ve 100’ü aşkın kişinin katıldığı eylem yürüyüşle başladı. Okunan basın açıklamasında ise sermaye devleti ve onun maşalarının, Pir Sultan’ın yolundan yürüyenleri, aydınları diri diri yakarak, sömürü ve zulme karşı mücadele yürütenlere gözdağı vermek, işçi ve emekçileri sindirmek istedikleri söylendi.

İstanbul Avcılar

30 Haziran günü, Avcılar Marmara Caddesi heykel

önünde bir araya gelen, BDP, BDSP, DHF, Gençlik Muhalefeti, Halkevi, ÖDP buradan caddenin sonuna kadar yüründü.

Yapılan ortak açıklamada katliamların devlet denetiminde, bizzat devlet tarafından düzenlendiği, Çorum'da, Maraş'ta, Gazi'de, Ümraniye, Ulucanlar'da yine aynı katliamcı devletin olduğu vurgulandı. Esenyurt İşçi Kültür Evi Tanyeri Şiir Topluluğu ve Halkevi Müzik Topluluğu'nun dinletileriyle etkinlik devam etti.

Kızıl Bayrak / Ankara - İzmir - Antakya - Bursa - Adana - İstanbul

Avrupa'da Sivas katliamı lanetlendi!

Basel

Sivas şehitleri İsviçre'nin Basel şehrinde İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) ve Basel Eğitim Kültür Sanat Merkezi (BEKSAM) tarafından 4 Temmuz günü düzenlenen etkinlikte anıldı.

Panel ve belgesel film gösterimi olmak üzere iki bölümden oluşan etkinlik programında genel olarak, devletin emekçileri azgınca sömürebilmek, gelişen mücadelenin önünü kesebilmek için çareyi katliamlarda, kirli provokasyonlarda, faşist baskı ve terörde gördüğünü, aynı kanlı ellerin Çorum'da, Maraş'ta, Gazi'de, Ulucanlar ve 19 Aralık cezaevi katliamlarında da sahnede olduğunu söylediler. Şu anda da Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğabilmek için işbaşında oldukları vurgulandı.

Yanısıra Alevi emekçilerinin düzen içine çekilmeye dönük devlet politikalarının son dönemde hız kazandığı, sosyal demokrat maskeli düzen partilerinin boş beklenti ve hayaller yaydıkları söylendi. Etkinliğe yaklaşık 50 kişi katıldı.

Paris

Türkiyeli ilerici ve devrimci kurumlar 2 Temmuz akşamı yaptıkları yürüyüş ve anma etkinliği ile katliamı lanetlediler.

Türkiyelilerin yoğun olarak yaşadığı Paris 10'uncu bölgede, Gare de l'est postanesi önünde toplanan kitle, "2 Temmuz Sivas şehitleri ölümsüzdür!" pankartı arkasında Rue du Faubourg St. Denis boyunca yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüşün ardından devrim ve sosyalizm şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi ve ortak basın açıklaması okundu.

BİR-KAR Paris'in de destek sunduğu etkinlikte katliamla ilgili BİR-KAR bildirileri de dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Basel - Paris

2 Temmuz Sivas eyleminden yansıyanlar

Sivas katliamının 17.yılında Madımak'ta katledilen 35 can için onbilerce emekçi Alibaba Mahallesi'nden Madımak Otel'i'ne yürüdü. Bu yılki anmaya; AAFK Genel Başkanı Turgut Öker, Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri Başkanı Fevzi Gümüş ve çok sayıda ilerici devrimci siyasi yapı katıldı. Sivas katliamının 17. yılında komünistler de alanda yerlerini aldılar.

2 Temmuz'da Alevi örgütleri adına yapılan konuşmalar ve ötesi...

Madımak katliamının üzerinden 17 yıl geçti. Binlerce Alevi emekçisi Sivas'ta Madımak Otel'i'nin önünde buluşarak katliamı lanetledi. Sivas'ta yaklaşık 40 bin emekçi Madımak'ın Müze olması talebiyle alandaydı. Alevi emekçileri yakılan canlarının anısına saygı için, "Madımak Müze olmalıdır" talebini haykırdılar.

Madımak Otel'i önünde düzenlenen eylemde konuşan Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız, Madımak Otelinin müze olacağını söyleyerek, "Biz 17 yıl değil, 170 yıl geçse de, nasıl ki Kerbela'yı unutmadık, burayı da unutmayacağız. İnşallah galip gelinceye kadar" dedi.

Konuşmasında Madımak Otel'i'nin müze olması gerektiğini savunan Fevzi Gümüş, "Buranın kamulaştırılması yetmez. Buranın mutlaka insanlık için ortak bir bellek oluşturması, bir daha yaşadığımız bu topraklarda benzer cinayetler, katliamlar yaşanmasın diye buranın müzeye dönüştürülmesi gerekir" diye konuştu. Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu Turgut Öker de yaptığı konuşmada Madımak Otel'i'nin müze olmasını istedi.

Katliam sonrasında hızlı bir örgütlülüğe kavuşan Aleviler geçmişin gerçekleri ile hiçbir zaman yüzleşmediler. Bu tutum Sivas katliamının 17. yılında yapılan konuşmalara da yansıdı. Günümüzde Alevi örgütleri, katliamın tetiğini çeken sermaye düzeni ile hesaplaşma noktasına gelememiştir. Katliamın hedeflediği politik ve toplumsal hedefleri Alevi emekçilerine anlatmaktan özenle kaçınma tutumu yapılan konuşmalara bir kez daha yansıdı.

Sivas katliamının gösterdiği diğer bir gerçek ise, cumhuriyet döneminde yaşanan Alevi katliamlarında iktidarda bulunan CHP zihniyetiydi. Koçgiri'den Gazi katliamına, yaşanan tüm Alevi katliamlarında bu zihniyet hükümet ya da ortağıydı. 2 Temmuz'da konuşmacı olarak öne çıkan Alevi örgütlerinin yöneticilerinin desteği ile siyasette söz sahibi olanların dönemlerinde yaşanan bu katliamlar tesadüf olamaz. Alevileri sistem içerisinde tutan CHP zihniyeti hiçbir katliamda gerekeni yapmamıştır. CHP'nin bu yaklaşımı oynadığı misyon açısından şaşırtıcı değildir. Şaşırtıcı olan tüm bu katliamlarda sorumluluğu ve payı olan düzen solu CHP'ye Alevi örgüt yöneticilerinin verdiği desteği sürdürmeleridir.

Aleviler tarih boyunca egemenlerin baskı ve katliamlarına maruz kalmışlardır. İnançlarını reddetmeleri için yaşatılan Sivas türü katliamlar tarih boyunca hiç eksilmemiştir. Tüm bunlar ortadayken, Sivas'ta yaptıkları konuşmalarda Alevi örgüt yöneticileri yaşanan Sivas türünden katliamları sermaye düzeninden bağımsız olarak ele almaya devam ettiler.

Alevi katliamları yüzyıllardır egemenlerin bilinçli olarak yürüttükleri bir yok etme stratejisidir. Pir Sultan'dan, Baba İshaklara. Koçgiri, Dersim'den, Çorum-Maraşlara ve yakın dönemde yaşanan Sivas-Gazi katliamları bu zihniyetin ifadesidir. Katliamların özünde yatan hep "sapkın inanç" olarak görülen Kızılbaş-Aleviliğin yok edilmesi hedeflenmiştir. Bugün de Alevi örgütleri katliamların sorumlusu olarak şeriatçı tetikçileri görürken, bu gerici güruhu harekete geçiren devlet gerçeği ile yüzleşmekten korktular. Hala da katliamların kaynağı konusunda Alevi emekçilerini bilgilendirmekten özenle kaçınıyorlar.

Faruk Çelik'in yaptığı konuşma ve ortalığa saçılan gerçekler...

Madımak'ın "utanç müzesi" yapılması konusundaki talepleri geçiştiren AKP hükümeti, anma törenlerine ilk kez bakan düzeyinde katıldı. Alevi açılımı çalışmalarını yürüten Devlet Bakanı Faruk Çelik diğer katılımcı örgütlerle yan yana gelmemek için sabahın erken saatlerinde, Madımak Otel'i'ne karanfil bırakmayı tercih etti. Faruk Çelik, 1993 yılındaki "acı olaydan" duyduğu üzüntüyü dile getirerek "2 Temmuz 1993, tarihimizin acı günlerinden biridir" dedi.

Faruk Çelik yaptığı konuşma ile Madımak Otel'i'nin müzeye dönüştürülmesi önerisine yine kulaklarını tıkadı. Sadece Faruk Çelik değil, arkasındaki sermaye devleti de Alevi emekçilerinin talebini hep yok saydı.

Daha bir yıl önce Sivas Katliamı'nın yıldönümü öncesinde AKP, Madımak Otel'i'nin müzeye çevrilmesi için çalışmalara başladığını ilan etmişti. Dinci partinin ikiyüzlülüğü birkez daha ortaya çıktı. Gelinek noktada AKP, Madımak Otel'i'ni istimlak ettikten sonra kütüphaneye dönüştüreceğini açıkladı.

Yıllarca Alevi emekçilerinin tarihsel sürece yayılan isyancı özünü katliam politikalarıyla yok etmek için çaba gösteren sermaye devleti, bu defa da, AKP eliyle "Alevi açılımı", "Alevi Çalıştay"ı adı altındaki manevralarıyla aynı hedefe ulaşmaya çalıştı. Katliamların suç ortağı AKP, Madımak'ı müze yapmaktan da vazgeçti. Özcesi, Faruk Çelik ve partisinin Alevi emekçilerinin taleplerine yönelik duyarsızlığı, bunun da ötesinde var olan düşmanlığı sürüyor.

Komünistler ve ilerici-devrimci güçler de Sivas'taydı...

Katliamın 17. yılında sadece Alevi örgütleri değil, ilerici devrimci siyasi yapılar da 2 Temmuz'a anlamlı bir katılım sağladılar. Halk Cephesi, DHF, Partizan'ın yanısıra yasal partilerden EMEP, ÖDP, TKP ve ESP de eylemde yerlerini aldılar.

BDSP de 2 Temmuz'da Sivas'taydı. BDSP eyleme "Katliamların hesabını soracağız!" ve "Sivas'ın katili sermaye devleti" pankartlarıyla katıldı. Ayrıca emek örgütleri, meslek odaları, dernek yönetici ve üyeleri, sanat, kültür ve bilim insanları Madımak'ın önündeydi.

UPS işçisi direnişle kenetlendi...

Polis-patron saldırılarına geçit yok!

60 günü aşkın süredir sendikal haklarına sahip çıkmak için UPS’nin aktarma merkezleri önünde direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi UPS işçilerinin kararlı mücadeleleri devam ediyor. Bugüne kadar sendikadan istifa etmeleri için patron ve uşakları tarafından defalarca tehdit edilen işçiler kolluk güçlerinin saldırısına ve gözaltı terörüne de maruz kaldılar. İstanbul’un yanısıra İzmir’de fiili saldırılara uğrayan işçiler taşeron firma patronunun kurşunlarına hedef oldular. Diğer yandan direnen işçilerle sınıf dayanışması her geçen gün büyüyor.

UPS işçilerine patron kurşunu

İzmir’de UPS işçileri 1 Temmuz günü taşeron şirket patronunun silahlı saldırısına maruz kaldı. Erka’nın patronu sabah saatlerinde sendikadan istifa etmeye zorladığı 5 UPS işçisini Alsancak’taki 5. Noter’e götürdü. Arkadaşlarının peşinden giden direnişçi 5 işçi de noterde karşılaştıkları Erka şirketinin avukatları ve şirket patronu Ayhan Karaman’a bu tutumlarından kaynaklı tepkilerini dile getirdiler. İşçiler, sendikadan istifa etmezlerse işten atılacakları yönü tehditlere maruz bırakılırken, sendikal işçilerin itirazı üzerine Erka patronu Ayhan Karaman silahını çekerek rastgele ateş açtı. Patronunun bu saldırısında şans eseri yaralanan olmadı.

İşçiler, Karaman’dan şikayetçi olurken olay yerine gelen polis ateş açan patron yerine işçiler üstünde zor kullandı. Karaman ise silahı dahi alınmadan Alsancak Polis Karakolu’na götürüldü.

İşçiler, karakolda da Karaman hakkında şikayette bulunduktan sonra karakoldan ayrıldı. Patronun ve şirket avukatlarının da işçilerden şikayetçi olduğu öğrenildi.

UPS işçilerinin öfkesi bileniyor..

TÜMTİS üyesi UPS işçileri direnişlerinin 73. gününde yaptıkları yürüyüş ve basın açıklaması ile baskıların, tehditlerin kendilerini yıldıramayacağını dile getirdiler. 7 Temmuz Çarşamba günü yapılan yürüyüş için işçiler sabah saat 08:00’de bir araya geldiler. Toplanmanın ardından başlayan yürüyüş boyunca işçilerin coşkusu dikkat çekti. Taşeron firma ERKA’nın patronu tarafından işçilere silah çekilmesi ve ateş edilmesi işçilerin öfkelerini daha da bilerken bu öfke yürüyüşe yansdı.

UPS’nin kapısının önünde yapılan basın açıklamasında arabayla geçen UPS işçisinin durarak direnişçi işçileri selamlamak istemesi üzerine ise polisin tahammülsüz tutumundan kaynaklı kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Polis, trafiğin kapandığını öne sürerek provokasyon çıkarmaya çalıştı.

Eylemde konuşan TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli, ilk günden bu yana işverenin sendika düşmanı tutumunun devam ettiğini, işten atmaların sürdüğünü söyledi. Günseli, UPS’ye sendika girene ve işten atılan işçiler geri alana kadar direnişe devam edeceklerini ifade etti. Günseli emekten, alınterinden yana olan herkesi UPS işçilerinin mücadelesine destek vermeye çağırdı.

UPS’de işçiler güven kazanıyor

UPS çalışanlarının sözleşmeye göre çay paydosu haklarının olmasına rağmen patron, işçilerin bu hakkını gaspediyordu. ERKA patronunun silahlı

saldırısının ardından işçiler patrone izin almadan çaya çıktılar.

Çalışan işçilerin bu adımları direnişçi işçilerin de desteğini alıyor. Saat 10:30’da olan çay molasında direnişçi işçiler alkış ve sloganlarla içerideki arkadaşlarına moral ve destek veriyorlar.

Petrol-İş’ten UPS işçilerine destek

UPS işçilerinin maruz kaldıkları patron terörüne karşı açıklama yapan Petrol-İş Sendikası Merkez Yönetim Kurulu, UPS işçilerine saldıran taşeron firma ERKA’nın patronu Ayhan Karaman’ı kınadı. “Hiçbir güç UPS işçilerinin örgütlenme mücadelesini engelleyemez!” diyen Petrol-İş Sendikası, İstanbul ve İzmir’de, TÜMTİS’te örgütlendikleri için işten çıkarılan, sendikalarından istifaya zorlanan, baskı gören, İzmir’de saldırıya uğrayan UPS işçilerinin örgütlenme mücadelesini desteklediğini duyurdu.

ITF ve ETF’den dayanışma ziyareti

Sendikalaşma mücadelesi veren UPS işçilerinin İstanbul Mahmutbey aktarma merkezinde sürdürdükleri direnişleri gelen destek ziyaretleriyle büyüyor. UPS işçilerini 1 Temmuz Perşembe günü Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu (ITF) Kara Taşımacılığı Bölüm Başkanı **Mac Urata**, Avrupa Taşıma İşçileri Federasyonu (ETF) Genel Sekreteri **Eduardo Chages**, Almanya Federal Milletvekili **Marianne Shartz**, Güney Afrika Satavu Sendikası Temsilcisi ile birlikte Avrupa ve dünyanın değişik bölgelerinden 30’u aşkın taşıma işçileri sendikasıdan temsilciler ziyaret etti.

Basın açıklamasına ayrıca Türk-İş’e bağlı çeşitli sendikaların yöneticileri de katıldı. Eylemde konuşan TÜMTİS Genel Başkanı **Kenan Öztürk**, UPS’nin sendika düşmanı tutumunu sürdürdüğünü belirterek, işçileri sendikadan istifa ettirmek için her tür baskı yönteminin kullanıldığını, sendika üyesi işçilerin işten çıkartılmaya devam ettiğini ifade etti.

UPS’de örgütlenme kararının, 5 milyon üyeli uluslararası federasyon ITF ile birlikte alındığını söyleyen Öztürk, Türkiye’de UPS işçilerinin sendikalaşma mücadelesinin de beraber kazanılacağını ifade etti.

ITF Kara Taşımacılığı Bölüm Başkanı **Mac Urata** işçileri selamlayarak başladığı konuşmasında UPS’yi kınadı. Urata, UPS direnişini destelemek için maddi ve manevi tüm güçlerini kullanacaklarını ifade etti.

ETF Genel Sekreteri **Eduardo Chages** ise farklı ülkelerden birçok sendikacının destek olmak için geldiğini belirterek “ETF olarak tüm gücümüzle yanınızda olacağız ve bu mücadele başarılıncaya kadar her zaman sizi desteklemeye devam edeceğiz” dedi.

Almanya Federal Parlamento Milletvekili **Marianne Sehattz** ise işten atılan işçiler tekrar işbaşı yapınca ve sendikal haklara saygı gösterilinceye kadar sorunu Avrupa ve Almanya’da gündeme taşıyacaklarını dile getirdi.

UPS’de polis destekli direniş kırıcılığı...

Tehditlere, baskılara, saldırılara boyun eğmeyen ve geri adım atmayan UPS işçileri UPS’nin taşeron firmalar aracılığıyla devreye sokmaya çalıştığı direniş kırıcılığıyla da mücadele ediyorlar.

6 Temmuz 2010 Çarşamba Akşamı 19.00

kırıcı işçiler iş başı yaptırılırken bu direniş kırıcılığına İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı’nın emrinde kolluk güçleri yardım etti.

Saat 19.00 sularında Nokta Güvenlik tarafından getirilen direniş kırıcı işçilerin aracının önünü kesen polis UPS işçilerine müdahale etti. İlk başta servisi zorla içeri sokma cesareti gösteremeyen polis, destek için çevik kuvvet ekipleri çağırdı. Destek ekiplerle birlikte 4 otobüs çevik kuvvet, bir panzer ve onlarca sivil ve resmi polis aracıyla alana yığınak yapıldı. Bu “operasyonu” ise bizzat İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı yönetti. Destek kuvvetlerinin gelmesiyle birlikte oturma eylemi yapan işçilerin etrafı çembere alındı. Çemberin oluşturulmasıyla direniş kırıcı işçiler hızla içeri sokuldu. Polis tarafından işçilere eylemin yasal olmadığı ve gözaltı yapılacağına dair tehditler savruldu. İşçilerin birliğini kırmak için polis tarafından yapılan “isteyenler ayrılabilir” çağrısı ise boşa düştü. Hiçbir işçi alandan ayrılmadı.

Asıl amacı taşeron direniş kırıcı işçileri içeri sokmak olan polis bunu gerçekleştirdikten sonra işçilere tehditler savurarak, gözaltı işlemi yapmadan kurmuş olduğu ablukayı kaldırdı.

Sloganlar ve alkışlar eşliğinde direniş çadırlarına dönen işçiler saat 20.30 civarında direniş alanından ayrıldı.

Aynı senaryo

Aynı senaryo 7 Temmuz günü de tekrarlandı. Sabah saat 09.30 sularında Mahmutbey’deki aktarma merkezine servislerle getirilen ve içeri sokulmak istenen direniş kırıcı işçilere engel olan direnişçi işçiler polisin saldırısına uğradılar. Direnişçi işçilerin, taşeron işçilerin aktarma merkezine girişini engellemesi üzerine patronun imdadına bir kez daha sermayenin kolluk güçleri yetiştirdi. Direnişçi işçilere saldıran polisler 2 işçiye darp ederek yaraladılar. 5-6 çevik kuvvet otobüsünün bulunduğu aktarma merkezi önünde yaşanan polis terörünün ardından direniş kırıcı işçiler, otobüslerden polis kordunu eşliğinde aktarma merkezine sokularak adeta gözlerden kaçırıldılar. Şimdiye kadar 119 işçinin işten atıldığı UPS’nin İstanbul’da Mahmutbey ve Kurtköy’de bulunan aktarma merkezlerinin yanısıra İzmir’deki aktarma merkezinde de TÜMTİS üyesi işçilerin direnişi sürüyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

TEKEL işçisi hesap soruyor!

Sermayenin 4/C kölelik dayatmasına ve güvencesiz çalışmaya karşı mücadelelerini sürdürmeye çalışan TEKEL işçileri bu süreçte hep karşılarında buldukları sendikal bürokrasiyle de hesaplaşıyorlar.

Şubat ayında direniş çadırlarının kaldırılmasının ardından Tek Gıda-İş Sendikası TEKEL Direnişi'ni sönmölendirmek için göstermelik bir eylem planı ortaya koymuştu. Buna göre TEKEL işçileri her ayın başında Ankara'da bir araya gelecek ve her ay bir gün arttırarak Türk-İş önünde konaklayacaklardı. 1-2 Nisan eylemlerinin ardından 1-2-3 Haziran eyleminin boşa düşürülmesiyle 2 Temmuz günü tekrar Ankara'ya gelen TEKEL işçileri, çeşitli eylemler gerçekleştirdiler.

2 Temmuz: İşçiler Türk-İş'te!

Her ilden temsilcilerin yer aldığı işçi grubuna Türk-İş binasına girdikten sonra saldıran polis işçilerin anlatımıyla tam olarak bir lince girişti. Bina içerisinde estirdiği terörün görüntülenmesini engellemek için basın da binaya girişini engelleyen polis işçileri ağır biçimde yaraladı. İzmir'den bir kadın işçinin saldırı sonucunda ağzından kan geldiği, İstanbul'dan bir kadın işçinin ise bayıldığı belirtildi.

Türk-İş ve Tek Gıda-İş'ten saldırgan açıklamalar

TEKEL'deki direniş sürecinde en ileri ihanet senaryolarını hayata geçirmek için çabalayan Türk-İş hainleri ile aldıkları eylem kararlarını hayata geçirmeyen Tek Gıda-İş bürokratları TEKEL işçilerinin eylemlerinden duydukları rahatsızlığı yaptıkları yazılı açıklamalarla dışavurdular. TEKEL işçilerinin polis terörüne maruz kalmasına çanak tutan Türk-İş ve Tek Gıda-İş bürokratları TEKEL işçilerinin eylemlerini karalamaya çalıştılar.

Tek Gıda-İş Sendikası'nın Türk-İş Genel Merkezi'ne gönderdiği Genel Sekreter Mecit Amaç ve Genel Eğitim Sekreteri Mustafa Akyürek imzası ile yapılan açıklamada, TEKEL işçilerinin eylemlerinin 'sendikanın yetkili organları tarafından alınmış bir karar olmadığı' yönündeki açıklamasını dayanak gösteren Türk-İş'in, TEKEL işçisi **Metin Aslan**'ı da açıktan hedef aldığı açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

"Tekel işçilerinin örgütlü olduğu TEKGIDA-İŞ Sendikası, bugün Türk-İş Genel Merkezi'ne gönderdiği yazıda 'sendikanın yetkili organları tarafından alınmış bir karar olmadığını' ve 'TEKGIDA-İŞ Sendikasının eylem ile bir ilgisinin bulunmadığını' bildirmiştir. 1 Mayıs Taksim kutlamalarında Türk-İş başkanı Mustafa Kumlu'ya biber gazı sıkarken fotoğrafı çekilen Metin Aslan işçilerin arasındadır. Türk-İş'e verilen ve görüşme talep edilen dilekçede sadece Metin Aslan'ın imzası bulunmaktadır. Türk-İş gerçek TEKEL işçisinin mücadelesine zarar veren bu tür saldırgan girişimleri muhatap almama ve müsemma göstermeme kararlılığını emek hareketi adına taşıdığı sorumluluk gereği sürdürmektedir."

İlerici ve devrimci güçlerden destek

2 Temmuz günü gerçekleştirilen Sivas mitinginden sonra ilerici ve devrimci güçler oturma eylemine başlayan TEKEL işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdiler. BDSP, Kaldıraç, Devrim Yolunda Özgürlük, Tüm-İGD tarafından gerçekleştirilen eylemde, miting alanı olan Kolej Meydanı'ndan başlayarak Ziya Gökalp Caddesi boyunca, direniş alanı

olan Sakarya Caddesi'ne kadar sloganlarla yüründü.

TEKEL işçilerinin yanına gelindiğinde ise kurumlar adına bir açıklama yapıldı.

Kurumlar adına yapılan açıklamanın ardından bir TEKEL işçisi söz alarak özlük hakları için verdikleri mücadelede kararlı olduklarını açıkladı. Açıklamanın ardından işçilerle birlikte oturma eylemine geçildi.

3 Temmuz: TEKEL işçilerine destek

3 Temmuz günü saat 16.15'te sermayenin kolluk kuvvetleri, TEKEL işçilerinin dağılmasını istedi. TEKEL işçilerinin meşru eylemlerini "yasa dışı" ilan eden bekçi köpekleri anonsun ardından polis ablukasını arttırdı. TEKEL işçileri bu saldırı karşısında destek için gelen kitlenin ayrılmasını isterken, desteğe gelen kitle bunu kabul etmedi, TEKEL işçilerini yalnız bırakmadı.

Kitle Türk-İş önünden, sloganlarla Tek Gıda-İş önüne doğru yürüyüşe geçti. Tek Gıda-İş Sendikası önüne gelindiğinde ise işçilerin kendi sendikalarının kapılarının işçilere açılmadığı görüldü.

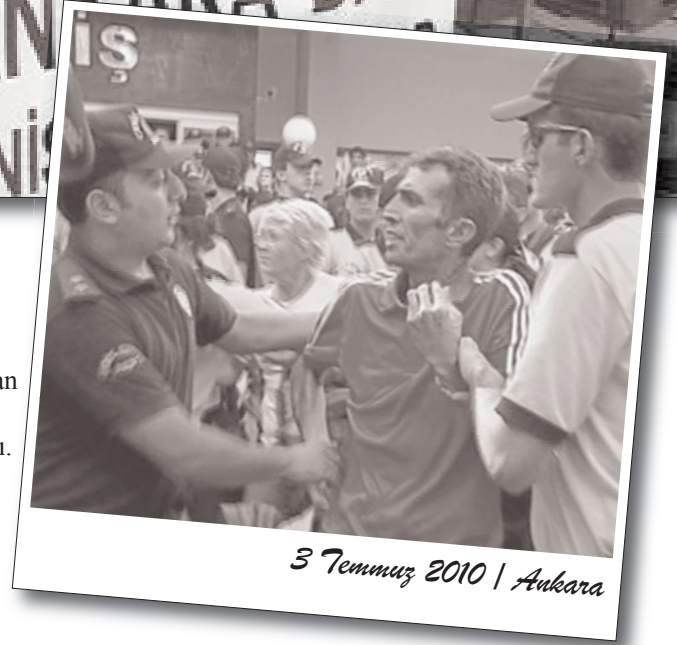
4 Temmuz: Süreç değerlendirmesi

İşçiler 4 Temmuz gününü Petrol-İş Sendikası Ankara Şubesi'nde bekleyerek geçirdiler. Süreci ve eylem planlarını gözden geçirmek üzere toplanan öncü TEKEL işçileri arasından bir grup işçi "Ankara'dan ayrılalım" yönünde görüş bildirirken bir grup işçi de mücadeleye devam etme ve Ankara'da kalma yönünde görüş belirtti.

Toplantının ardından, İzmir'den gelen işçilerin önemli bir kısmı memleketlerine geri dönerken İstanbul, İzmir, Samsun, Manisa, Malatya ve Adana'dan Ankara'ya gelen TEKEL işçilerinden oluşan yaklaşık 30 kişilik bir grup da Ankara'da kaldı.

Ankara'da bulunan öncü işçiler arasında TKP'ye yönelik tepkiler de açığa çıktı. Çeşitli illerden Ankara'ya gelmek isteyen TEKEL işçilerini "sendikanın olmadığı yerde bu eylemler meşru değildir" diyerek engelleyen TKP'ye de tepki gösteren işçiler, sendika bürokratlarını teşhir etmeye devam edeceklerini söylediler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

3 Temmuz 2010 | Ankara

5 Temmuz: İşçiler hesap soruyor

TEKEL işçileri 5 Temmuz günü geldikleri Sıhhiye'de bulunan Tek Gıda-İş Sendikası binasında, Tek Gıda-İş'in açıkladığı eylem programını neden uygulanmadığı ve 2 Temmuz günü Türk-İş binası önünde işçilerin uğradığı saldırının ardından Tek Gıda-İş'in eylemle ilgili yaptığı "sendikanın yetkili organları tarafından alınmış bir karar olmadığı" ve "Tek Gıda-İş Sendikası'nın eylemle bir ilgisinin bulunmadığı" açıklamalarına yanıt beklediler. TEKEL işçileriyle karşı karşıya gelmekten çekinen sendikacılar işçilerden kaçarken binada bulunan Tek Gıda-İş Sendikası Orta Anadolu Bölge Şube Başkanı Lütfi Ceylan ise kaçamak cevaplarla işçilerin sorularını geçiştirdi.

Binada bulunan yaklaşık 30 TEKEL işçisi, kendilerine somut bir mücadele hattı sunulmasını istediler. İşçiler sergiledikleri direnişin önünde bir engel olarak gördükleri sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin önemini vurgularken, bunun sermayeye karşı verilen mücadele kadar önemli olduğunu dile getirdiler.

TEKEL işçileri bir süre daha devam eden bekleyişlerinin ardından akşam saatlerinde sendika binasını terkettiler.

6 Temmuz: İşçiler TBMM'de

TEKEL işçileri, 6 Temmuz günü CHP İstanbul Milletvekili Çetin Soysal ile görüşmek üzere Kızılay'dan sloganlarla Meclis Dikmen kapısına yürüdü. İşçiler, Dikmen Kapısı'nda güvenlik kontrolünden geçirildikten sonra içeri alındı.

İşçi ve emekçi hareketinden..

Yargı emekçileri haklarını gaspettirmeyecek

Büro Emekçileri Sendikası (BES) TBMM komisyonlarında kabul edilmiş bulunan ve TBMM Genel Kurulu'na getirilmesi beklenen torba yasa kapsamında havuz paralarının gaspı ve havuz sisteminin ortadan kaldırılması uygulamasını 7 Temmuz günü çeşitli illerde gerçekleştirdiği eylemlerle protesto etti.

BES İstanbul 3 No'lu Şube tarafından Kartal'da Ceza Mahkemeleri önünden yürüyüşle başlatılan eylem, yürüyüş kolunun tüm Adliye blokları önünden geçmesinin ardından Kartal Adalet Sarayı önünde yapılan basın açıklaması ile sona erdi. 80 kişinin katıldığı basın açıklamasında "İnsanca bir yaşamı direne direne kazanacağız" pankartı taşındı.

TBMM komisyonlarında kabul edilmiş bulunan ve TBMM Genel Kurulu'na getirilmesi beklenen torba yasa kapsamında da havuz paralarının gaspının ve havuz sisteminin ortadan kaldırılmasının amaçlandığının ifade edildiği açıklamada yaklaşık olarak 70 trilyonu bulan havuz paralarının tamamının yargı emekçilerine herhangi bir kesinti yapılmadan, eşit ve adil bir biçimde ödenmesi talep edildi.

İzmir'de Karşıyaka Adliyesi önünde basın açıklaması yapan BES üyesi emekçiler TBMM'ye dilekçe gönderdiler. Yargı emekçileri, yolladıkları dilekçelerdeki taleplerini okuyarak hükümete uyarıda bulundular.

Açıklamada, düzenlemenin yasalaşması halinde ücret seviyesi genel olarak diğer kamu emekçilerinden daha düşük olan yargı emekçilerinin bir kez daha mağdur edileceğini belirtildi.

Taşeron sağlık işçileri kazandı

Dev Sağlık-İş üyesi taşeron sağlık işçilerinin Kartal Koşuyolu Hastanesi'nde sürdürdüğü direniş kazanımla sonuçlandı. İşçilerin hastane önünde sürdürdükleri direnişin de baskısıyla sendikanın hastane yönetimi ve başhekimlikle yaptığı görüşmeler sonuç verdi.

26 Mayıs günü iş bırakarak TEKEL işçileriyle dayanışma eylemine katılan taşeron sağlık işçilerinden 4'ü 27 Mayıs günü işten çıkarılmıştı.

İşten atılan işçiler hastane önünde işe geri alınma talebiyle direnişe başlamış, 35 gün süren direnişleri boyunca taşeron şirket tarafından baskılara maruz kalmışlardı.

Belediye-İş grev kararını asacak

İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile Belediy-İş Sendikası arasında 5 aydır süren toplu iş sözleşmesi süreci tıkanı.

Görüşmelerin anlaşmazlıkla sonuçlanmasının ardından geniş bir eylem programı duyuran Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri, yasal işlemlerin tamamlanmasıyla grev kararının asılacağı günü duyurdular.

Genel-İş, Hizmet-İş ve Öz-Gıda-İş şubelerine ve üyelerine de "birlikte kazanmak için eyleme destek olma" çağrısı yapan Belediye-İş İstanbul Şubeleri, tüm işçi ve memur sendikalarına, tüm işçi ve işsizlere, emekten yana parti ve demokratik kitle örgütlerine de aynı çağrıyla yöneltti.

Sendika, açıkladığı eylem programına göre, 13 Temmuz Salı günü tam gün iş bırakarak, saat

10.30'da Edirnekapi'dan başlayacak ve Saraçhane'de bulunan İBB binasına kadar sürecek "Büyük İstanbul Yürüyüşü"nü gerçekleştirecek. İBB binasına grev kararının asılmasının ardından ise 48 saat boyunca belediyenin önünde kalacak olan "grev uyarı çadırı"nı kuracaklar.

Kipa'da hedef toplu sözleşme

İngiliz sermayeli Tesco-Kipa'da sendikal örgütlenme mücadelesi yürüten Tez-Koop-İş Sendikası Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın tespiti doğrultusunda çoğunluğu sağladı.

5 Temmuz günü İzmir'de Türk-İş 3. Bölge Temsilciliği'nde basın toplantısı düzenleyen Tez-Koop-İş Sendikası Genel Başkanı Gürsel Doğru, 2003 yılından beri Tesco Kipa'da "sabır ve azimle sürdürdükleri örgütlenme kampanyasının başarısını kutladıklarını dile getirdi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın tespiti doğrultusunda sendikanın üye çoğunluğunu sağladığını belirtti.

Açıklamanın devamında, Tesco Kipa'nın Türk yöneticilerinin 2004 yılında Bakanlığın çoğunluk tespitine itiraz ettiklerini, sendikayı tanımadıklarını ve çalışanların toplu iş sözleşmesi yapma hakkını engellemek için çalıştıklarını söyledi. İşverenin yine aynı engelleme tavrını bu sefer de uygulamamasını umduklarını söyleyerek buna tepkisiz almayacaklarını vurguladı.

Göktepe Plastik'te iş bırakma

Petrol-İş Sendikası İzmir Şubesi'nde örgütlü Göktepe Plastik işçileri 5 Temmuz sabahı erken saatlerden itibaren iş bıraktılar. 150 işçi, Eylül-Aralık 2009 yılı aylarına ait 45 günlük tutarındaki ikramiyelerinin ödenmemesi üzerine çalışmama haklarını kullanmaya başladılar.

4857 sayılı İş Kanunu'nun 34. maddesini dayanak gösteren işçiler, ikramiyelerin ödenmesi talebiyle 5 Temmuz sabahı 07.00 vardiyasından başlayarak çalışmama haklarını kullanıyorlar.

Patron fabrikayı boşaltıp kaçtı

Malatya'da Organize Sanayi Bölgesi'ndeki bir çorap fabrikasının kapanması üzerine işçiler eylem yaptı. Çalıştıkları süre boyunca işsiz kalmamak için kölece çalışma koşullarına boyun eğen işçiler fabrikayı boşaltarak kaçan patrona tepkilerini dile getirdiler.

Eğitim-Sen Malatya Şubesi önünde bir araya gelen işçiler, taşıdıkları pankartla Milli Egemenlik Caddesi'ndeki AKP İl binası önüne yürüdüler. Burada yapılan açıklamada işçilerin karşı karşıya kaldığı sıkıntılar dile getirildi. İşçiler adına konuşan Rıza Eroğlu organize sanayi bölgesinde çalıştıkları çorap fabrikasının kapatıldığını belirterek, mağdur olduklarını vurguladı. Eylemlerinin devam edeceğini belirten işçiler, gerçekleştirdikleri oturma eyleminin ardından eylemi sonlandırdılar.

Bilgi Üniversitesi çalışanlarına DİSK'ten ziyaret

Sosyal-İş'e üye oldukları için işten atma saldırısıyla karşılaşan Bilgi Üniversitesi işçilerini,

direnişlerinin 62. günü olan 6 Temmuz'da, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ile DİSK üye ve yöneticileri ziyaret etti.

Kampüs içerisindeki direniş çadırında konuşma gerçekleştiren Süleyman Çelebi basın direnişine yönelik ilgisizliğine dikkat çekti.

Üniversite yönetiminin, yürütücüsü olduğu işçi kıyımlarını hep yuvarlak ifadelerle geçiştirdiğini belirten Çelebi sendikanın gücünün işyerindeki örgütlülüğünün gücü olduğunu söyledi. Çelebi, tüm üniversite çalışanlarının örgütlenme ve direniş sürecinde dayanışma içerisinde olmasının önemine de vurgular yaptı. Sosyal-İş Genel Başkanı Metin Ebetürk ise DİSK üye ve yöneticilerine teşekkürlerini ilettili.

Eğitim Sen'den “ek zam” tepkisi

Sermaye hükümeti, toplu sözleşme ve grev hakkı talebini görmezden geldiği kamu emekçilerine yeni bir “müjde” verdi. Kamu emekçilerine sefalet zammını reva gören sermaye hükümetinin 2010 yılı için altışar aylık dönemlerle uygulamaya koyduğu %2,5 + % 2,5 ücret zammının ilk dilimi “resmi” enflasyondaki artışa paralel olarak yüzde 1,06 oranında artırıldı. Burjuva medya tarafından “müjde” olarak yansıtılan ek zam uygulamasına Eğitim Sen tepki gösterdi.

AKP hükümetinin kaşık ile verdiklerini kepçe ile alırken “ek zam” aldatmacası yaptığını belirten Eğitim Sen Merkez Yönetim Kurulu, komik bile sayılamayacak “zam” oranları ile tüm emekçilerle resmen dalga geçildiğini belirtti.

TOKİ işçilerine gözaltı

Adıyaman Besni'de 9 aydır ücretlerini alamayan TOKİ işçileri, 7 Temmuz günü gerçekleştirdikleri eylemle TOKİ Başkanlığı'nı protesto etti. Başkanlık binası önünde yapılan eylemde işçiler “Erdoğan Bayraktar istifa!”, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız!” sloganlarıyla tepkilerini dile getirdiler. 9 aydır ücretlerini alamadıklarını ifade eden işçiler TOKİ'nin anlaştığı taşeron firmanın kendilerini sürekli oyaladığını belirttiler. TOKİ Başkanı Erdoğan Bayraktar'ın 1 ay maaş almasa ne yapacağını soran işçiler taşeron firma müteahhidinin de ortadan kaybolduğunu dile getirdiler. Bununla beraber işçiler TOKİ'nin çok sayıda inşaatı bir tek firmaya vererek peşkeş çektiğini ifade ettiler. İşçilerin meşru eylemi TOKİ yetkililerince rahatsızlıkla karşılandı. Eylem sırasında işçilerin yanına gelen bir TOKİ yetkilisi “Eyleminizi yaptınız. İçeride rahatsız oluyoruz. Gitmezseniz polis çağıracağız” sözleriyle işçileri tehdit etti. Bunun üzerine işçiler kısa süreli oturma eylemi gerçekleştirerek bu tutumu protesto etti. Polis oturma eylemine müdahale ederek işçileri gözaltına aldı.

Bosch'ta “namaz ve mescit kontrolü”

Bursa Vali Yardımcısı ve İnsan Hakları Kurulu Başkanı Ahmet Hamdi Usta ile AKP İl Başkan Yardımcısı ve İnsan Hakları Kurulu Üyesi Mehmet Çetin'in Bursa'da bulunan Bosch Fabrikası'nda “namaz ve mescit kontrolü” yaptığı ortaya çıktı.

“Bosch Fabrikası'nda namaz kılan çalışanlara fabrika yönetimince baskı yapıldığı, ara dinlenmelerde soyunma dolaplarının olduğu yerde namaz kılanlara ihtar verildiği, psikolojik baskıların gün geçtikçe arttığı” ihbarı üzerine Başbakanlık İnsan Hakları Başkanlığı, Bursa Valiliği'nden konunun araştırılmasını istedi. Bu talep üzerine harekete geçen yerel bürokratlar “randevusuz ve habersiz” gerçekleştirdikleri kontrolle “vazifeleri”ni yerine getirdiler.

“Gerekli” tedbirler alınmış

İşçilerin yoğun olarak maruz kaldıkları hak gasplarında harekete geçmemek için bin dereden su getiren bürokratik aygıtlar, sözkonusu olan böyle bir “sorun” olunca nasıl hızla harekete geçebileceklerini ve yasalarda düzenlenen “insan hakları uygulamalarını yerinde görmek amacıyla ilgili kurum ve kuruluşlara ziyaretler gerçekleştirmek” yetkisinin hangi koşullar altında işletileceğini de göstermiş oldular.

Bu “ziyaret”, hem örgütlenmesi hem de ortaya çıkardığı tabloyla burjuvazinin sınıfı yönetmede kullandığı bir dizi aracı bir kez daha teşhir etmiş oldu.

Yapılan “denetimin” ardından açıklanan raporda fabrikada 4 adet mescit bulunduğu, bu mescitlerin de “işçilerin talepleri doğrultusunda” ve Bosch işçileri üzerine çöreklenmiş olan Türk Metal çetesinin “yoğun çabaları ile” yaptırıldığı ifade ediliyor. Ayrıca cuma günleri de işçilerin otobüslerle topluca cuma namazı için camiye götürüldüğü ekleniyor.

Aslında genel bir durumun bir fabrika üzerindeki yansıması olan bu olay sınıfın etrafını saran çok yönlü ablukaya da bir kez daha işaret etmiş oldu.

Kardemir işçilerine ÖGB terörü

Sermayenin dizginsiz saldırılarının biriktirdiği öfke sonucu arayış içerisinde olan sınıf bilincinden yoksun Kardemir işçileri, bu süreçte ihanet çetelerinin rant kavgasına alet oluyor. Bir tarafta işçilerin üzerine özel güvenlikleri salmakta tereddüt etmeyen Çelik-İş, diğer tarafta bugüne kadar işçileri eylemliliklerden uzak tutan ama iş çıkar çatışmasına dönüşünce işçileri öne süren Türk Metal çetesi...

Türk Metal'e üye olan Kardemir işçileri kendilerine sendika değiştirmeleri yönünde baskı yapıldığı için servis otobüslerine binmeyerek, fabrikadan yürüyerek çıkma eylemi yapıyorlar. Bu eylem devam ederken yaklaşık 30 işçi fabrika içinde servis otobüslerine zorla bindirilmek istemeleri karşısında oturma eylemi başlattılar.

2 saat süren oturma eylemi devam ederken, Kardemir'de çalışan özel güvenlik birimleri cop ve biber gazları ile işçilere saldırdılar. Saldırıda yaralanan 6 işçi, Karabük Şirinevler Devlet Hastanesi Acil Servisi'nde tedavi altına alındı. 20'ye yakın işçi ise 3 Nisan Polis Karakolu'na giderek özel güvenlik birimlerinden davacı oldular.

Bu sırada Türk Metal Sendikası Genel Eğitim Sekreteri Yavuz Gökçe ile beraberinde işçilerden ve ailelerinden oluşan bin kişilik bir kitle karakola yürüdü.

Emekliye sefalet zammı

Kamu emekçilerine, 2010 yılının ikinci yarısı için toplamda %3,56'lık sefalet zammını reva gören sermaye hükümeti yılın ikinci yarısında emekli aylıklarına yapılacak zammın oranını ve yeni emekli aylıklarının miktarını belirledi.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) haziran ayı enflasyon rakamlarıyla paralel olarak yapılan zam yüzde 3,59 olarak saptandı. Bu rakam, aynı zamanda işçi ve Bağ-Kur emeklilerinin aylıklarına yılın ikinci altı ayında yapılacak zam oranına karşılık geliyor.

Buna göre, en düşük işçi emekli aylığı 24,97 lira artışla 695,01'den 719,98 liraya, en düşük Bağ-Kur esnaf emekli aylığı 18,91 lira artışla 526,18'den 545,09 liraya, en düşük Bağ-Kur çiftçi emekli aylığı 13,41 lira artışla 373,37'den 386,78 liraya yükselecek.

Emekli aylıklarına yapılan sefalet zammına ilişkin açıklamada bulunan Türkiye Emekliler Derneği Genel Başkanı Kazım Ergün, suya sabuna dokunmayan açıklamalarıyla bir kez daha sermaye hükümetiyle olan yandaşlığını ortaya koydu.

Sermaye hükümetiyle kol kola girerek emekli maaşlarından dernek aidatı adı altında krallık kuran Türkiye Emekliler Derneği Genel Başkanı Kazım Ergün, göstermelik tepkisiyle yapılan zammı eleştirdi.

Toplu Sözleşme Sempozyumu'nun ardından...

“TİS Komiteleri”nin oluşması bir mücadele temelidir

Yaklaşık 7 ay önce metal işçilerinin birliğini sağlamak ve mücadelesini hak alıcı bir tarzda yeniden inşa edebilmek için önemli bir irade ortaya koymuştuk. **Metal İşçileri Birliği** ile ilan ettiğimiz bu irade ile 27 Haziran günü ilk merkezi etkinliğimizi gerçekleştirmiş olduk. Ancak bizler için **Toplu Sözleşme Sempozyumu** sadece ilk merkezi etkinliğimiz olması nedeni ile önemli değildi. Bundan da öte birlik iradesi ile müdahale etme çabasında olacağımız ilk toplu sözleşme sürecinin örgütlü hazırlığında temel bir halka olması nedeniyle oldukça önemli bir adımdı.

Birlik iradesinden Toplu Sözleşme Sempozyumu'na...

Metal İşçileri Kurultayı'nda birlik iradesini ortaya koyduğumuzda üstlendiğimiz büyük sorumluluğun altını çizmiş, almamız gereken önemli mesafeler olduğunu ifade etmiştik. **Metal İşçileri Birliği** ise tüm zorluklara rağmen koşulları değiştirme irademizin adı olmuştu.

Öncelikle o günden bugüne metal işçisinin mücadelesinin önündeki engellerin tüm yakıcılığı ile orta yerde durmaya devam ettiğini, hatta içine girdiğimiz toplu sözleşme sürecinde belli yanları ile daha da ağırlaştığını belirtmekte fayda var. Metal işçilerinin geneline yayılan sınıf bilincinden ve kimliğinden yoksunluk sorunu halen varlığını korurken, sektördeki sendikal ihanet cenderesi geride bıraktığımız süreçte daha da ağırlaşarak devam etti. Çelik-İş'in sessiz-sedasız gerçekleştirdiği ihanetler bir tarafa, özellikle Türk Metal çetesi bu süre içinde “sektörde tek sendika” olmak hedefi ile üzeri örtülü bir saldırı kampanyası başlattı. Birleşik Metal cephesinden yansıyan ise uzlaşmacılığın ve kriz koşullarında boy veren yenilgi ve geriye çekiliş psikolojisinin mutlak hale gelmesi oldu.

Özellikle Birleşik Metal cephesinden yansıyan yenilgi psikolojisinin içine girdiğimiz toplu sözleşme sürecinde oldukça kritik bir sorun olduğunu düşünmek gerekir. Halen sektördeki ilerici dinamiğin önemli bir bölümünü içinde barındıran Birleşik Metal'in geçtiğimiz toplu sözleşme sürecinde ortaya koyduğu pratik tüm sınırlılıklarına rağmen anlamlı bir birikim yaratmış, mücadeleye belli bir ivme katmıştı. Ancak bu iradenin sonuna kadar götürülemediği ise mücadelenin sekteye uğraması sonucunu doğurdu. Bugün ise Birleşik Metal yönetimine hakim anlayış için söz konusu olan daha süreç başlamadan baskın hale gelen yenilgi psikolojisidir. Kriz koşullarında dağılan örgütlülüklerin ve kaybedilen fabrikaların yarattığı basınç burada eldekini koruma yönünde

güçlü bir eğilim oluşturmuş görünüyor. Eldekini korumanın bile ancak dışı bir mücadele ile mümkün olduğu son dönem pratiği ile bir kez daha kanıtlanmış olmasına rağmen, Birleşik Metal cephesinden yansıyan hazırlıklar “tüm gücümüzle direneceğiz!” söyleminin ötesine geçmiyor. Öyle ki böylesine kritik bir dönemde toplanan Genel Temsilciler Kurulu'nda bile toplu sözleşme sürecinin sınırlı bir şekilde tartışıldığını ve sonuç deklarasyonunda kendisine ancak oldukça gerilerde bir yer bulabildiğini görmek gerekiyor.

Bu tablo **Metal İşçileri Birliği** payına içine girilen toplu sözleşme döneminde devrimci müdahalenin önemini arttıran önemli bir faktördü. Birlik olarak görevlerimizi de bu çerçevede yeniden tanımladık, güçlü bir TİS süreci için planlamalarımızı yaptık ve önümüze Toplu Sözleşme Sempozyumu gibi önemli bir etkinlik hedefi koyduk.

Burada ise sadece gerçekleştirilen etkinlik değil, etkinliğin nispeten erken bir tarihte gerçekleştirilmesinin de özel bir önemi bulunuyor. Burada hedefimiz sendikalar cephesinden hasır altı edilmeye çalışılan böylesine önemli bir süreçte metal işçilerinin hazırlıklarını yoğunlaştırarak girebilmelerini sağlamaktı. Bu açıdan hedefimize belirli ölçülerde ulaştığımızı da söyleyebiliriz. Her şeyden önce sempozyum çalışmasının kendisi toplu sözleşme sürecinin nispeten erken bir tarihte metal işçilerinin gündemine girmesinde önemli bir rol oynamıştır. Bir yandan yürütülen yoğun propaganda çalışması ile genel kitlenin dikkati bu alana çekilirken, diğer yandan ise özellikle alandaki ilerici işçiler şahsında sürecin daha yakıcı bir şekilde

tartışılmasında belirli bir mesafe alınmıştır.

Ancak **Metal İşçileri Birliği** olarak, bu alanda çok daha önemli bir kazanımımız kendi hazırlıklarımızı yoğunlaştırmamız ve daha örgütlü bir işleyişe oturmamız konusundadır. Sektördeki ilerici dinamiğin henüz sınırlı bir kesimini bağrında toplayan birliğimiz bu dönemde hemen tüm önemli sanayi havzalarında düzenli bir işleyiş yaratmış bulunuyor. Sempozyumun ardından daha da güçlendirerek devam ettirme kararlılığında olduğumuz bu tablo metal işçilerini etkin olarak sürece dahil etmekte ve ilerici dinamiği bağrına toplamak konusunda önemli imkanlar da yaratacaktır. Özellikle İstanbul merkezli gerçekleşen kurultay çalışmasının ardından ülkenin dört bir yanındaki sanayi havzalarında gerçekleşen böylesi bir çalışma Birlik çalışmasının kurumsallaşmasında önemli bir rol oynamıştır.

Metal İşçileri Birliği olarak sempozyumun ön sürecindeki en temel handikabımız kendi iç işleyişimizi belli bir düzeye taşımış olmamıza karşın TİS sürecinin ihtiyacı olan özel örgütlülüklerin bu süreçte yaratılamamış olmasıdır. Özellikle Grup TİS'leri kapsamındaki fabrikalarda TİS Komiteleri'nin örgütlenmesi olarak önümüze koyduğumuz hedefe ulaşma konusunda halen belli bir sınırlılık taşıyoruz. Bu sınırlılık aynı zamanda sempozyumun ön sürecinin güçlü bir örgütlenme atacağına dönüştürülmesinin de önüne geçmiş oldu. Hem fabrika merkezli oluşturulan TİS Komiteleri'nin sınırlılığı, hem de ön süreçte havzalarda gerçekleştirilen ön hazırlık etkinliklerinin darlığı bu açıdan temel bir veri oluşturuyor. Bugün için mevcut **Metal İşçileri Birliği** örgütlülüklerimizi havza TİS

kurulması ve grev eksenli hedeflerimiz olacak!”

Komiteleri biçiminde örgütlessek de tek tek fabrikalarda TİS Komiteleri oluşturma görevimiz tüm yakıcılığı ile önümüzde durmaya devam ediyor.

Sempozyum gününden yansıyanlar

Toplu Sözleşme Sempozyumu için öncelikli hedeflerimiz sürece dair politik hedeflerin ve eylem hattının bütünlüklü bir şekilde netleştirilmesi ve bunun sempozyum vesilesi ile ilerici-öncü metal işçileri tarafından kolektif bir iradeye döndürülebilmesi idi. Bununla bağlantılı bir şekilde bir diğer önemli hedefi ise sempozyum çalışmasının da itici etkisi ile TİS Komiteleri'nin hayata geçirilmesi oluştuyordu.

Sempozyum günü açığa çıkan tablo değerlendirildiğinde özellikle ilk hedefimiz açısından anlamlı bir iş başardığımızı söyleyebiliriz. Öncelikle ön hazırlık sürecindeki politik tokluk kendisini kurultay kürsüsünde de hissettirmiş oldu. Talepleri, mücadele ve örgütlenme ilkeleri ile ayrıntılanmış bir politik çerçeve ön hazırlık sürecinde oluşturulan tebliğlerle sunulmuş oldu. Sempozyum günü için bu açıdan asıl önemli başarı ise serbest kürsü konuşmaları ile bu politik hat çerçevesinde kolektif bir iradenin kendisini hissettirmesi oldu. Bu bölümde gerçekleşen 20'ye yakın konuşmanın hemen tamamında sürecin nasıl örgütlenmesi gerektiğine dair net bir bakış kendisini hissettiriyordu. Bu tablo metal işçilerini TİS sürecini kazanmak üzere örgütlenme ve mücadele konusunda bilinçlendirmek ve silahlandırmak olarak tanımladığımız bu hedefe ulaşmakta anlamlı bir başarı elde ettiğimizi de göstermiş oldu.

Bu bölümün en temel zayıflığı ön hazırlık sürecinde TİS Komiteleri'nin oluşturulamamış olması nedeniyle açığa çıktı. Bu bir yandan MESS kapsamındaki fabrikalardan daha fazla sayıda konuşma yapılmasına engel oldu, diğer yandan ise sürecin pratik örgütlenişine dair tartışmaları belli ölçüde zayıflattı.

Henüz alt örgütlülüklerini yeterli düzeyde oluşturamamış olan Birliğimiz için bu zayıflık önden de tahmin edilebilen bir tablo idi. Ancak Birliğimiz, fabrika komitelerinin etkin hale getirilmesi ile aşılabilecek olan bu soruna rağmen süreci güçlü bir şekilde tartışabilmek için elinden gelen çabayı harcamaktan da geri durmadı.

Ön süreçte bu sorunu aşmanın temel bir yolu olarak alana hakim ilerici öznelere sempozyum çalışmalarına katılmalarının, en azından sempozyuma katkı sağlamalarının gerekliliğinin altı çizilmişti. Ancak hem bu niteliğe sahip unsurların sınırlılığı, hem de olduğu kadarıyla katkılarının alınamamış olması bu

açıdan daha güçlü bir etkinlik gerçekleştirilmesinde Birliğimizi zorlayan önemli bir faktör oldu.

Sempozyum'dan geriye kalanlar...

Temel nedenleri güçlü fabrika komitelerinin halen oluşturulamamış olması ve alandaki öncü birikimin bütünüyle kucaklanamaması olan çeşitli zayıflıklara rağmen **Toplu Sözleşme Sempozyumu** Birliğimiz payına önemli bir adım olarak geride kalmış oldu.

İç örgütlülüklerimizi güçlendirmek ve çalışmamızı yaygınlaştırmak adına oldukça önemli adımlar attığımız bu süreçte en önemli başarıyı Birlik bileşenleri ve Sempozyum katılımcıları şahsında kolektif bir irade yaratarak gerçekleştirdik. Ayrıca bu vesileyle hem MESS'e, hem de sendika bürokratlarına meydanın boş olmadığını, Birliğimiz'in metal işçilerinin mücadelesinin ihtiyaçlarını yerine getirmek için görevlerine dört elle sarılmaya devam edeceğini bir kez daha göstermiş olduk.

2010-2012 MESS Grup TİS'lerinin bundan sonraki sürecinde TİS Komiteleri'nin oluşturulması ve grev eksenli bir mücadele anlayışının harekete hakim

kılınması temel hedeflerimiz olacak. Bu hedeflere ulaşabilmek ve yeni toplu sözleşme sürecini metal işçileri adına anlamlı kazanımlarla tamamlayabilmek için tüm gücümüzle çalışmaya devam edeceğiz.

Metal İşçileri Birliği

7 Temmuz 2010

MİB, sendikaları göreve çağırıyor...

Türk Metal, Birleşik Metal ve Çelik-İş Sendikası'nın yönetim kurullarına!..

Yaklaşık 130 bin metal işçisinin kapsayan, sonuçları bakımından da bütün işçi sınıfını etkileyecek olan MESS Grup Toplu Sözleşme görüşmeleri yakın bir zaman içerisinde başlayacak.

Bu süreç MESS'ten çaldıklarını geri almak için büyük bir fırsattır. Eğer bu fırsatı değerlendirebilirsek, insanca çalışma ve yaşam koşullarına kavuşur, gasp edilen haklarımızı yeniden kazanır ve nihayet sermayenin işçi sınıfına dönük saldırılarına karşı güçlü bir barikat örebiliriz.

Bu ise kararlı bir mücadele vermeksizin gerçekleşmez.

Sizden bunun için kararlı, soluklu ve grev silahını kullanmaktan çekinmeyen dışı dış bir mücadelenin örgütlenmesinde üzerinize düşen görevi yerine getirmenizi istiyoruz.

Bu mücadelede hayati taleplerimiz şunlardır:

- 1- Ücret ve hak kayıpları karşılansın, insanca yaşamaya yeten bir ücret düzeyi sağlansın!**
- 2- Eski ve yeni işçiler arasındaki ücret farklılıkları kapatılsın! Eşit işe eşit ücret!**
- 3- İşten atmalar yasaklansın! Tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- 4- Tüm biçimleriyle esnek çalışma uygulamalarına son verilsin!**
- 5- Taşeronlaştırma uygulamasına son verilsin! Taşeron işçiler kadroya alınsın!**
- 6- İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın!**

Yapmanız gereken bu talepler doğrultusunda kararlı bir mücadele vermektir. Bunun için söz-yetki ve karar hakkını tabandan oluşturulacak TİS komitelerine devretmelisiniz. TİS görüşmelerini işçilerin katılımına açmalı ve hiçbir sözleşme maddesine işçilerin onayı olmadan imza atmamalısınız.

Bu taleplerin arkasında olduğumuzu belirtir, aksi halde hesap soracağımızı ilan ederiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sempozyum üzerine düşünceler ve yeni görevler

Metal İşçileri Birliği tarafından örgütlenen “Toplu sözleşme sempozyumu” geçtiğimiz günlerde gerçekleştirildi. Burada sempozyum ve sonuçlarına dair düşüncelerimizi ifade edeceğiz.

Sempozyumu değerlendirirken öncelikle hedefleri bakımından ele almak gerekir. Çünkü ancak buradan giderek onun başarısını, eksiklik ve yetersizliklerini anlamak olanağına ulaşırız.

Sempozyumu düzenlerken Metal İşçileri Birliği’nin hedefleri şöyleydi:

1. Toplu sözleşme sürecini gündeme taşımak.
2. Öncüleri ve özelde de Birlik bileşenlerini süreç hakkında bilinçlendirmek.
3. Sürece ilişkin güçlü bir müdahale için mücadele ve örgütlenme hattı konusunda açıklık oluşturmak. Öncüyü tüm bu açılardan silahlandırmak.
4. MESS’i ve sendikal bürokrasiyi uyarmak, onlara karşı mücadele kararlılığını göstermek.

Şimdi bu hedefler ışığında ortaya çıkan sonuçları değerlendirelim.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, eğer TİS süreci bugün bir parça olsun gündemdeyse bunda Metal İşçileri Birliği’nin ve sempozyum çalışmasının önemli bir rolü vardır. Çünkü sendika yönetimlerinin TİS sürecini gündeme taşımak gibi elle tutulur bir çabaları ortada yoktur. Çünkü TİS sürecini gündeme taşımak metal işçilerini uyarmak, ilgisini ve dikkatini bu süreç üzerinde toplamak demektir. Bu da sendika bürokratlarının işine gelmemektedir. Bunun için unutmak ve gözlerden uzak tutmak onların bilinçli bir pratiğidir.

İşte bu saklama ve gözden uzak tutma tutumu nedeniyle Metal İşçileri Birliği’nin sempozyum ekseninde başlayan TİS çalışması, sürecin gündeme taşınmasında çok önemli bir iddiadır. Sonucun ne olduğundan bağımsız olarak bu iddianın önemini görmek gerekir.

Bu iddianın, sendikal yönetimlerden bağımsız olarak devrimci bir sınıf zemini tarafından konulması ise ayrıca önemlidir. Çünkü böylelikle MESS’e ve sendika bürokratlarına meydanın boş olmadığı gösterilmiştir.

Bunları ifade ettikten sonra süreci gündeme taşımak hedefi çerçevesinde değerlendirdiğimizde şunu söylemek gerekir ki, bugün konuyu genel siyasal kamuoyunda tartışır bir noktaya getiremediğimiz açıktır. Ancak yine de birçok veriden hareketle söyleyebiliriz ki, metal işçileri yürüttüğümüz çalışmaların etkisiyle de TİS konusunda uyarılmıştır. Birçok fabrikada işçiler TİS sürecinin başladığını materyallerimizden öğrenmiş, bilgi sahibi olmuşlardır. Bununla birlikte mevcut duyarlılığın düzeyi ve ne derece sorunun gündem haline geldiği yönünde kesin şeyler söylemek mümkün değil. Çünkü bu kadarını ölçecek göstergelere sahip değiliz.

Elbette sempozyuma katılan kitlenin niceliği ve bileşimi bir gösterge olabilir. Duyarlılık ve harekete geçme isteği bu biçimde ifade bulabilir. Buradan bakıldığında katılımcı kitle dar bir metal işçisi bölüğüdür. Ayrıca bu kitle içerisinde kapsam dahilindeki fabrikalardan katılım daha da sınırlı olmuştur. Bilinçli, öncü, politik bir işçi katılımı sınırlarını aşamamıştır sempozyum. Bu her şeyden önce, fabrikalardaki duyarlılığın henüz harekete

geçecek bir olgunluğa ve güce ulaşmadığını- ulaştırılmadığını göstermektedir. Bunun için önümüzde aşmamız gereken çok sayıda engelin olduğunu, yapmamız gereken çok fazla işin olduğunu bilmeliyiz.

Bu noktada sempozyumun içeriğine bakmak gerekir. İçerik sürece devrimci müdahalenin silahlarını yaratabilmek hedefine bağlanmıştır. Yani belirttiğimiz gibi talepler ile mücadele ve örgütlenme hattının belirlenmesi demektir. Bunun sonucu aynı zamanda temel başlıklar üzerinden katılımcı metal işçilerini donatmaktır. Sempozyuma sunulan tebliğler, yapılan sunumlar ve işçi konuşmaları bu bakımdan asgari bir yeterlilik oluşturmuştur. Ancak yine de bundan iyisi kolaylıkla yapılabilirdi. Konu daha derinlikli ve etraflıca ele alınabilirdi. Olmamıştır. Ama önemli bir birikim oluşturulmuş, bir kavrayış yaratılmıştır.

Sempozyumun ardından atılan bu adımları pekiştirmek ve metal işçilerinin geniş bölüklerine yaymak durumundayız. Bu amaçla Sempozyum’un birikimlerini fabrikalara taşımak için bir broşür hazırlanacaktır. Diğer taraftan sempozyumun birikimlerini metal işçilerine taşımak çabası sadece bununla sınırlı değildir. Sempozyum’un birikimleri

üzerinden kitle toplantılarını sürdürmek, yerellere yaymak durumundayız.

Elbette sempozyum çalışmaları TİS sürecinin ilk aşamasının, taleplerin oluşturulması aşamasının ihtiyaçlarına bağlanmıştır. Bunun için sempozyumda tartışılan en önemli başlıklardan birisi TİS sürecine ilişkin taleplerin ne olacağıydı. Ön hazırlık süreçlerinden itibaren bu amaçla yapılan çalışmaların sonuçları sempozyuma taşınmış ve bu platformda zenginleştirilerek netleştirilmiştir. Altı temel talep olarak formüle edilen talepler listesi ilan edilmiştir. Bunlar önemli bir bölümüyle metal işçilerinin kırmızı çizgilerini oluşturmaktadır.

Sempozyumdan sonra sürecin ilk aşamasına yönelik müdahalemiz daha derli toplu ve daha da yoğun biçimde yürüyacaktır.

Bu müdahalenin iki ayağı vardır. Birincisi, taleplerin yaygın bir duyurusu ile metal işçilerine maledilmesi ve giderek metal işçilerinin talepleri olarak sendika yönetimlerine dayatılmasıdır. Bu hedefe bağlı olarak üretilmiş bir dizi aracımız (röportaj, bülten, anket, broşür, imza kampanyası) vardır. Bu araçları sistematik biçimde kullanarak fabrikalarda bir rüzgar estirmeliyiz.

İkincisi ise TİS sürecinin kaderini baştan sona belirleyecek olan TİS komitelerinin örgütlenmesidir. Yürüteceğimiz çalışmalar bu hedefe bağlamalı, her olanağı bir örgütlenme imkanı olarak görmeli ve değerlendirmeliyiz.

Son olarak buraya kadar söylenenler üzerinden yeni dönem görevlerini özetlersek:

1. Bilgi birikimimizi, mücadele ve örgütlenme konusundaki donanımızı yükseltmeliyiz.
2. Yaygın bir uyarma ve bilinçlendirme çalışması yürütmeliyiz. Bunun için bir dizi araçla seslenmeli, ayrıca konuyu enine boyuna tartışacağımız toplantılar düzenlemeliyiz.
3. Yaratılacak her duyarlılığı TİS komite ve mücadele platformlarında örgütlemeliyiz.
4. Sürecin ihtiyaçlarına ve gerilimlerine bağlı olarak eylemli bir mücadele yürütmeliyiz.

Komünist metal işçileri

MİB Ümraniye Yürütmesi Temmuz ayı toplantısı yapıldı

MESS Grup Toplu İş Sözleşme görüşmeleri yaklaşırken Metal İşçileri Birliği (MİB) faaliyetlerini sürdürüyor. Sürece yönelik etkili bir müdahaleyi örgütlemek, metal işçilerini taraf haline getirmek için yapılan planlamalar çerçevesinde çalışmalar yürütülüyor.

Bu kapsamda MİB Ümraniye Yürütmesi Temmuz ayı toplantısını gerçekleştirdi. Bu ayki toplantıda;

- Sempozyumun değerlendirilmesi,
- Bölgedeki durum üzerine değerlendirmeler,
- MİB MYK toplantı kararlarının değerlendirilmesi,
- TİS süreci çalışmaları,
- Bülten başlıkları ele alındı.

Bu gündemler çerçevesinde yapılan toplantının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sonucunda,

- MESS grup TİS sürecinde sendika yönetimlerini görevlerine sahip çıkmaya zorlamak amacıyla gerçekleştirilecek imza kampanyasının etkin bir biçimde kullanılması,
- Anketlerin öncelikli olarak planlanan fabrikalarda yapılması ve bu faaliyetin yaygın olarak devam ettirilmesi,
- TİS komitelerinin, grevin işlendiği, TİS taleplerinin yer aldığı ozalitlerin hazırlanarak fabrika çevrelerinde yaygın olarak kullanılmasına,
- 25 Temmuz günü saat 13.00’te OSB-İMES İşçileri Derneği’nde TİS taleplerinin, örgütlenme ve mücadele hattının tartışılacağı bir toplantı yapılmasına karar verildi.

Metal İşçileri Birliği Ümraniye Yürütmesi

Metal patronlarının saldırıları artıyor...

Saldırılara karşı direniş!

Metal patronlarının kölelik saldırıları altında ezilen metal işçileri çeşitli sanayi havzalarında güvencesiz ve kölece çalışma koşulları nedeniyle sendikal örgütlenme mücadelelerine yöneliyorlar. Metal patronlarının, işten atma ve türlü baskılarla karşıladığı işçiler direnişlerini sürdürüyorlar. Birleşik Metal-İş Sendikası şahsında ortaya çıkan bu hareketlilik yaz dönemi boyunca devam edeceğinin işaretlerini veriyor.

Düzce’de patronlar savaş açtı...

Daha önce Düzce’de örgütlendiği Nema Makina ve Elkim Metal fabrikalarında işten atma saldırıları ve baskılarla karşılaşan Birleşik Metal-İş Sendikası, Düzce’de kurulu Termo Makina’de de benzer bir saldırıya maruz kaldı. İşçilerin BMİS’te örgütlenmesini kırmak için bu sefer Çelik-İş Sendikası fabrikaya sipariş edildi. Termo patronu şimdiye kadar toplam 51 işçiyi kapı önüne koydu. Termo Makina işçileri 5 Temmuz akşamı iş çıkışı saatinde Düzce’de kitlesel bir eylem gerçekleştirdi. Termo Makina işçilerini İstanbul ve Kocaeli illerinden gelen Birleşik Metal-İş üyesi işçiler yalnız bırakmadı.

BMİS yöneticilerine gözaltı

Fabrika önüne gelen Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, BMİS Kocaeli Şube Başkanı Hami Baltacı ve BMİS Düzce Temsilcisi Talat Çelik’i gözaltına alan sermayenin kolluk güçleri sendika yöneticilerini saatlerce gözaltında tuttu. Kitlenin kalabalıklaşması ve gerçekleştirilen 2 saatlik oturma eylemi üzerine geri adım atmak zorunda kalan jandarma yürüyüşe izin verdi. Bir süre devam eden yürüyüşün ardından şehir merkezine hareket etmek üzere otobüslerle yola çıkıldı.

Düzce şehir merkezinde gerçekleştirilen eylemde gözaltından serbest bırakılan sendika yöneticileri de yer alırken, katılımın kitleselliği ve coşkusu dikkat çekti.

Birleşik Metal-İş Kocaeli Şube Sekreteri ve Düzce Temsilcisi Talat Çelik gözaltı saldırısı ve Düzce’de yürütülen sendikal örgütlenme mücadelesi hakkında gazetemize bilgi verdi.

Sınıf çatışmasının Düzce’de, Türkiye’nin diğer bölgelerine oranla daha çıplak yaşandığını belirten Çelik, şimdiye kadar Düzce’de 7 fabrikada yürüttükleri sendikal örgütlenme mücadelelerinin tamamında da benzer saldırılarla karşılaştıklarını aktardı. Düzce’de emek sömürsünün ulaştığı boyuta da dikkat çeken BMİS temsilcisi, mücadeleye devam edeceklerini vurguladı.

Diğer yandan eylem sırasında şehir dışından getirtilen bir grup işçi Termo Makina patronu tarafından fabrikaya sokuldu.

TI Otomotiv’de süreç sertleşiyor...

Bursa’da metal işkolunda gerek Türk Metal’in gerekse de Birleşik Metal-İş’in örgütlenme çalışmalarının yaygınlaştığı bir dönem yaşanıyor. Sadece metalde değil diğer iş kollarında da birçok işçi sendikalı olmak için kendi işkolundaki sendikanın kapısını çalıyor.

Bunun bir örneğini de Bursa’da TI Otomotiv’de yaşanan sendikalaşma süreci oluşturuyor. Bursa Nilüfer Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan TI Otomotiv; başta Tofaş, Renault, Ford, Toyota olmak üzere büyük

otomotiv şirketlerine fren borusu üreten İngiliz ortaklı bir fabrika. Fabrikada yaklaşık 350 işçi çalışıyor. Fabrikada çalışan işçilerin yüzde 30’unu kadın işçiler oluşturuyor.

İşçiler bir süre önce Birleşik Metal-İş Bursa Şubesi’nde örgütlenmeye başladılar. Örgütlenmenin belli bir düzeye geldiği, fabrikada çalışan işçilerin yarısından fazlasının sendikaya üye olmaya başladığı bir zamanda sendikal örgütlenme açığa çıktı. TI Otomotiv patronu bunun farkına vardığında işten atma saldırısına başvurdu. Son olarak, sendikal örgütlenmenin öncülüğünü yapan 9 işçiyle birlikte toplam 17 işçi bu süreçte işten atıldı. Patronun sendika düşmanlığı bununla da sınırlı kalmadı. Sendikaya üye işçilerden 20’si zorla sendikadan istifa ettirildi. Sendikaya üye olmayan işçilere sendikadan istifa ettiğine dair kâğıt imzalatırılıyor. Fabrikada işçiler üzerindeki baskılar artarak devam ediyor. İşçilerin fabrikada birbiriyle konuşması yasaklanmış durumda.

Sendikanın somut eylem planı yok

Bursa BMİS Şube yöneticileri ve işten atılan işçiler üç gün boyunca vardiya çıkış saatlerinde işyeri önünde patronun işten atma terörünü protesto etti. Sendika ve işten atılan öncü işçiler sendikadan istifa eden işçileri tekrar üye yapmaya çalışıyorlar. İşten atmalar ve işçilerin zorla istifa ettirilmesi nedeniyle Birleşik Metal-İş fabrikadaki çoğunluğu şu anda kaybetmiş durumda. Sendikal örgütlenmenin öncülüğünü yapan işçilerin işten atılması, bunun çalışan işçiler üzerinde yarattığı olumsuz etki ve iç örgütlülüğün zayıf olması sürecin bundan sonraki seyri bakımından olumsuz bir etki yapabilir. Sendikanın işten atmalar ve sendikadan istifa saldırısı karşısında somut bir eylem planının olmaması da temel bir sorun olarak duruyor. Yasal sürecin işletilmesinin, bu konuda tek başına yeterli olmadığı geçmiş deneyimlerden de biliniyor.

Grammer’de taşeronlaştırma saldırısı

Bursa Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi’nde (DOSAB) bulunan Grammer koltuk sistemleri fabrikasında taşeronlaştırma saldırısı yaşanıyor.

Yaklaşık 450 kişinin çalıştığı Grammer fabrikası gerek Türk Metal çetesine gerekse de patrona karşı verilen çetin bir mücadeleyle Bursa BMİS’te örgütlenmişti. Fakat bir yıl önce dört işyeri temsilcisinin öncülüğünde Türk Metal çetesi ve patronun saldırısıyla BMİS fabrikadan tasfiye edilmişti.

İşçileri ölümlü mücadele hedefini taşıyan bu saldırı

bugün daha somut olarak görülmektedir. En başta öncü/ilerici BMİS üyesi işçiler işten atılmış, arkasından da bir dizi saldırının startı verilmiştir. Bunun sonucunda fabrikada işçiler üzerindeki baskılar artmış, üretim miktarı iki katına çıkarılmıştır. Buna itiraz eden işçiler işten çıkarılma tehdidinde maruz kalmaktadır.

Ayrıca fabrikada taşeronlaştırma saldırı başlamış bulunmaktadır. İlk etapta 30 taşeron işçi alımı yapılmıştır. Taşeron işçi alımlarının artarak devam edeceği söyleniyor.

Konuştüğümüz öncü işçiler, Türk Metal’e zorla üye yapılan işçilerin tekrar BMİS’e geri dönmek istediklerini ifade ediyorlar. Ayrıca fabrika içinde, Türk Metal’e geçiş sürecinde aktif rol oynayan temsilcilere dönük yoğun tepkiler olduğu da yansıyan bilgiler arasında.

Çel-Mer işçisi direnişle kenetlendi

Gebze’de kurulu Çel-Mer Çelik’te Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlendikleri için işten atılan işçilerin kararlı direnişi sürüyor.

İşçileri, “kapının önünde direnmemeleri” koşuluyla parça parça işe geri alacağını söyleyen patrona karşı kararlılıklarını koruyan Çel-Mer işçileri kapının önündeki bekleyişlerine devam ettiler. 120’nin üzerinde işçinin çalıştığı fabrikada işten atılan işçilere en büyük destek yine içeriden çalışan işçi arkadaşlarından geliyor. Direniş süresi boyunca öğle paydoslarında ve yemekten önce sloganlarla direnişteki işçilerin yanına gelen işçiler işten atılan arkadaşlarını yalnız bırakmıyorlar. Çel-Mer’de üretim sürecinin içinde olan işçiler 18 saate varan mesai saatlerini protesto etmek ve direnen arkadaşlarına destek olmak için mesaiye kalmama eylemi gerçekleştirdiler. Fabrikada gerçekleştirilen eylemlerden bir diğeri ise “ses çıkartma eylemleri” olurken ellerindeki balyozlarla demirlere vuran işçiler Çel-Mer patronuna örgütlü duruşlarını gösteriyorlar.

Çel-Mer patronu geçtiğimiz günlerde işçilerin içeride ve dışarıda yarattığı basınç sonucu sendika yönetimi ile görüşmeyi kabul etti. 2 Temmuz günü sendika yönetimi görüşmeye giderken çalışan işçiler ses çıkartma eylemi yaparak Çel-Mer patronuna “biz içerideki işçiler de dışarıdaki arkadaşlarımızı destekliyoruz” mesajı verdiler. Sendika yönetimi içeride görüşmelerini sürdürürken içeride çalışan işçiler öğle paydosu nedeniyle dışarıya sloganlarla geldiler.

Toplantıdan çıkan sendika yöneticileri dışarıda bekleyen işçilere açıklama yaptılar. Sendika yönetiminin yaptığı açıklamada patronun işçileri 1 hafta içerisinde ve parça parça işe geri alacağı sözü verdiği ifade edildi.

DİSK / Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer ile metal işkolu ve metal TİS süreci üzerine konuştuk...

“Esneklik BMİS için kırmızı çizgidir!”

Birleşik Metal'in rotası diğer metal işçilerine de yol gösterecek!

- Krizle birlikte şubenize bağlı fabrikalarda ne gibi gelişmeler yaşandı? İşçilerin çalışma ve yaşam koşullarında ne gibi değişiklikler oldu?

- 2008 yılının sonlarına doğru hem dünyada hem bölgede bir ekonomik kriz başgösterdi. Bu krizin bize yansımaları tabii ki çok şeyi değiştirdi ve rahat bir süreç geçirmedi. Birçok işletmemizde özellikle kriz sürecinin ilerleyen zamanlarında kısa çalışma ödeneği kullanıldı. İşten çıkarmalarla ilgili ise bir-iki işletmemiz dışında çok ciddi bir çıkışla karşılaşmadık. Yani Gebze bölgesinde ciddi üye kayıplarımız olmadı. Üye kayıplarımız olmadı ama bu süreci atlatabilmek adına farklı varyasyonları denemek zorunda kaldık. İşte çalışanlarımızın iş akitlerinin devamını sağlayabilme konusunda sıkıntılı bir süreç geçirdik ama bu son 3-4 aydır işletmelerde derlenip toparlanma söz konusu. Kriz döneminde işten çıkartılan arkadaşlarımızın büyük bir kısmı tekrar fabrikalarında işbaşı yaptılar. Bu yüzden toplama baktığımızda çok ciddi üye kayıplarımız olmadı. Ama kriz, hem bölgedeki işletmeleri hem de özellikle MESS grup toplu iş sözleşmesine girilmesi ile işverenlerin elini güçlendirdi. O anlamda bizim bu dönemdeki MESS grup toplu iş sözleşmelerimiz bundan önceki süreçlerden daha çetin geçecek. Zira genel anlamıyla işçi sınıfında bir geri çekilme söz konusu. Mücadele anlamıyla ise belirli argümanları şu anda aktif bir biçimde kullanamayacağız gibi görünüyor. Özellikle kriz psikolojisinin getirdiği eksiklik şu anda işçi arkadaşları ciddi şekilde etkiliyor. Ancak bunların anlamı şu değildir. Metal işçileri kayıtsız şartsız teslim olacaklar değildir.

Bunun yanında BMİS bu süreci en aktif, en doğru şekilde kullanmaya çalışan sendikadır. MESS grup toplu iş sözleşmesi ile ilgili işyerleri ile ikinci toplantımızı tamamladık. Aşağı yukarı taslağı şekillendirme noktasına geldik. Yani bu süreç devam ediyor. Bence Birleşik Metal'in ortaya koyduğu rota diğer metal işçilerine de yol gösterecek. Bunun üzerinde çalışıyoruz. İşyerlerindeki arkadaşlarımız ve temsilci arkadaşlarımız ciddi gayretler içerisinde. Hem bugünkü süreci şekillendirmekle ilgili hem bundan sonra gerçekleşecek gelişmelere dönük ciddi bir mesai harcıyorlar. Bundan sonraki süreçte harcanan mesainin verilerini bir şekliyle kamuoyuyla paylaşacağız. Ama bunun için biraz daha çalışmaya ihtiyacımız var.

Esneklik bizim için grev nedenidir!

- 2010 MESS Grup Toplu Sözleşmeleri'nden beklentileriniz nelerdir?

- Şimdi aslında bu süreci olumlu geçecek diye değerlendirmiyoruz. Şu anlamda olumlu geçecek diyemiyoruz. Çünkü 2008'den bu tarafa özellikle sendikal süreci etkileyecek çok farklı gelişmeler yaşandı. 2008-2010 yılı TİS imzasından sonra işverenler adına taşeronluk yapan Türk Metal Sendikası Başkanı içeri alındı. Ergenekon davasıyla birlikte Türk Metal Sendikası içerisinde farklı bir

yapılanmanın ortaya çıkabileceği söyleniyor. Bunu şu anlamda söylüyorum. Mustafa Özbek'in gidiyor olması oradaki birçok taşı yerinden oynattı. Veya böyle bir olgu bir şekilde sermayeyi de rahatsız etti. Bu ilişkinin bu kadar çirkinleştiğinin su yüzüne çıkması sermayeyi rahatsız etti. Sadece ortaya çıkmasından rahatsız oldu. Bunun içinde sanki yeni bir oluşum ortaya çıkıyormuş gibi, sanki Türk Metal, sendikal anlayışını değiştiriyormuş gibi bir imaj yaratma sevdasına kapıldı.

Bu konuda özellikle Birleşik Metal'le uğraşmaktan hiçbir fırsatı kaçırmayanlar, İzmir ve Konya'daki MAHLE örgütlenmesinde bize karşı işveren tarafından çağrıldılar. Konya'da özellikle ilk defa Türk Metal yöneticileri örgütlenmeye gitti. Kendilerine göre yeni bir sendikal yöneticilik imajı yaratmaya çalışıyorlar. Ama bu durum, süregelen ilişkiyi akşamdan sabaha kapatacakları anlamını taşımıyor. Bizim süreçle ilgili olumsuzluk olarak gördüğümüz en büyük gösterge veya kurumsal olarak koyduğumuz nokta burası. Zira Türk Metal ve Çelik-İş Sendikası'na bağlı birçok işletmede hem çalışma hem de ücret anlamında esnek çalışma koşullarının en “mükemmel” uygulamalarını gördük. Kısa çalışma ödeneğinden faydalanırken bile sendikamızla diğer sendikalar arasındaki fark çok bariz olarak ortaya çıkıyor. Zira ödemelerde yüzde 30'luk artı eksi bir fark var. Biz sosyal haklarımızdan çalışma karşılığını ücretlerimizin tamamıyla alırken diğer fabrikalar sadece çalışma ücretlerinin karşılığını alıyor. Bunun ötesinde Ereğli'de özellikle Çelik-İş'in yaptığı uygulamalar ücret anlamında çok ciddi problemleri açığa çıkarttı. Zira bu iki örnek işçilerin veya sendikanın işçilerin iradesini nasıl farklılaştırdığını ve onların kendi sözlerini söylemelerini gerektirdiği süreçte işverenle nasıl pazarlık halinde olduklarını gösteren çok ciddi örneklerdir. Tüm ücretlerden yüzde 35'lik bir indirim yapıldı. Buna benzer bir öneriyi 2001 yılında yine MESS yapmıştı. Bu anlamda biz bu öneriyi hiç tartışmaya gerek görmeden reddetmiştik. Ama bizim düşünüşümüzde bu öneri, bir yandan

kesintileri birebir uygulandı. MESS'in araştırmalarında bu oranlar çok açık var. Birleşik Metal ile MESS'in oranları arasında bir liralık bir fark var. Bize “aynı sözleşmeyi imzalıyorlar” diye yapılan eleştirilere gelince, olayın içine girmek lazım, bir de burdan bakmak lazım. Türk Metal'in sözleşmesinde ‘hasar tazminatı’nın ne olduğunu, o yazıları yazan arkadaşlar önce okumalılar ondan sonra yazmalılar. Bunlar biraz araştırmaya bağlı olan şeyler. Bu aradaki farklar buradan geliyor. Bu dönemde en büyük problem, esnekliğin TİS'e fiili olarak sokulması çalışmalarıdır. Bu konuda en büyük endişemiz, Türk Metal Sendikası'nın, MESS'in toplantı odalarında esneklik ile ilgili birçok kararın geçeceği yönünde görüş bildirdiğidir. Bu konu bizim TİS süreci çalışmalarımızın temelini oluşturuyor. Bu konuda ciddi beklentilerimiz var. MESS ve Türk Metal'in son dönemde gerçekleştirdikleri görüşmelerde geleceğe ilişkin adımların kaynağını esneklik üzerinde yapılan anlaşmalar oluşturuyor. Türk Metal Genel Başkanı'nın da Türk-İş'e genel sekreter olması da bu pazarlığın başka bir yanını gösteriyor. Olaya buralardan, bu şekilde bakmak gerekiyor.

Bu anlamda Birleşik Metal Sendikası'nı çok ciddi bir mücadele bekliyor. Şimdiye kadar iki tur toplantı yaptık. Toplantılar, her işletmenin yüzde 30'uyla gerçekleşti. Her işletmenin yürütmesi dışında sayısal oranının yüzde 30'uyla bir araya geliyoruz ve bu toplantılarda ortak bir ifade kullanılıyor. Esneklikle ilgili ortaya çıkabilecek her türlü girişim bizim için grev nedenidir. Birleşik Metal bundan önceki süreçlerde de tavrı çok net olan bir sendika. Bunu ifade ediyor olmaları çok anlamlı bence. Bütün o baskıya, bütün o kriz psikolojisine rağmen bu ifadenin altı çok net olarak çizilmeli. MESS grup toplu iş sözleşme sürecinden çıkışı sağlayacak ifadeler de bunlar aslında. Ücretle ilgili çok ciddi beklentiler yok. Ama iş esnekliğe geldiği zaman o çizgi BMİS'in üyeleri açısından kırmızı çizgidir. Bunu, krizden etkilenmeyen sektörlerle de mal edebiliriz. Bu süreç çetin geçecek. Bunun için özellikle esneklikle bağlantılı uygulamalar eğer bu dönem sözleşmelere girmezse bir daha başka bir şansları olmayacak. Çünkü zemin kendileri açısından bu kadar müsait.

Problemi çözecek olan tabandaki işçidir!

- Mücadeleyi örgütleyebilmek için öncü işçilere ve ilerici sendikacı-tensilcilere ne gibi görevler düşüyor?

- Şimdi her şeyden önce bu işte şu veya bu şekilde sorumlu olan herkesin öncelikle samimi davranması gerekir. Fabrikalarda çalışan temsilcilerimiz, işçilerimiz bu sürece ciddi şekilde omuz veriyor. Bizim bir sıkıntımız bu sektörde üç ayrı sendika olmasıdır. Ülkedeki yasalar gereği sayısal olarak fazla olan sendikanın görüşmeleri dikkate alınıyor. Bunun için de biz daha önceki dönemlerde denediğimiz yöntemleri uygulamaya devam edeceğiz. Sendikal mekanizmaların yönetimleriyle problem çözme şansımız yok. Çözemezsiniz! Bu bütün sendikal mekanizmalar için geçerli. Problemi çözecek olan tabandaki işçidir. Tabii bu konuda daha önceki süreçlerde yaptığımız çalışmaları yapmaya devam

edeceğiz. Ne kadar çok işçiye ulaşabilirsek, derdimizi anlatabilirsek önemli olan bu. Zaman zaman yaptığımız çalışmalardan pişmanlık duyuyoruz. Zira bu konuda ilişkiye geçtiğimiz insanlar ertesi gün kapının önüne konuluyor. Çok somut örnek geldi aklıma. Fabrikalara ulaşmak zor. Bizim örgütlü olduğumuz fabrikalarda herkes bildiri dağıtabilir. Önce bildiri dağıtıp arkasından bizim için başka şeyler yazsalar da dağıtabilirler. Bizim için problem yok. Ama oraya ulaşmak gerçekten zor. Siz bildiri dağıtırsınız ama sizden bildiriye alan işçinin yarın ne olacağı belli olmaz. O konuda Çayırova'da örgütlü olan arkadaşlar bir öneride bulundular. Dediler ki biz farklı birşey yapalım. Dedim “ne yapacaksınız?” Şunu dediler “biz bu hafta Cuma namazına gidelim. İşçilerin yüzde sekseni cuma günü Yenimahalle'deki camiye geliyorlar. Biz oraya gidelim. Sadece onlara dağıtmayalım, Cuma'dan çıkan herkese dağıtalım.” “Olur” dedik. Derdimiz insanlara bir şeyler anlatmaksa bunun yeri çok önemli değil. Kale Radyatör işçilerinden 14 kişi bildiri aldı. Bu fabrikada yaklaşık 1000 kişi çalışıyor. Bunun nerden baksanız o gün gündüz vardiyasında olan 400-500 işçisi var. Ve hiç yoksa 300'ü Cuma namazında. Bildiri alan 14 kişiden 8'i BMİS imzasını görür görmez buruşturup çöpe attı. 6 arkadaş da hiç açıp bakmadan katlayıp cebine koydu. Ertesi gün 9 kişi kapının önüne konuldu. Yani pişmanlık duyma gerekçem bu. Ama öyle veya böyle biz bu çalışmaları yapmaya devam edeceğiz. 1990 grevinde bir işçiydim. O sürecin örgütlenmesi böyle oldu. Yani yukarıdaki yöneticiler örgütlenmedi o grevi. Tabandaki işçiler örgütlüydü. İnsanlar kahve kahve dolaştı. Ben işten çıktıktan sonra gece 02.00'den önce eve gittiğimi hatırlamıyorum. Hepimiz grup grup farklı yerlere gidiyorduk. Türk Metal'e bağlı işletmeler vardı. Hepimiz bir yerlere dağılıyorduk. Bu süreçte de biz BMİS olarak bu çalışmayı çok aktif olmasa da yürütüyoruz. Bunu bu çalışmalar biraz daha somutlandığı oranda kamuoyuna deklare edeceğiz ve hızlandıracağız.

Bu konuda BMİS'in toplantılarından kendi bölgem adına çıkardığım sonuç şu: Esnek çalışma modelleri adına uygulanacak her türlü dayatma bizim için her şeyden önce karşı çıkılması gereken noktadır. İlk defa bizim için bu dönem ücret ikinci planda. İlk defa sosyal haklar üçüncü ya da dördüncü planda. Bu konuda arkadaşlarımızın da bizimle aynı endişeyi paylaşıyor olması bizim işimizi biraz daha kolaylaştıracak. Mücadele hattımızı bunun üzerine kurmaya çalışıyoruz ve tabanda bir örgütlülük yaratmaya çalışıyoruz. Metal işçilerin tümünün sahip çıkabileceği mekanizmayı yaratma derdimiz var. Geçtiğimiz dönem yaptığımız eylemlilikler geniş bir biçimde kamuoyunda yankı buldu. Cuma yürüyüşleri bir klasik haline geldi. Bu dönemde şu veya bu şekilde söze yer bırakmadan medyada yer alacak birçok çalışmamız olacak.

Gebze BMİS Şubesi'nin bu dönem önüne koyduğu mücadele hattı esneklik dayatmaları olacak. Bununla ilgili olarak şunun bilincindeyiz; tek başımıza bölgedeki tüm sorunları çözme gücümüz yok. Yapmamız gereken şey tepede olması mümkün olmayan o sınıf kardeşliği temelindeki birliği becerebildiğimiz kadar örmeye çalışmak. Gebze bu noktada birçok işi birlikte yapabilen bir bölge. Her ne kadar Türk Metal bu çalışmanın içine girmese de işletmelerinde ulaşabildiğimiz insanlar bu çalışmanın içine giriyorlar ve Gebze sendikalar arası çalışmalarda da o arkadaşlar çalışmalara katkı sunuyorlar. Metal işçilerinin bu süreçte mücadeleye katılmıyorlarsa bile kendi işletmelerinde sorgulayabilecekleri bir çalışma yürütmeye çalışıyoruz. Hiçbir şeye güçleri yetmiyorsa bile kendi temsilcilerini sorgulasınlar. Ana politikamızı bunun üzerine oturtuyoruz.

Kızıl Bayrak / Gebze

DİSK hangi sınıfın safında!

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) Yönetim Kurulu Başkanı Ümit Boyner'i 7 Temmuz günü ziyaret etti. Gerçekleştirilen görüşmenin ardından Çelebi ve Boyner basına açıklamalarda bulundu. Birbirleriyle uzlaşmaz çelişkiler üzerinden karşıt olan iki sınıfın temsilcileri, bölgesel kalkınma, bölgesel gelişmişlik farklarının giderilmesi vb. konularda DİSK ve TÜSİAD'ın birlikte çalışabileceği konusunda fikir birliğinde olduklarını söyledi.

İşçi ve emekçilere sömürüyü, kölece çalışma koşullarını dayatan patronların örgütü TÜSİAD'la, işçilerin haklarını savunması gereken DİSK'in nasıl bir fikir birliği içerisinde olabileceği anlaşılır bir yerde durmuyor. Böyle bir görüşme DİSK'in hangi sınıfın çıkarlarını gözettiği sorusunu akla getiriyor.

DİSK ve TÜSİAD ortak çalışmalarını sürdürecekt!

Basın açıklamasında Boyner, bugünkü görüşmelerinde dört noktada fikir birliğinin bulunduğunu ve çalışmalarının süreceğini ifade etti.

Anayasa üzerinden şekillenen ilk başlıkta Türkiye'yi batı standardında bir demokrasiye kavuşturacak yeni bir Anayasa'ya kavuşmasının iki örgüt tarafından da arzu edildiği ifade edildi.

Bunun yanında DİSK ve TÜSİAD'ın fikir birliğinde olduğu diğer bir konu ise “terör” olarak ifade edildi. Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde farklı sivil toplum örgütleriyle de bu konuda ortak çalışma geliştirileceği söylendi.

Boyner, şunları söyledi: “İstihdam konusunda Türkiye'nin ekonomik gelişmesi konusunda da çok

ciddi işbirlikleri yapabileceğimiz, birlikte çalışmalar yapabileceğimiz noktasında da fikir birliğine vardık. İşgücü dünyasındaki yapılanma, örgütlenme, istihdamın daha artırılması, işsizlikle mücadele gibi konularda birlikte çalışmalar yapacağız. Bu konuda da bir anlaşma aramızda var. Bölgesel kalkınma ve bölgesel gelişmişlik farklılıklarının giderilmesi noktasında da, iki örgütün birlikte çalışabileceği konusunda fikir birliğine vardık.”

DİSK kimin çıkarlarını savunacak!

Özellikle kriz döneminde türlü saldırılarla işçi ve emekçilere kan kusturan patronların, kâr oranlarındaki azalışa dahi tahammül edemeyerek toplu işten çıkarmalara başvurduğu bilinirken DİSK, TÜSİAD'la işsizlikle mücadele üzerinden nasıl bir hat izleyecek?

İşçilere zorunlu mesailer dayatılırken, çalışma saatleri uzarken istihdamın arttırılması üzerinden DİSK, TÜSİAD'la nasıl bir ortak çalışma içinde olabilecek?

Kölece çalışma koşullarına karşı sendikalaşmak isteyen işçiler işten atma saldırısına maruz bırakılırken, patronlar sendika düşmanı bir tutum içerisinde işçilere tehditler savururken DİSK, TÜSİAD'la nasıl kol kola girebilecek?

İşçi ve emekçilerin mücadelesi patronların devleti tarafından her türlü baskı ve zor aygıtıyla sindirilmek istenirken DİSK kimin tarafında konumlanacak?

İşçilerin çoğunun sigortasız, sendikasız, kölece koşullarda çalıştırıldığı bir dönemde DİSK'in mücadeleyi büyütme yerine patronlarla masaya oturmasının anlaşılır bir açıklaması olamaz.

MİB, Yunus Dönmez'le dayanışmayı büyütüyor...

Ankara Metal İşçileri Birliği, patronların kar hırsı sonucu astım-bronşit hastalığına yakalanan ve ölüme terk edilen Buse Metal işçisi Yunus Dönmez'le dayanışma amacıyla başlattığı kampanyayı büyütüyor.

İvedik Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Buse Metal'de çalışırken meslek hastalığına yakalanan Dönmez'le dayanışma kampanyasının startını 1 Temmuz günü Dikmen'de gerçekleştirilen Sivas Katliamı anma etkinliğinde stant açarak veren MİB, Dönmez'le dayanışmayı yükseltmek amacıyla 11 Temmuz Pazar günü saat 17.00'de DİSK / Birleşik Metal-İş Sendikası Anadolu Şubesi'nde basın toplantısı düzenleyecek. Dikmen Ahmet Arif Parkı'nda

gerçekleştirilen etkinlikte açılan stantta Yunus Dönmez'le dayanışma çağrısı yapan bildiriler dağıtılırken, dayanışma kartları satıldı ve Ankara İşçiden İşçiye Bülteni de emekçilere ulaştırıldı. Etkinlik boyunca emekçilerle iş cinayetleri ve meslek hastalıkları anlatıldı. Çalışma Dikmen'li emekçiler tarafından ilgi ile karşılandı. 2 Temmuz mitinginde ise bildiriler ve dayanışma kartlarıyla kampanyanın duyurusu yapıldı.

MİB, dayanışma kampanyası çerçevesinde bir de dosya hazırladı. Madenlerde, tersanelerde, fabrikalarda ve atölyelerde yaşanan iş kazalarına ve işçi ölümlerine dikkat çekilen dosyada Dönmez'in kendi kaleminden, astım-bronşit hastalığına yakalanış süreci ve ölüme terkedilişini anlatan yazısına da yer verdi. Yunus Dönmez'in bir işçi arkadaşının, örgütlenme ve mücadele çağrısı yaptığı yazısının da bulunduğu dosyada Yunus Dönmez'le yapılan röportaj da yer buluyor. MİB, başta metal işçileri olmak üzere kapitalizmin azgın sömürüsü altında ezilen tüm işçi ve emekçileri “yaşamak için mücadeleye” çağırıyor.

Kısaca durumunuz hakkında bilgi verebilir misiniz

2007'nin 12. ayından beri Buse metalde çalışmaktaydım. İlk 15 günden sonra makita bölümünde filanş kesme makinesini kullanıyordum. İlk bir sene boyunca sağlık açısından bir sorun yaşamadım. Son 10 ay içinde ise astım ve bronşit olduğumu öğrendim. Bunun yanı sıra doktorlar akciğerimde anormal bulgular bulunduğunu söyledi. İlk olarak bana önce kanser tanısı koydular sonradan ciğerimde yara olduğunu belirttiler. Hastaneden astım ve bronşit raporu verilerek iş yerinde çalıştığım bölümün değişmesi, hatta işyerinin de değiş-

Rize Belediye Başkanı'ndan ırkçı, cinsiyetçi açıklama...

“Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!”

“Kürt açılımı” tartışmaları sona ermiş, PKK'nın tek taraflı ateşkesi sonlandırmasının ardından bölgede yeniden çatışmalar başlamış ve Kürt sorununun çözümü üzerinden tartışmalar yeniden alevlenmişken, Rize Belediye Başkanı Halil Bakırcı da Kürt sorununun çözümüne ilişkin bir “öneri”de bulundu. Bakırcı, ırkçı olduğu kadar, bir o kadar da kadınları aşağılayan açıklamasında Kürt kadınlarının ikinci eş olarak alınarak Kürt sorununun 30 yılda çözüleceğini iddia etti. Arsızca yaptığı konuşmada Bakırcı şunları söyledi: *“Zaman zaman ikinci eşler de olmuştur. Bu bizim kültürümüzde vardır. Kanunlarımız buna müsait değildir; ama maalesef Türkiye’de oluyor. İnsan belli bir yaşa gelmiştir, çocuğu olmuyor veya eşi rahatsızdır. Bunu söylemek istemiyorum ama Türkiye’de görünen bir gerçek vardır. Bu gerçeği kabullenelim. İnsanlar, evlilik ihtiyaçlarını metres veya benzer şekilde tamamlıyor. Bu tip insanların bunlara girmemesi lazım. Bu bölgelerden evlilik ve hısımlıkları artırarak, devletin de teşvikiyle önümüzdeki 30 yıl gibi bir sürede yaşanan sorunların aza ineceğine ve çözüleceğine inanıyorum. Yoksa askeri yöntemle kavga ve dövüşle çok ciddi bir şekilde çözüleceğine ben inanmıyorum. Azalır, tekrar tırmanır.”*

Halil Bakırcı'nın açıklamalarına başta Kürt kadınları olmak üzere ilerici kurumlardan tepki gelirken AKP dahi duruma sessiz kalamadı. AK Parti Genel Merkez Kadın Kolları Başkanı ve Gaziantep Milletvekili Fatma Şahin, açıklamanın “talihsiz” olduğunu söyleyerek tepki gösterirken, AKP ise Bakırcı hakkında soruşturma başlattı.

Bakırcı'nın konuşmasına her ne kadar düzen cephesinden, AKP ve diğer partilerden tepki gelse dahi, söyleminin gerisinde sistemin kadınlara biçtiği rol ve Kürt halkına yönelik asimilasyon ve ırkçı politikası yatmaktadır. Bakırcı iki temel sorun konusunda düzenin yaklaşımını yalnızca pervasız bir şekilde ifade etmiştir.

Kadını aşağılayan ve alınıp-satılan bir meta olarak gören ataerkil zihniyetin savunulduğu bu açıklama, daha özelinde Kürt kadınlarına ve Kürt kimliğine yönelik bir saldırıyı içermektedir.

Kürt sorununa “ezerek” çözmek çizgisine sahip olan sermaye devleti uyguladığı baskı ve devlet terörünün yanı sıra, on yıllardır asimilasyon politikaları da izlemektedir. Son günlerde taciz ve tecavüz olaylarıyla gündeme gelen YİBO'lar, bölgede yaygınlaştırılan uyuşturucu, esrar, fuhuş vb. bu politikanın yalnızca bir parçasını oluşturmaktadır. Bir halk, farklı yollarla kimliksizleştirilmek, sindirilmek, yok edilmek istenmektedir. Kadın bedeni de bu kirli politikanın bir aracı olarak kullanılmaktadır. Geçmişte Kürt kimliği inkar edilir, “kız aldık, verdik, kardeş olduk” denilirken, şimdi de “kadınları alarak” herkesi “Türkleştirmek”ten bahsedilmektedir.

Yapılan açıklama ile Kürt kadınlarının bedeni ve iradesi de yok sayılmaktadır. On yıllardır yaşanan kirli savaşta Kürt kadınlarına yönelik baskı, tecavüz, taciz vb. cinsel kimliğine yönelik saldırılar yetmezmiş gibi, şimdi de alınıp-satılan, hatta burjuva yasalara dahi aykırı bir şekilde ikinci eş, halk arasındaki tabiriyle “kuma” olmaları önerilmektedir. Aynı zamanda

Kürdistan'da çok eşlilik geleneğinin yaygın olduğu, Kürt kadınlarının buna zaten alışık olduğu ima edilmekte, Kürt kadınları apaçık bir biçimde aşağılanmaktadır.

Bakırcı'nın söylemi şaşkınlıkla karşılanmasına rağmen, 1998 yılında yapılan MGK toplantısında alındığı ileri sürülen, *“3 çocuktan fazla yapan Kürt ailelere ceza verilsin”* kararından ise özünde hiçbir

farkı yoktur.

AKP'li Rize Belediye Başkanı'nın sarfettiği sözler, kendini bilmez bir densizin sözleri değildir. Bu devlete hakim olan ırkçı, cinsiyetçi bakışın bir tezahürüdür. Bu bakışa karşı mücadele etmek, “toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği” için olduğu kadar, halkların kardeşliği mücadelesini büyütmek için de zorunludur.

Bakırcı'nın açıklamasına tepkiler...

Diyarbakır'da Amed Kent Kadın Merkezi Bileşenleri 1 Temmuz günü yaptıkları açıklamayla, Bakırcı'yı protesto ettiler. Kadınlar adına bir açıklama yapan Diyarbakır Kadın Sorunlarını Araştırma ve Uygulama Merkezi (DİKASUM) üyesi Hülya Değirmenci, Bakırcı'nın, Kürt kadınları ve tüm kadınlar açısından cinsiyetçi ve ırkçı açıklama yaptığını söyledi. AKP'nin soruşturma açması ya da Bakırcı'nın özür dilemesinin bir anlam ifade etmediğini ve zevahiri kurtarmaya yönelik olduğunu belirterek şunları söyledi: *“Bu, cinsiyetçi, ırkçı, ayrımcı, çağdışı yüzünüzü kapatmaya yetmeyecektir.”*

Dersim Kent Kadın Meclisi ise 1

Temmuz günü düzenlediği yürüyüşle Bakırcı ile birlikte taciz ve tecavüzcüleri protesto etti. Sanat Sokağı'nda toplanan kadınlar Zazaca yazılan, “Tanrıçanın izdüşümü olalım! Taciz, tecavüz, operasyonlar ve barajlara endi beso!” pankart arkasında sloganlar atarak Cumhuriyet Bulvarı üzerindeki İnsan Hakları Anıtı önüne kadar yürüdü. Dersim Belediye Başkanı Edibe Şahin şunları söyledi: *“Sadece kınama değil aslında, bizler böyle bir kültürü asla kabul etmedik, etmeyeceğiz. Bu yaklaşımları, bu açıklamaları nefretle kınıyoruz.”*

Urfa Kadın Platformu da konuya ilişkin SES Urfa Şubesi'nde basın toplantısı düzenledi. Platform adına açıklama yapan SES Hukuk ve Kadın Sekreteri Zeliha Açıkyıldız şunları söyledi: *“Bu açıklama ile kadınları ve Kürtleri ikinci sınıf gören ve bedenleri üzerinden konuşan bir kişinin kentte belediye başkanı olması durumunda o kentin halkı ve zihniyetini zehirler.”*

Viranşehir İlçesi'nde de DÖKH üyeleri, konuya ilişkin BDP Viranşehir İlçe binasında basın açıklaması yaptı. DÖKH aktivisti Suna Uluğtürken, Kürt sorununun çözümüne bu şekilde yaklaşımın AKP zihniyetinin dışı vurumu olduğunu belirtti. Uluğtürken, bu zihniyetle mücadele etmeye devam edeceklerini belirtti. Diyarbakır'ın **Silvan** ilçesinde kadınlar 5 Temmuz günü AKP'li Rize Belediye Başkanı Halil Bakırcı hakkında suç duyurusunda bulundu. Kadınlar, Bakırcı'nın açıklamalarının TCK'nın 216. maddesine göre açıkça suç teşkil ettiğini belirtti. 100'ün üzerinde kadının AKP'li Rize Belediye Başkanı Halil Bakırcı hakkında suç duyurusunda bulunduğu öğrenildi. Dilekçeleri Silvan Cumhuriyet Başsavcılığı'na verilmesinin ardından kadınlar alkışlar eşliğinden Silvan Adliyesi'nden ayrıldılar.

KESK İstanbul Şubeler Platformu, 5 Temmuz günü Rize Belediye Başkanı Halil Bakırcı'nın, Kürt kadınların kuma alınması şeklindeki açıklamasını protesto etti ve Halil Bakırcı hakkında suç duyurusunda bulundu. “Kadını aşağılayan Rize Belediye Başkanı görevden alınsın!” pankartının açıldığı eylemde, basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu adına Songül Beydilli gerçekleştirdi.

Beydilli yaptığı açıklamada, Kürt sorununun çözüm yönteminin kumalık değil, eşitlik ve kardeşlik olduğunu belirterek, Bakırcı'nın sadece kadınları değil aynı zamanda Kürt kökenli insanları ve erkekleri de aşağılayarak, hakaret ettiğini söyledi. Bakırcı'nın kamu görevi yapmasının suçu ağırlaştırıcı neden sayılması gerektiğini belirten Beydilli, Bakırcı'nın bir an evvel görevinden alınmasını istedi.

Eylem boyunca, “Kadınlar Bakırcı'dan hesap soracak!”, “İnsanlık düşmanı Bakırcı istifa!” sloganları atıldı. Basın açıklamasının ardından, Bakırcı hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

Yeni Demokrat Kadınlar tarafından yapılan yazılı açıklamada ise şunlar söylendi: *“Kadını ‘mal’dan farksız gören Bakırcı ‘kız alışverişi’ kavramı ile hem cinsiyetçiliği ile mide bulandırıyor hem de Kürt meselesi gibi demokrasi sorununda bile kafasının nereye çalıştığını, lafı neresinden anladığını gösteriyor! Özellikle Kürt kadınına yönelik Bakırcı'nın bu hem Türk hem erkek şoveni yaklaşımlarının yalnızca kişisel olmadığını belirterek Bakırcı'nın söylemlerini protesto ediyoruz.”*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

6. Avrupa Sosyal Forumu gerçekleşti...

6. Avrupa Sosyal Forumu “Başka Bir Dünya Mümkün!” şiarıyla 1-4 Temmuz tarihleri arasında İstanbul’da gerçekleştirildi. 2001 yılında başlayan “sosyal forum” serüveninin son halkası olan İstanbul 2010 Forumu, gerek yarattığı tartışma düzlemi gerekse de karşılaştığı ilgi düzeyi ile toplumsal hareketteki postmodern eğilimlerin sınırlarını işaretlemiş oldu.

1-4 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirilen forumda 200’ü aşkın seminer ve etkinlik gerçekleştirilirken, 20’yi aşkın ülkeden katılım sağlanmasına rağmen etkinlikleri takip eden insan sayısı bin kişiyi bulmadı. Forumun kapanış eyleminde ise ancak 2 bin kişi yürüyüşe katıldı.

Örgütlenme aşamasında yaşanan zorluklar, maruz kalınan sansür ve Kürt sorununda yaşanan son gelişmeler de gözönüne alındığında katılımın zayıf geçmesi çok beklenmedik bir gelişme olmasa da “sosyal forum” serüveninin başladığı yıllarda yaratılabilen kitlesel tartışma ve eylem zeminleri düşünüldüğünde, İstanbul buluşmasında ortaya çıkan bu tablo oldukça dikkat çekiciydi.

İlgide düşüş eğilimi

İlk kez 2001’de Dünya Ticaret Örgütü toplantısına alternatif olarak Porto Alegre’de toplanan Dünya Sosyal Forumu (DSF) ve benzeri toplantılar geçen 10 yıl içinde dünyanın farklı bölgelerinde tekrarlandı. DSF 2001, 2002, 2003 ve 2005’te Porto Alegre’de, 2004’te Mumbai’de, 2006’da Karakas, Bamako ve Karaçi’de, 2007’de Nairobi’de, 2009’da ise Belem’de örgütlendi.

2002’de Porto Alegre’de düzenlenen forumda 60 bin katılımcı yer alırken forumun kapanış eyleminde 1 milyon kişi savaşa karşı yürümüşü. 2005’e gelindiğinde katılımcı sayısı 150 bini aşarken, bu tarihten itibaren sosyal forum, göze görülür bir düşüş eğilimine girdi.

2000’li yılların başında ABD’nin Irak’ı işgali arkasından tüm dünyada esen savaş karşıtı rüzgarın da desteğiyle arayış içerisindeki kitlelerin yüzünü döndüğü DSF’ye bağlı olarak gelişen Avrupa Sosyal Forumu da (ASF) benzer bir eğri çizdi. 2002’de Floransa’da başlayan ASF, 2003’de Paris’te, 2004’de ise Londra’da gerçekleştirildi. Bu tarihten itibaren iki yılda bir düzenlenmesi kararlaştırılan ASF son kitlesel etkinliğini 2006’da Atina’da yaptı. Atina’da ki sosyal forum da onbinlerce kişinin katılımı ve yüzbinlerin katıldığı, yer yer kolluk güçleriyle çatışmaların yaşandığı eylemlerle sesini duyurmuştu. 2008’de Malmö’de gerçekleştirilen forum ise tam anlamıyla ite kaka yürümüşü.

Kapitalizmde yaşamayı kabullenmek...

Siyasal olarak da büyük sorun alanları bulunan ASF, Avrupa Birliği’ni dönüştürerek “Emeğin Avrupası”nı yaratabileceğini iddia ederken, ASF’nin örgütleyici bileşimi de büyük oranda toplam bakış açısına uygun bulunan “sivil toplumcu” örgütlerden oluşmaya başladı. Sosyal forumun kapitalist kriz karşısında takınabildiği tavır ise sistem içi değişim önerileri dizisinin ötesine geçememişti.

2001 yılında ilki düzenlenen Dünya Sosyal Forumu’ndan bu yana “sosyal forum”ların bilinirliği ve popülerliği artan etkinlikler olmasına rağmen son yıllarda benzer organizasyonlara gösterilen ilgide yaşanan düşüş ilk bakışta bir çelişki gibi görülebilir. Ancak sosyal forumun tüm o şatafatlı sözlerine rağmen toplumsal muhalefete gerçekçi bir alternatif sunmayışı bu düşüşü açıklayacaktır. 2006 yılından bu yana gerçekleşen düşüş forum bileşenleri tarafından nispeten

kabul ediliyordu. Bugün geline nokta ise artık durum sanırız kör gözlerin bile göreceği bir hal almıştır.

2010 İstanbul forumu ise örgütlenme süreci boyunca ortaya konan tartışma başlıkları bakımından -belli özgün yanlarını dışta tutarsak- özellikle son yıllarda belirginleşerek, yaşadığımız topraklarda da yaşam zemini bulan ve sosyal forumun mantığını oluşturan “sistem içi” çözüm arayışlarıyla dikkat çekti. “Başka bir dünya mümkün!” başlığı altında örgütlenen böylesi bir tartışma platformunun, özellikle de “Başka bir dünya sosyalizmdir” gibi iddialı bir çıkışı da bir şekilde bünyesinde barındırdığı düşünüldüğünde, böylesi liberal tartışma başlıklarını barındırması yaman bir çelişki olarak orta yerde kaldı.

Forumda “Silahlanmaya karşı barışın AB’si”, “Finans kuruluşlarının sorumlulukları ve dayanışmacı çözümler”, “İnsanlara hak, şirketlere kural”, “Avrupa’da iklim adaleti”, “Taban demokrasisi ve seçim ittifakları”, “Robin Hood’a yakışan bir araç: Finansal işlem vergisi”, “Alternatif finans sistemine doğru”, “Yeşil kapitalizm, dayanışmacı dönüşüm” gibi başlıklar toplam etkinlik/seminer sayısının yarıya yakını oluştururken, “Trafik hiyerarşisi”, “Başka bir yaşlanma mümkün” gibi nereye konulacağı belli olmayan tartışma başlıklarıyla da karşılaşıldı.

Ancak her şeye rağmen belirtmek gerekir ki -kapsayıcılık, tartışma zenginliği ve düzeyi bakımından ilk yıllarda sağlanan seviyenin oldukça altında olmasına karşın- nitelikli tartışma başlıkları da bulunmaktaydı. Ağırlıklı olarak reformist-sol güçlerin katkılarıyla foruma dahil edilen bu başlıklar, bir alternatif arayışının ürünü olma iddiasındaki forumda bir nebze de olsa yer aldı.

Dikkat çeken bir diğer nokta ise, özellikle işçi mücadeleleri gündemli seminerlere katılan konuşmacı bileşimiydi. Mustafa Türkel gibi esip gülemeye geldiğinde mangalda kül bırakmayan ancak TEKEL Direnişi’ni bitirebilmek için elinden geleni ardına koymayıp işçileri satan, direnişi sürüklemeye çalışan ve sendikal bürokrasiyle mücadele içerisine giren işçileri

ise isim vererek hedef gösteren işbirlikçiler; Salim Uslu gibi tarafının burjuvazi olduğunu saklama ihtiyacı bile duymayan kontra-sendikacılar kendilerine kürsülerde yer bulabilirken, tartışmalar boyunca işçilere rastlanmadı. Ya da en basitinden “Genç Siviller” gibi ne idüğü belirsiz bir bileşen forumu örgütleyenler arasında yer alabilirdi.

Sosyal forumun henüz daha kısa sayılabilecek hayatı boyunca yaşadığı bu dönüşüm içerik planında olduğu kadar eylemsel görüngülerine de yansımıştır. 2001’de savaş karşıtı dalganın da etkisiyle sokaklara dökülen yüzbinlerin sergilediği militan pratikle geline aşamada ortaya çıkan karnavalvari görünüm karşı karşıya dahi getirilemez düzeydedir.

2001 yılında yüzbinleri harekete geçirebilen bir kapsamdan bugünün darlığına gidişe bakarak forumun sunduğu çerçevenin mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamadığını söylemek zor değildir. Kitle hareketinin yükseldiği dünkü koşullarda arayış içerisindeki kitlelerin ilgisini çeken sosyal forum geçen yıllar içinde bu ilgiyi koruyamamıştır. Bu yitimin temel nedeni sosyal forumun reformcu-postmodern “çözüm” önerilerinin mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayamamasıdır. Kapitalist krizle birlikte dünya çapında kitle eylemlerinin hız kazandığı, Avrupa’nın genel grev ve kitlesel eylem dalgalarıyla sarsıldığı bir dönemde etkinliklerin bu güdüklükte kalması, sosyal forumun biçare yanına da işaret etmektedir.

ASF bileşenleri “başka bir dünya” için yürüdü

1-4 Temmuz 2010 tarihlerinde İstanbul’da toplanan Avrupa Sosyal Forumu (ASF), 3 Temmuz akşamı gerçekleştirilen kitlesel yürüyüşle sona erdi. İstanbul’da Şişli Osmanbey Metro Durağı’nda toplanan kitle Taksim Gezi Parkı’na yürüdü.

Kortejin en önünde ASF’nin ortak pankartı ve forum bileşenlerini temsilen birer flama taşındı. Ana pankartın arkasında DİSK eyleme temsili düzeyde katıldı. DİSK’in kortejinde, “İşten atılanlar geri alınsın” pankartı ile işten atılan Sosyal-İş üyesi Bilgi Üniversitesi emekçileri yer aldı. Direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi UPS işçileri de yürüyüşe “UPS’de işçi kıyımına sendika düşmanlığına son / TÜMTİS” pankartı arkasında kitlesel biçimde katılım sağladı. UPS işçilerinin direniş coşkusu eyleme de yansıdı.

DİSK’in arkasında KESK’e bağlı sendikaların üyeleri yaklaşık 100 kişilik bir katılımla yürüdü.

Sendikaların arkasından TMMOB 70 kişilik korteji de yerini aldı. Sendika ve meslek odalarının arkasından uluslararası katılımcılar pankartlarıyla, canlı ve coşkulu sloganlarıyla dikkat çekti. Yürüyüş kolunda Avrupa’dan gelen sendikacılar, çevre örgütleri, meslek odaları ile ABVV, Solidarites, CSC, ATTAC, OPYM yürüdü. Uluslararası katılımcıların kortejlerinde, “Hep beraber!” sloganı sıklıkla atıldı. Uluslararası

katılımcıların arkasından Filistin İçin İsrail’e Boykot Girişimi ve İstanbul Nükleer Karşıtı Platform yürüdü. “Karadeniz isyandır”, “Başka bir enerji mümkün başka Munzur yok” pankartları ile TUDEF Munzuru Koruma Kurulu coşkulu ve kitlesel kortejler arasında yerini aldı.

TUDEF’in arkasından siyasi partiler, devrimci ve ilerici kurumlar yürüdü. En önde Barış Anneleri’nin yürüdüğü BDP kortejinde taşınan pankartlarda ve atılan sloganlarda operasyonların durdurulması istendi. BDP kortejinin arkasında GÖÇ-DER yürüdü.

Eylemde Gençlik Muhalefeti, ÖDP, Mücadele Birliği, Çağrı, ESP, Halk Cephesi, KÖZ de pankartları ile yerini aldı.

Kortejlerin Taksim Gezi Parkı’na girmesi ile miting programına geçildi. Mitingde ilk konuşmayı DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi yaptı.

KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek ise, “Sömürsüz, savaşırsız bir dünya istiyoruz” dedi.

Şimşek’in konuşmasının ardından TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı, kitleyi selamlayan bir konuşma yaptı. Yapılan konuşmaların ardından Mezopotamya Kültür Merkezi’nden Koma Gulen Xerzan müzik grubu sahne aldı. Miting halaylarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yunanistan mali krizi ve AB'nin yeniden dizaynı

Volkan Yarasır

Yunanistan mali krizi, hem kapitalist krizin yeni bir evreye, hem de uluslararası sınıflar mücadelesinin yeni bir döneme girişini simgeledi.

Krizin ilk evresinde bankalar, sigorta şirketleri ve dev tekeller iflas etti. Dubai'den başlayan, Yunanistan'a sıçrayan süreçte ise devletlerin iflası gündeme geldi. Hatta devletlerin yaşadığı mali kriz, bir senkronizasyon niteliği kazandı.

Büyük bunalımların en karakteristik özelliklerinden biri olan senkronizasyon, Yunanistan'da yaşanan mali krizle, çıplak bir biçimde kendini dışa vurdu. Yunanistan'ı en başta İspanya, Portekiz, İrlanda ve İngiltere'nin izleme olasılığı AB'nin geleceği üzerine tartışmalara neden oldu.

Yunanistan krizi ikili anlam taşıyor: Yunanistan bir taraftan Avrupa'nın en zayıf halkası olarak öne çıkarken, diğer taraftan AB'nin yeniden dizaynını simgeliyor.

Spekülatif sermaye dünya finans kriziyle birlikte, dalgalı salınımlar yaparak, özellikle güney Avrupa ülkelerine ve Yunanistan'a yöneldi. Macaristan, Letonya, Litvanya gibi ülkelerde büyük vurgunlar gerçekleştirdi. Yunanistan'da yıkımlar yarattı.

Borç çevrimiyle dönen Yunanistan, 2000-2008 arasındaki likidite bolluğundan yararlandı. Krizle birlikte 2008'de yaşanan likidite sıkıntısı çevrimi kilitledi. Ekonomi hızla iflas sürecine girdi. Küresel krizin etkisiyle bütçe dengeleri altüst oldu. Bunun yanı sıra büyük sermayeyi, bankaları ve şirketleri kurtarma operasyonu, yani borçların devlet tarafından üstlenilmesi mali krizin patlamasına neden oldu.

Önce basit bir lokalizasyon vakası olarak değerlendirilen Yunanistan krizi çok önemsenmedi. Ne var ki, bir dizi ülkede benzer sürecin yaşanma riski, IMF ve AB'yi harekete geçirdi. Hatta Yunanistan krizi bir Avrupa krizi olarak değerlendirilmeye başlandı. AB'nin geleceğine yönelik tartışmalar yoğunlaştı.

Bu aşamadan sonra Avrupa Merkez Bankası ve IMF, Yunanistan'a 110 Milyar avroluk kredi verme kararı aldı. Dört yıl içerisinde bu kredinin 500 Milyar avroya yükseltilmesi bekleniyor. Avro bölgesi içinde 750 Milyar avroluk bir "kurtarma" fonu oluşturuldu.

Verilen krediye ve Yunan hükümetine dayatılan yaptırımlara rağmen, Yunanistan'ın krizden kurtulması pek mümkün değil. Hatta orta vadede krizin derinleşme olasılığı daha da yüksek. Yunanistan'ın bütçe açığı, ekonomideki büyüme oranı ve kamu gelirlerini sağlamada yaşadığı sıkıntı, durumu vahimleştiriyor. Bundan dolayı Avrupa Merkez Bankası ve IMF önlem olarak, Yunanistan ekonomisini üç ayda bir denetleme kararı aldı ve kredi akışını bu denetimlerin sonucuna bağladı.

Yunanistan işçi sınıfının "kurtarma operasyonuna" tavrı son derece sert oldu. İşçi sınıfı ücretlerin 2014 yılına kadar dondurulmasına, çalışanların ve emeklilerin yılda iki kez verilen ikramiyelerinin kesilmesine, genç işçilerin "deneme süresi" adıyla iki yıl boyunca asgari ücretin altında çalıştırılmasına, vergilerin, başta KVD'nin yükseltilmesine, belirli tüketim maddelerine uygulanan zamma, tüm kamu yatırımlarına son verilmesine, taşıma ve enerjinin özelleştirilmesine, emeklilik için çalışma süresinin 37 yıldan 40 yıla çıkartılmasına, işten çıkartılmaların kolaylaştırılmasına karşı net bir tavır sergiledi. Bir karşı

devrim niteliğindeki bu programa işçi sınıfı, son altı ay içerisinde genel grevlerle ve sektör grevleriyle yanıt verdi. Bu gelişme krizin paradokssal etkilerini gösterdi. Sosyo-ekonomik formasyon itibarıyla Avrupa'nın en zayıf halkası olan Yunanistan, sınıf direnci, mücadele gücü ve geleneğiyle Avrupa'nın en güçlü ülkesi olarak öne çıktı. Benzer uygulamalar İrlanda'da çok fazla sorun yaşanmadan hayata geçirilirken, Yunanistan işçi sınıfı kendisine yönelik bu karşı devrimci saldırıya kolektif yanıt üretti. Yunanistan'daki sınıfsal antagonizmanın keskinleşmesi, krizin aşılmasından öte, giderek derinleştiğini gösteriyor.

AB'nin yeniden dizaynı

Yunanistan mali krizi ve olası gelişmeler AB ve Avro'nun geleceği üzerine bir dizi problemi açığa çıkardı.

AB, Almanya ve Fransa'nın belirleyiciliğinde bir emperyalist blok olarak giderek kristalize olmaya çalışıyor. Özellikle 1999'da Avro'ya geçiş son derece önemli bir merhale oldu. Bu bir anlamda AB kurgusunun tamamlanmasıydı. AB projeleri Almanya'nın ve Fransa'nın emperyalist hedeflerini ifade etti. AB'nin emperyal çekirdeğinin periferisinde yer alan ülkeler bu projelere bütünüyle angaje oldu. Finans kapital, çevre ülkeleri sömürgeleştirme programını hayata geçirdi. Uluslararası neoliberal dizayn finans kapitale ve spekülatif sermayeye sınırsız talan ve yağma imkanı sağladı. Finans kapitalin hareket serbestliğinin önündeki bütün engeller (vergi oranlarının düşürülmesi, sosyal hakların gaspı ve bir dizi yasal düzenleme) kaldırıldı. Özellikle Almanya bu süreçten yararlanarak, bir yandan ABD ve Çin'le rekabet gücünü arttırmayı, diğer yandan Avrupa içerisinde rekabet gücü kazanmayı hedefledi.

AB ülkeleri 2008'de dışa vuran küresel finans krizine bu zeminde girdi. Krizden son derece etkilenen güney Avrupa ülkeleri, kendi kaderlerine bırakıldı. Yunanistan'daki gelişmeler de ilk başta benzer şekilde ele alındı. AB'nin iki dominant ülkesi tarafından hem güney Avrupa ülkelerine, hem de Yunanistan'a yoğun yaptırımlar dayatıldı.

Yunanistan'da devlet iflasının gündeme gelmesi AB içinde merkez ve çevre ülkeler arasındaki hiyerarşiyi ve sömürüyü çıplak bir şekilde ortaya koydu. Örneğin Alman bankalarının İspanya'dan 200 milyar dolar, İrlanda'dan 175 milyar dolar, Portekiz ve Yunanistan'dan 50'şer milyar dolarlık alacakları var. Fransız bankalarının ise İspanya'dan 250, İrlanda'dan 80, Portekiz'den 100, Yunanistan'dan 50 milyar dolar alacağı bulunuyor. Alman ve Fransız bankaları ya da finans kapital %1 faizle topladıkları kredileri %5 ya da daha fazla tefeci faiziyle çevre ülkelere veriyor. Yunanistan'ı "kurtarma" operasyonu adı altında AB'nin sağladığı krediler sayesinde Fransa 160 Milyon, Almanya 240 milyon avro, kredi veren diğer ülkelerin tümü ise 700 milyon avro tefeci faiz geliri sağlayacak.

1997'de Almanya'nın inisiyatifi ve dayatmalarıyla Maastricht Anlaşması yükümlülüğünde imzalanan İstikrar ve Büyüme Paktı'ı Avro Bölgesi'ndeki devletlere belirli yükümlülükler dayattı. Pakta göre üye ülkelerin bütçe açığı GSMH'nin %3'ünü, yıllık milli borç ise GSMH'nin %6'sını geçemezdi. Pakt, özünde

Fransa ve Almanya'nın periferiyi denetleme ve kontrol etmesini sağladı ve finans kapitalin dayatmalarının bir ifadesi oldu. Avrupa Merkez Bankası böylece neoliberal politikaların yönlendiricisi gibi hareket etti. Yine aynı banka finans krizinin yarattığı iflaslar sonucunda bir dizi banka ve dev şirketin kurtarılmasında rol oynadı. Bu süreç devletlerin kamu borçlarının artmasına yol açtı. Mali iflaslar yeni kâr alanları olarak değerlendirildi. Bundan dolayı Yunanistan'ın yaşadığı mali kriz ve olası mali krizler bir taraftan AB'nin yeniden yapılanmasını ifade ederken, diğer taraftan AB'nin emperyalist çekirdeğini oluşturan Almanya'nın ve Fransa'nın hegemonyasını güçlendirici etkilerde bulunabilir. Bugün AB'nin çözüleceği ve zayıflayacağı üzerinde yapılan mistifikasyonların tam tersine krizin kendisi AB'nin yeniden yapılanmasına ve özellikle Almanya ve Fransa'nın yeni emperyalist ataklarına yol açması muhtemeldir.

Yunanistan krizinin bir başka boyutu Avro'nun geleceğiyle ilintilidir. Avro sistemi merkez ve çevre ülkelerin aynı para birimini kullanmasını beraberinde getirdi. Ortak para birimine rağmen her ülkenin mali politikaları ayrı işlemektedir. Yunanistan krizinin sarsıcı seyri ve bir dizi ülkede benzer mali krizlerin yaşanma riski AB'nin şu andaki çelişkili yapısından kaynaklanıyor.

Kapitalist devletlerin borç ödeyememe koşullarında uyguladıkları temel yöntem devalüasyona gitme (yani para değerini düşürerek dünya piyasalarında rekabet gücünü artırma ve uyguladığı para politikalarıyla uygun krediler bulma, böylece ekonomide yaşanan sıkışıklığı aşmaktır) ve devalüasyonla dengeleri yeniden sağlamaktır. Avro sisteminde kapitalist devlet bunu yapma olanağına sahip değildir. Tek para kullanıldığı için Yunanistan dahil, krizdeki birçok ülke, bağımsız bir para politikası uygulayamıyor. Avro'nun değerini kontrol edemiyor.

Bugün dünyanın en borçlu ülkesi olan ABD ve kamu borçlarının oranı ulusal gelir oranının %214'üne ulaşmış Japonya'da ise aynı sorun yaşanmamaktadır. Çünkü her iki ülke istediği anda, mali politikaların gereğine uygun parasını devalüe edebilmektedir.

Burada unutmadan vurgulamamız gerekirse,

Avro'nun değer kaybetmesi, AB'nin çevre ülkelerini felç ederken, Almanya'ya rekabet gücünü arttırıcı olanaklar sunmaktadır.

Krizin yıkıcı etkilerini yaşayan ve devalüasyon yapma olanağına sahip olmayan Yunanistan ve İspanya, Portekiz, İrlanda, İtalya gibi ülkeler yaşadığı mali krizin bütün sonuçlarını emekçi sınıflara yüklemeye çalışıyor. İşçi sınıfına savaş açıyor. İşçi sınıfını boyunduruk altına almaya, tarihsel kazanımlarını yok etmeye, örgütsel gücünü felç etmeye, bilinç ve kimliğini deforme etmeyi hedefliyor. Böylece sınıfa köleliği dayatarak, çevrenin Asyalaşması (sistematik güvencesizleştirme, köle işçilik ve ucuz işgücü uygulamaları) doğrultusunda düzenlemelere girişiyor.

Sol liberallerin büyük bir hayranlıkla vurgu yaptıkları “sosyal Avrupa modeli”nin altındaki gerçeklik böylece açığa çıkıyor. Bu gerçeklik yeni iktidar ve tahakküm ilişkilerinin inşası, işçi sınıfının ehlileştirilmesi ve köleleştirilmesidir.

Bu süreç Avrupa işçi sınıfın mücadelesinde yeni bir momentumu işaretlemektedir.

“Avrupa halkları ayağa kalkın!”

AB ülkeleri Avrupa Merkez Bankası ve IMF kararları doğrultusunda kamu finansmanında ortaya çıkan açıkları emekçi yığınlar üzerinden sağlamaya çalışıyor.

Yunanistan işçi sınıfı bir nevi sürekli şiddet ve sürekli karşı devrim niteliğindeki programa net bir tavır koydu ve ayağa kalktı. Bürokratik ve korparatist nitelikli, özel sektörde örgütlü 800 bin üyeye sahip konfederasyon olan GSEE'nin ve kamuda örgütlü 400 bin üyesi bulunan konfederasyon ADEDY'nin bütün blokajlarını kırdı. Yunanistan Komünist Partisi-KKE'nin çizgisinde yer alan PAME etkin katılımıyla birbiri ardına genel grevler ve sektörel grevler gerçekleştirdi. Özellikle 5 Mayıs genel grevi Yunanistan tarihindeki en önemli eylemlerden biri olarak dikkat çekti. Yunanistan işçi sınıfının militan ve radikal ruhu açığa çıktı. İşçiler parlamentoyu işgale kalkıştı, bazı bakanlıklar işçiler tarafından işgal edildi. 5 Mayıs sonrası gerçekleşen 20 Mayıs ve 29 Haziran genel grevleri sınıfın diriliğini, öfkesini dışa vurdu.

Yunanistan işçi sınıfı yarattığı büyük mobilizasyona rağmen anti kapitalist mücadeleyi sürükleyecek siyasal öncü ihtiyacını gün geçtikçe daha yakıcı hissediyor. Aynı ihtiyaç Aralık 2008 isyanında da kendini göstermişti. Başta başkent Atina olmak üzere birçok şehirde devlet otoritesi uzun bir süre yoktu. Son 6 ay içinde sınıf hareketinin yaşadığı bazı problemlere rağmen (kamu sektöründe çalışanlarla, özel sektörde çalışanlar arasında yeterince koordinasyonun sağlanamaması, işçi kitlelerinin üzerinde bürokratik ve korparatist sendikacılığın etkisinin varlığı ve özel sektörde küçük işletmelerin hakimiyetinden dolayı kolektif hareket kabiliyetinde açığa çıkan zafiyetler) son derece önemli kitle grevleri gerçekleşti.

Yunanistan'da yaşanan kitle grevleri aslında devrimi mayalandırıyor. Her genel grev, her direniş Yunanistan işçi sınıfının nesnel ve öznel şekillenmesini sağlıyor. Sınıfsal öfkeyi ve sınıfsal kini biriktiriyor ve büyütüyor.

Yaratılan bu eylemlere rağmen finans kapitalin işçi sınıfına yönelik son derece kapsamlı saldırısı boşa çıkartılamıyor. Yunanistan işçi sınıfının bugüne kadar gerçekleştirdiği eylemler tam karşılığını bulmuş değil. Bir günlük genel grev ne yazık ki her şeye yanıt üretemiyor. Grevlerin daha yıkıcı ve sarsıcı olması için hem genel grev süresinin uzatılmasına, hem de sınıfın geniş kesimlerinin iştirakine ihtiyaç var. ve her şeyden önce kitle grevleri reaksiyondan öte, direk kapitalizme yönelik bir aksiyon eylemine dönüşmesi gerekiyor. Sistemin bütünüyle felç edilmesi amaçlanmalı. Bu nokta sınıfın tarihsel birikimlerinin ışığında en sert eylemlerin gündeme gelmesini zorunlu kılıyor. Bu sabotajdan sokak savaşlarına, barikat savaşlarına kadar

uzanan bir mücadeleyi içinde barındırabilir.

Her şeyden önce sınıfın birleşik bağımsız gücünü yaratacak, sınıfın yıkıcı öfkesini tetikleyecek ve onun devrimci kimyasını açığa çıkartacak ve kapitalizme yöneltecek devrimci komünist bir siyasal öncünün ihtiyacı her geçen gün daha fazla hissediliyor.

Yaşanan sürecin birikimleri ve zenginlikleri ya sınıfın siyasal öncüsünü yaratacaktır ve mücadele kapitalist devlet iktidarına ve kapitalizme yönelecektir ya da kitle grevleri yavaş yavaş geri çekilip, sönümlenecektir. Bazı revizyonlarla Yunanistan'da yeniden “düzen” sağlanacaktır.

Yunanistan işçi sınıfı finans kapitalin saldırılarına karşı tam bir barikat oluşturdu. Bu barikat hem uzun ve zor mücadeleler sonucunda kazanılan hakların korunması ve saldırıların boşa çıkartılmasını, hem de Avrupa işçi sınıfına yönelik saldırıların ön cephesini oluşturuyor.

Yunanistan işçi sınıfı Avrupa işçi sınıfına yol gösteriyor. Avrupa halklarını ayağa kalkmaya davet ediyor. Gelişmeler özellikle Avrupa'nın Akdeniz havzasını önümüzdeki dönemde öne çıkartıyor. Bu coğrafya muazzam patlamalara gebe olabilir. Mali kriz dalgasının başta İspanya'yı sarması, ardından Portekiz ve İtalya'nın gelmesi, bu havzada sert sınıf mücadelelerinin yaşanabileceğini gösteriyor. Fransa ve İtalya'da güçlü bir işçi hareketinin olması ve sol bir geleneğin bulunması bu gelişmeleri besleyebilir. Avrupa'nın Akdeniz havzasında yaşanacak bir sarsıntı

kıtayı sarsabilecek boyutlara ulaşabilir.

Kapitalist krizin derinleşmesi, mali krizin yayılma potansiyeli ve Avrupa işçi sınıfına yönelik sistemli saldırılar kıtadaki her ülkede sınıfsal antagonizmayı keskinleştirecektir. Şubat ayından bu yana, özellikle kemer sıkma politikalarına, “mezarda emekliliğe”, sosyal hakların gaspına karşı, İspanya'dan İtalya'ya, Portekiz'den Belçika'ya, Almanya'da İngiltere'ye kadar son derece önemli işçi eylemleri gerçekleştirildi. Sınıfsal antagonizma bütün çıplaklığıyla grevlerde ve genel grevlerde kendini dışa vurdu. Bir sosyal konsensüs yapısı olan ETUC'un 29 Eylül'ü Avrupa eylem günü olarak ilan etmesi boşuna değildir. Kıtayı saran grev dalgasının zorlamasıyla bu kararlar alınmıştır.

Finans kapital sınıf mücadelesini kışkırtmaktadır ya da sınıfa savaş açmıştır. Bu savaş kapitalizmin restorasyonunu içinde taşıyacağı gibi, kapitalizmin kalbinde büyük sarsıntılara yol açabilir. Yunanistan bu anlamıyla da önemlidir. AB'de lokalizasyonun ne derece inceldiğini ortaya koymaktadır. Bu sermaye açısından geçerli olduğu kadar emek açısından da geçerlidir. Kapitalist küreselleşmenin bugün ulaştığı boyut Yunanistan'da bir kelebeğin kanat çırpışını İspanya'da kasırgaya, Almanya'da genel grevlere dönüştürebilir. Böylesine bir tarihsel konjonktür içindeyiz. Devrimin imkanların arttığı, hiç değilse sınıf mücadelesinin muazzam zenginliklerinin açığa çıktığı bir konjonktürden geçiyoruz.

Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri...

İtalya'da protestolar

İtalya'da, Berlusconi hükümetinin “özel yaşamı korumak” amacıyla hazırlandığını ileri sürdüğü, toplumsal muhalefet tarafından ise basın özgürlüğünü ve bilgilendirme hakkını kısıtlayacağı söylenerek “ağız tıka yasası” olarak adlandırılan tasarıya karşı binlerce kişi protesto gösterileri düzenledi.

İtalya'da 2 Temmuz günü basın sendikalarının çağrısıyla, aralarında başkent Roma'nın da bulunduğu 30 farklı şehirde binlerce kişi alanlara çıktı. Eylemciler, Berlusconi'nin hakkında çıkan skandalların ardından, bu durumu bahane ederek böylesi anti-demokratik ve özgürlükleri kısıtlayıcı bir yasayı geçirme niyetinde olduğunu belirtiyorlar.

Berlusconi, tasarının özel hayatı korumayı amaçladığını söylerken, özellikle yargı mensupları ve muhalif basın kuruluşları hükümetin özgürlükleri kısıtlayacağını ve yolsuzluk gibi uygulamaları rahatlıkla perdeleyeceğini ifade ediyor. İtalya Gazeteciler Birliği yasa tasarısını protesto etmek için 9 Temmuz'da greve çıkmayı hedeflerken yargıçların ve hukuk örgütlerinin de grev yapmayı planladıkları belirtiliyor.

İtalya Senatosu'nda 25'e karşı 164 oyla kabul edilen tasarının 29 Temmuz günü mecliste görüşülmesi bekleniyor. Bazı muhalif güçler ise, düzenlemenin meclisten de geçmesi halinde 500 bin imza toplayarak referandum yolunu açmayı hedefliyor.

Yunanistan'da saldırılara karşı eylemler sürüyor

Yunanistan'da 8 Temmuz günü parlamanto tarafından onaylanması beklenen Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı'na işçi ve emekçiler yine grevle yanıt vermeye hazırlanıyorlar.

Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY), İşçi Sendikaları Federasyonu (GSEE) ve Tüm İşçilerin Militan Cephesi (PAME) çağrısıyla yarın 8 Temmuz günü 24 saatlik genel grev gerçekleşecek.

Yazılı ve görsel basın çalışanları, doktorlar, bankacılar, avukatlar, gümrük-vergi memurları ve toplu taşıma, liman, hava yolu çalışanlarının da greve katılması bekleniyor. Gazetecilerin grevi çerçevesinde 24 saat süreyle televizyon ve radyo istasyonlarında haber bültenlerinin yayımlanmayacağı, haber ağırlıklı internet sitelerinin sayfalarını yenilemeyeceği ve basın toplantılarının iptal edileceği duyuruldu.

Öte yandan devlet dairelerinde müşteri hizmetlerinde aksamalar olacağı, hastanelerde yalnız acil durum ve güvenlik ekiplerinin görev yapacağı, mahkemelerde ise duruşmaların erteleneceği belirtildi. Şehir içi sefer yapan otobüs, trolleybüs, tramvay, metro ve banliyo trenlerinin çalışmayacağı, gemilerin limanlarda bağlı kalacağı da kaydedildi.

Sosyal güvenlik yasa tasarının, 2018 yılından itibaren emekli maaşlarında yüzde 7 oranında kesinti yapılmasını emeklilik yaşı ve süresinin de arttırılmasını öngördüğü açıklanmıştı.

Kıbrıs'ta emekçiler grevle uyardı

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde (KKTC) işçi ve emekçiler, hükümetin 'ekonomik tedbir' adı altında hayata geçirdiği saldırıları protesto etmek amacıyla 5 Temmuz günü greve çıktı.

Sendikal Platform ilk eylemi uyarı grevi olarak belirlemişti

34 sendikanın biraraya gelerek oluşturduğu 'Sendikal Platform' 2 Temmuz günü günü yaptığı toplantının ardından, "Yanlış kararları geri çekme çağrısına olumsuz yanıt veren ve aldığı talimatları ısrarla uygulamaya koyan UBP hükümeti ile talimatı veren Türkiye hükümetine karşı ilk eylem olarak 5 Temmuz günü yarım günlük uyarı grevine gideceklerini ve kitlesel bir miting örgütleyeceklerini açıklamışlardı.

Genel grev özellikle hava ve deniz ulaşımını etkiledi

Ulusal Birlik Partisi Genel Başkanı İrsen Küçük başkanlığındaki KKTC hükümetinin, 3 bin TL'nin üzerindeki emekli maaşlarına vergi getirilmesi ve Kıbrıs Türk Hava Yolları'nın Türkiye'den Atlas Jet ile ortaklığı gitmesi gibi başlıkları içeren "ekonomik tedbir" uygulamalarına karşı örgütlenen yarım günlük uyarı grevi 07.30-14.30 saatleri arasında gerçekleşti.

Birçok alanda iş bırakmaların yaşandığı yarım günlük uyarı grevi, özellikle hava ve deniz ulaşımı iş kollarında etkili oldu. Grev nedeniyle Gazimağusa Limanı'nda yükleme ve boşaltma yapılamazken, Girne-Taşucu feribot seferleri ancak grevden sonra başlayabildi.

Meclis personelinin de grevde olması nedeniyle Cumhuriyet Meclisi Genel Kurulu yapılamadı.

"Mücadelemiz kararlar çekilene kadar sürecek"

İşyerlerinde gerçekleştirilen iş bırakmaların ardından meclis önünde sendikalar tarafından miting düzenlendi.

Mitingde konuşan Kıbrıs Türk İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-Sen) Genel Başkanı Aslan Bıçaklı, gerçekleştirdikleri eylemin bir uyarı eylemi olduğunu belirterek, verilen mesajların alınmaması durumunda süresiz grevlere başlayacaklarını söyledi.

Bıçaklı'nın ardından konuşan Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası (KTOEÖS) Genel Başkanı Adnan Eraslan da eylemlerini ikaz eylemi olduğunu vurgulayarak, "Mücadelemizi kararlar geri çekilene kadar yükselterek devam edecek" dedi.

Türkiye hükümetini eleştiren sloganların da sıklıkla atıldığı eylemde, "Ankara ne paranı ne ekonomik paketini istiyoruz" gibi pankartlar da taşındı.

Sendikaların eylem programının duyurulmasının ardından bilindik bir demagojiye başvurarak "Sendikaların grev çağrıları siyasi amaç taşıyor" söyleminde bulunan KKTC Maliye Bakanı Tatar, ekonomik önlemleri "ileriye dönük reformlar" olarak tanımlamıştı.

KKTC'de şu an için 37 bin emeklinin bulunduğunu, düzenlemeyle sadece 3 bin TL üzerinde maaş alan emeklilerden vergi alınacağını, bunun ise yaklaşık 7 bin emekliyi etkileyeceğini belirten Tatar, "Alınacak önlemler akla ve sosyal adalete uygun" demişti.

Katastrofik sarmal

Volkan Yarasır

Büyük kısır döngü: Finans krizinden devletlerin mali krizine ve yeniden daha büyük, daha yıkıcı finans krizine.

Büyük bunalım niteliğindeki kapitalist kriz, derinleşiyor. Kapitalizmin doğası gereği her "önlem" çabası krizin yeni bir evreye girişine yol açıyor. Finans krizi, kaçınılmaz olarak devletlerin mali krizine neden oldu. Sermaye kapitalist devlet ilişkisine bağlı bir şekilde, devletlerin şirketleri ve bankaları kurtarma operasyonu mali krizi (borç krizini) tetikledi. Bunun yanı sıra küresel krizin yarattığı üretim ve ticaretteki gerileme, devletlerin kamu gelirlerini zayıflattı. Kamu gelirindeki gerileme mali krizi hızlandırıcı bir başka faktör olarak öne çıktı. Gelişmeler yeniden daha büyük ve daha yıkıcı bir finans krizinin olabileceğini gösteriyor. Kapitalist krizin gelişim seyri katastrofik bir sarmala dönüşüyor.

Katastrofik sarmalın bir ayağını emperyalist klikler arasında çelişkilerin ve rekabetin en uç noktaya ulaşması ve bunun yaratabileceği sonuçlar oluşturuyor. Yani yeni paylaşım savaşları... Rosa Luxemburg'un ifadesiyle "düzeltici savaşlar" dönemine giriyoruz. Diğer bir ayağını ise küresel düzeyde işçi sınıfına yönelik sistematik karşı devrimci saldırılar meydana getiriyor.

Kapitalizmin tarihi boyunca her büyük bunalım dönemi emperyalist güçler arası hegemonya savaşlarına neden oldu.

1883-1893 , I. Paylaşım Savaşı'na yol açtı. "Düzeltici savaş" kaçınılmaz olarak yaşandı. Aynı dönem 1870'te gerilemeye başlayan İngiliz sömürgeciliğinin hegemonya krizini simgeledi. Sömürgeleri üzerinde şiddetli emperyalist rekabet yaşandı.

1929-1939 ikinci büyük bunalım dönemi, bir "düzeltici savaş" olan II. Paylaşım Savaşı'yla sonuçlandı. İngiliz sömürgeciliğinin 70 yıllık gerileme süreci 1940'larda sonlandı. "Batmayan güneş" ikincil emperyalist güç haline gelirken, ABD emperyalizmi yeni hegemon güç olarak öne çıktı.

İçinden geçtiğimiz büyük bunalım döneminde ise ABD önce hegemonyasını restore etmeye girişti. İmparatorluk tasarımı bu projenin ifadesi olarak gündeme geldi. Dönemin yeni "düzeltici savaşları" 1990-2010 arasında dünyanın değişik coğrafyalarında bölgesel savaşlar olarak yaşandı, yaşanıyor. Yugoslavya'dan Kafkaslar'a, Ruanda'dan Irak'a ve Afganistan'a kadar bölgesel savaşlar bütün yıkıcılıyla gündeme geldi.

ABD'nin imparatorluk projesi ve bu projenin bölgesel konsantrasyonu olan BOP gerçekleşmedi. BOP kendi içinde evreler geçirdi. Irak direnişi ve Afganistan'daki savaşın sürmesi ABD'yi yeni bir konseptte geçmeye zorladı. Obama iktidarı bu değişimin göstergesi oldu.

ABD yeni ulusal güvenlik stratejisi oluşturdu. Bu strateji bir anlamda imparatorluk projesinden vazgeçişin deklarasyonu içeriği taşıdı. Yeni konsept olarak ittifaklara dayalı hegemonya politikaları belirlendi. Ayrıca Hillary Clinton'ın IV. BOP diye de tanımlayabileceğimiz "akıllı güç" taktiklerine bağlı, daha seçici, daha rafine güç kullanılması, diplomatik manevra kabiliyetinin arttırılması ve imaj yenilemesi yönünde adımlar atılmaya başlandı. Bütün bu adımlar bir anlamda hegemonyanın restorasyonunu içerdi.

G-20 zirvesi bu yöndeki ataklardan biri oldu. G-20'nin çekirdeğini, "zenginler kulübü" diye de adlandırılan G-7 oluşturuyor. Daha önceki G-20 zirvesinde kapitalist krizin temel nedenlerinden biri olan IMF, yeniden yapılandırıldı ve IMF'ye son derece önemli misyonlar yüklendi. Bunun nedeni Çin ve Rusya'nın yükselmesine karşı ABD'nin AB ile birlikte (ittifaklara dayalı hegemonya stratejisine bağlı bir şekilde) önlem almak, "doğunun" yükselişine karşı "batının" hegemonyasını sürdürmektir. Yeni yapılan zirvede ise benzer yaklaşımlar gündeme geldi. Çin'in iç tüketimi arttırması istendi ve Çin para birimi olan Yuan'ın değerinin düşük olmasından dolayı rahatsızlıklar belirtildi. Ayrıca AB ile ABD arasındaki krize yönelik politika farklılıkları da ortaya çıktı. ABD genişlemeci bir politikada ısrar ederken, AB'nin mali politikaları denetleyen yaklaşımlarından şikayetçi oldu. G-20 zirvesi emperyalist kliklerin krizin bedelini birbirine yükleme çabası yanında, pazar ve ham madde rekabetlerinin önümüzdeki dönemde hızla keskinleşeceğini gösterdi.

Kapitalist kriz emperyalist klikler arasındaki çelişki ve çatışmaları yoğunlaştırıyor. ABD içine düştüğü hegemonya krizini aşmaya çalışırken, Almanya ve Fransa AB'nin yeniden dizaynı yönünde adımlar atıyor. Rusya ve Çin yükselen emperyalist güçler olarak dikkat çekiyor. Japonya Uzak Asya'nın İngiltere'si olmaktan çıkmaya çalışıyor. Diğer yandan Brezilya ve Hindistan gibi alt-emperyalist güçler inisiyatiflerini arttırıyor. 30 yıllık neoliberal cehennemin iflası ve emperyalist bir merkezin yokluğu çelişkileri yoğunlaştırıyor ve keskinleştiriyor. Emperyalist kliklerin birbirlerine karşı her atağı dünyayı hızla kaotik bir sürece sokuyor ve büyük infilakların yaşanma olasılığını çoğaltıyor. Ortadoğu'daki Balkanlaşma süreci önümüzdeki dönemde Uzak Asya ve Afrika'da yaşanması muhtemeldir. Yeni paylaşım coğrafyaları olarak bu alanlar öne çıkıyor.

Bir taraftan Avrupa'yı saran mali kriz, diğer taraftan olası büyük ve yeni finans krizi ve bugün çok tartışılmayan ama Çin'de olması muhtemel finans krizi dünyayı saracak katastrofun parçaları olarak dikkat çekiyor.

Obama yönetimi işgalci orduların şefini kovdu...

Şeflerin değiştirilmesi emperyalist orduları bataklıktan kurtaramaz!

1990'lı yılların sonlarına doğru, ABD'nin dünya jandarmalığı misyonunu sürdürmesinin giderek güçleşeceğini saptayan emperyalist rejiminin “fikir babaları”, bu gidişi durdurmanın tek yolunun savaş aygıtını harekete geçirmek olduğunu savunmaya başladılar. Buna göre askeri alanda rakipsiz olan ABD, elde sağlam kalan bu silahı etkin bir şekilde kullanarak, yaklaşan çöküşü önleyebilir.

Önerilen “çözüm” planını uygun bulan Pentagon'un savaş baronları, 11 Eylül saldırılarını gerekçe göstererek, ABD savaş aygıtını Afganistan halklarının üzerine saldılar. Ülkeyi B52 ağır bombardıman uçaklarıyla harabeye çeviren ABD ile suç ortakları, Afganistan'ı “kolay” bir şekilde işgal ettiler.

Afganistan'ı “kolay” işgal etmenin pervasızlığıyla Irak üzerine çullanan emperyalist ordular, bu ülkeyi de “kolay”ca işgal ettiler. Ancak savaş baronlarının hesaba katmadığı halkların direnme iradesi kendini hissettirdiğinde, ortada kazanılan bir zaferin olmadığı, her iki ülkenin de ABD için birer bataklığa dönüşmesi ile anlaşılmıştı.

Emperyalist rejimin sarsılan dünya jandarmalığını kurtarmak için ülkeleri yakıp yıkarak işgal eden, halkları vahşi kıyımlardan geçiren ABD emperyalizmi hem Irak hem Afganistan'da bataklığa saplandı. Dünyanın en güçlü savaş aygıtı ile aralarında Türk sermaye devletinin de bulunduğu tetikçilerin kural tanımaz saldırganlığı, ABD'nin sarsılan dünya jandarmalığı misyonunu kurtarmaya yetmedi. Tersine, işgaller, ABD'nin en güçlü kozu olan ordunun da çöküşü önleme gücünden yoksun olduğunu kanıtlamış oldu.

Bataklığa sapsanan işgalci güçler, zafer kazanmak bir yana, “onurlu çıkış” yolu bulmanın derdine düştüler. Irak'ta büyük paralar döküp bazı tavizler verdikten sonra, devrimci önderlikten yoksun olan direnişi kısmen zayıflatan ABD, Afganistan'a on binlerce asker sevk etti. İşgalci asker sayısını 140 bine çıkararak, ülkenin denetimini sağlayacağını varsayan Barack Obama yönetimi, Temmuz 2011'de Afganistan'dan çekileceğini vaat ediyor.

Pentagon ile savaş aygıtı NATO'nun şeflerinin ısrarlı taleplerine rağmen, bu ülkeden tabut taşımayı göze alamayan ABD'nin suç ortakları, Afganistan'a ek savaşçı birlik göndermekten çekindiler. İngiltere'nin katkılarıyla Afganistan'a on binlerce takviye asker göndermek zorunda kalan Obama yönetimi, bir kez daha hedefine ulaşmanın çok uzağında kaldı.

Takviye askerlerin gelmesiyle saldırılarını arttıran savaş aygıtı NATO, sivil halkı kitlesel şekilde katletmekten başka bir iş başaramadı. Oysa bu aynı dönemde işgalci NATO güçleri, en ağır kayıplarını verdiler; son aylarda Kabil'den taşınan asker cenazelerinin sayısında büyük artış oldu.

Çatışmaların şiddetlenmesine rağmen, NATO komutasındaki işgalci birliklerin denetlediği alanlarda artış olmadı. Hatta Taliban güçleri başkent Kabil'in merkezine kadar inerek etkili saldırılar da gerçekleştirdiler. Yani Obama yönetiminin yeni stratejisi kısa sürede iflas etti. Bu iflas kimi zaman işgal ordularının şefleri tarafından da itiraf edildi.

Savaş alanında bulunan üst düzey askeri şefler ile

Beyaz Saray'ın efendileri arasında baş gösteren sürtüşmeler, Afganistan bataklığından “onurlu” çıkış yolunun bir türlü bulunamamasından kaynaklanıyor. İşgal ordularının şefi Orgeneral Stanley McChrystal'ın kovulmasına neden olan açıklamalar ise, savaş baronları arasındaki sürtüşmenin doruk noktası oldu.

Bir dergiye demeç veren McChrystal, Barack Obama dahil, Washington'daki savaş baronlarının önde gelen isimleriyle alay ederek, onları küçümseyen ifadeler kullandı. Savaş aygıtının şeflerinden biri olan generalin bu tarz açıklamaları, bataklığın derinliği hakkında fikir veriyor.

Orgeneralin, Obama tarafından kovulmasına yol açan açıklamaları yapması, Afganistan bataklığından çıkışsızlığın savaş baronlarını birbirine düşürecek kadar derin olduğunu gösteriyor. Obama'nın orgenerali zaman geçirmeden kovması ise, Beyaz Saray'da Afganistan gerçeklerinin kamuoyu önünde dile getirilmesine gösterilen tahammülsüzlüğün göstergesidir.

Irak'tan sonra Afganistan'da da sıkışan ABD savaş aygıtı, güçlü, donanımlı, acımasız, kural tanımaz olmasına rağmen, halkların direnişi karşısında acze düşmekten kurtulamadı. Üstelik söz konusu direniş, halkları birleştiren, anti-emperyalist/devrimci bir önderlikten yoksun olmasına rağmen, bu başarıyı sağlayabildi.

Orgeneral McChrystal'ın açıklamaları, işgalci güçlerin Afganistan'daki çıkışsızlığının birinci ağızdan itirafı olmuştur. Bu itiraf, Barack Obama yönetiminin Afganistan stratejisinin iflasının resmi ilanıdır aynı zamanda. McChrystal'ın yerine ABD Merkez Komutanı David Petraus'un atanması, durumda kayda

değer bir değişikliğe yol açması beklenmiyor. Nitekim görevi devralırken konuşma yapan işgalci güçlerin yeni şefi Petraus, işlerinin zor olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Savaş makinesinin Irak, Afganistan işgallerinde karşılaştığı akıbet, ABD emperyalizminin elinde bulunan bu en etkili silahın işlevinde ciddi bir zayıflama olduğuna işaret ediyor. Bu durum yeni değil; ABD savaş makinesi daha önce de Vietnam halkının yiğitçe direnişiyle tarihinin en utanç verici yenilgisini tatmıştı.

Afganistan, Irak işgalleri, kapitalist/emperyalizmin, insanlığın gelişimi önünde dikilen yıkıcı bir sistem olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Zira dünya jandarmalığını elden bırakmamak için halkları boğazlamaktan çekinmeyen, ülkeleri yakıp yıkan ABD ile suç ortaklarının, insan soyuna katabilecekleri zerre kadar olumlu şey kalmamıştır.

Afganistan ile Irak halklarının başına gelenler, insan soyunun kapitalist/emperyalist sistemden acilen kurtulması gerektiğinin güçlü kanıtlarından birinin sunmaktadır. Zira özel mülkiyete dayalı sömürü ve kölelik düzeni ayakta kaldığı sürece, bu tür yıkım ve kıyımları önlemek imkânsız değilse bile, çok güç olacaktır. Oysa insan soyunu alçaltan, emekçilerin biriktirdiği her tür değeri yağmalayan bir sisteme katlanmak için ortada hiçbir neden yoktur.

Tüm ülkelerde kapitalizme karşı sosyalizm, emperyalizme ve sömürgecilğe karşı eşitlik ve özgürlük talepleri yükseltilmelidir. İnsanı sömürü ve kölelik zincirlerinden olduğu kadar, halkları ulusal baskı ve zorbalıktan kurtarmanın da yegâne yolu budur.

Irak'a BM askeri...

Irak'taki Amerikan işgal güçlerinin komutanı Orgeneral Ray Odierno, 2011 yılında ABD güçlerinin Irak'tan çekilmesinin ardından bölgeye BM güçlerinin konuşlandırılmasının gerekebileceğini söyledi.

Orgeneral Odierno AP'ye verdiği özel demeçte, Ninevah, Tamim ve Diyala bölgelerinde bulunan petrol açısından zengin yerlerin Kürtlerin yönetimindeki bölgelere dahil edilip edilmemesi sorununun yıllardır çözüme kavuşmamış olduğunu belirtti. Bundan dolayı Kürtlerle Araplar arasında gerginlik yaşandığını söyleyen Odierno, şöyle konuştu:

“Eğer entegrasyon sağlanamazsa başka seçenekleri düşünmemiz gerekebilecek. Bunun ne olduğunu şu anda bilemiyorum. (BM Ana Sözleşmesi'nin) 6'ncı Bölümü'ndeki BM gücü olabilir mi? Bunu bilemiyorum. Fakat bu konu üzerinde çalışmamız gerekiyor.”

ABD'nin Irak'ta gelecekte geniş çaplı bir askeri varlığının bulunmayacağını kaydeden Odierno, ancak yine de Irak'taki Amerikan askeri varlığı noktasında kapıyı açık bıraktı. Odierno, bu konuda kararın Irak hükümetine ait olacağını ifade ederek, “Belki teknik yardım isterler, ama bu tamamen onlara bağlı” dedi.

“Kürtler ne istiyor?” -2-

M. Can Yüce

Bir önceki yazımızı kısa bir genellemeyle bitirmiş ve bunların ayrıntılarını bir sonraki yazımızda tartışacağımızı vurgulamıştık. Bu genelleme şuydu:

“Bir genelleme yapmak gerekirse **iki** temel istek ve çizgiden söz etmek mümkündür:

Biri, çözümünü ve geleceğini düzen içinde arayan istek ve çizgidir! Bu, bir bakıma görece de olsa bugün egemen olan çizgidir.

Diğeri, çözümünü bu düzene sığmayan, tersine çözümünü bu düzenin dışında gören devrimci istek ve çizgidir! Bu, bugün yenilgiye uğratılsa da nesnel olarak Kürdistan’ın temel dinamikleriyle örtüşen ve geleceği olan bir çizgidir!”

Birinci ve bugün egemen olan çizgi, kendi içinde farklılıklar içerse ve bu farklılıklar belli noktalarda önemli olsa da, sonuçta, çözümünü bu düzen ve devlet sınırları içinde arayan çizgidir. Söz ve teorik düzeyde, Kürtler’in bir halk ve ulus olduğunu ifade eden, çözümünü federasyonda gören görüşler, anılan çizgi içinde en “ileri” ucu ifade etmektedir. Ancak program düzeyinde bu ifadelere rağmen bu teorik ve programatik duruşlarında samimi olduklarını gösteren örgütsel ve eylemsel duruşları olmamıştır. Bundan dolayı bu gelenekten gelenlerin, ciddi düzeyde politik bir etkileri ve duruşları olmamış, buna denk bir güç olamamış, olmamışlardır. “Tek tutarlı” duruşları, program ve eylemleriyle bu düzen içinde bir “çözüm arama” istek ve “kararlılıklarından” hiçbir zaman vazgeçmemiş olmalarıdır!

Elbette bunların dayandığı bir toplumsal-sınıfsal temel olmuştur. Ancak hemen vurgulamalıyız ki, bu toplumsal ve sınıfsal temel son derece zayıftır. Hatta kendi adına siyaset yapma gücünde bile olamamıştır. Kuzey’deki Kürt egemen sınıfların 1925-40 döneminde sınıf olarak tahrip edilerek dağıtılması, parça parça düzenin bir eklentisi haline getirilmesi bu güçsüzlüğün en temel tarihsel ve toplumsal nedenidir! 1980’lere kadar genel olarak Kürt egemen ve orta sınıflarından aile ve bireylerin devlet ve düzen partileri içinde “politika” yapmaları, bunu kendi çıkarları için neredeyse tek çıkar yol olarak algılamaları, aslında anılan ezme ve dağıtma, resmi adıyla “tedip ve tenkil harekâtlarının” trajik sonucundan başka bir şey değildir. 1970’li yıllarda sol adına bazı grupların ortaya çıkması, bu genel “kuralı” değiştirmez. “Bu yönelim” aslında “dönemsel” olmaktan öte politik bir değer ifade etmemektedir. Bu tarihsel ve toplumsal zayıflık, bir bakıma yukarda vurguladığımız “program ve örgüt-eylemsel çizgi” arasındaki samimiyetsizliği ve tutarsızlığı da koşullamaktadır. Bu temel etken görülmeden gelişmelerin tarihini tek tek kişilerin ve grupların salt ahlaki özelliklerine bağlamak yetersizdir, bu da yanılgılı sonuçlara götürür. Daha sonraki yıllarda emekçilere dayanan ve devrimci bir programı esas alan, bunda samimi olduğunu duruş ve eylemiyle kanıtlayan PKK, Kuzey’de mücadeleyi politik bir düzeyine getirdikten ve bunun yenilmezliğini kanıtladıktan sonra, Kürt egemen ve orta sınıf unsurları da onun kanatları altında politika yapmaya başladılar. Gelinek noktada iktidar anlamında olmasa da program çizgisi bakımından egemen bir konuma geldiler.

Kuşkusuz bugünkü PKK, ilk çıkışındaki ve devrimci savaşı yürüttüğü PKK değildir. Bugünkü PKK, sözcüğün gerçek anlamında İmralı, Öcalan Partisi’dir! Bu parti politik olarak Kuzey’de egemendir, kendi içinde kurduğu tek kişiye dayalı iktidar sistemini, bütün bir Kürt toplumuna egemen kılmıştır! İdeolojik ve

politik çizgisiyle TC devleti ve düzeni içinde kendisine bir “yaşam alanı” açmak istemektedir. Genel af karşılığında Öcalan’ın serbest bırakılması, aslında şimdiki PKK’nın varlık nedenidir. “Demokratik özerklik” gibi “politik talepler” ise ikinci planda gelmekte ve Kuzey Kürtleri’ni devlete bağlamanın yemi niteliğindedir! Bugün yaşanan çatışmaların şiddeti ve yaygınlığı aldatıcı olmamalı, esas hedefi gözlerden kaçtırmamalıdır! Birçok yazımızda da değerlendirdiğimiz gibi, “demokratik özerklik” veya başka hangi ad altında ifade edilirse edilsin, Kuzey Kürtler’i için istenen eşitlik ve özgürlük hakları değildir. Aslında çatışmaların şiddeti, eşitlik ve özgürlükten aşağı bir programı kabul etmez; program ve eylemin şiddeti arasındaki kaçınılmaz denge bundan başkası değildir! Ancak yaşanan gerçeklik, ne yazık ki, bu değildir!

Resmi program ile çatışmaların şiddeti arasında çok büyük ve kapanması güç bir dengesizlik var. Öyle de olsa mücadelenin esas yükünü çeken geniş emekçi ve yoksul kitlelerin gerçek talepleri, devrimci dinamizmi resmi programa ve onun çerçevesine sığmamaktadır. Bu, nesnel bir durumdur! Ancak ne yazık bunun bağımsız politik ifadesi ve zemini bugün için bulunmamaktadır. Bu da anılan dengesizlik kadar mücadelenin en büyük paradokslarından biridir!

Resmi program, bugün gelinen noktada resmi ifadesini “Demokratik Özerklik” kavramında bulan çizgi, Kürt halkının taleplerini bulandırıyor, “Kürtlerin ne istediği belli değil” gibi politik ortamı bulandıran propagandaların yapılmasına zemin sunuyor, bu zemini koşulluyor. Onlarca yıldır verilen bir mücadele ve bunca bedele rağmen tartışmalar ve propagandalar hala “Kürtler ne istiyor?” sorusu üzerinde yapılıyorsa, bu çok ciddi bir durumdur, Kürtler açısından son derece geri bir durumu ifade eder!

1970’li yıllarda Kürdistan devrimcileri, Kürtler’in varlığını ve yokluğunu tartışmıyorlardı, bir ulus olup olmadıklarını tartışmıyorlardı. Tartışmalarının merkezinde her açıdan inkâr edilen ve yok sayılan Kürdistan ülkesi vardı. Talepleri ve programları da son derece netti: Bağımsız, özgür, birleşik Kürdistan! Buna nasıl varılacağı konusunda da kafaları netti, bu netlik yaşam ve mücadele duruşlarında da somutlaşıyordu, bu

açık bir samimiyeti ve tutarlılığı ifade ediyordu. Aslında daha sonraki gelişmeler bu temel üzerinden olmuştur. Bugün bile düzen içinde yer edinme, düzen tarafından kabul edilme çizgisinin referans noktaları, yukarıda vurguladığımız temellerdir! Devrimci dinamiklerin harekete geçirilmesi bakımından başvuru referanslar bunlar olmakla birlikte, politik program konusunda en geri çizgide durulmaktadır, dahası “Kürtler ne istiyor?” sorusunun sorulmasına ve bir de bu noktada kafaların bulandırılmasına çalışılmaktadır!

Çok geri bir nokta da olsa “Kürtler ne istiyor?” sorusu sorulmakta ve tartışılmaktadır. Kuzey’deki egemen çizgi de bu soruların sorulmasına çanak tutmakta, dahası bunu doğrudan koşullamaktadır. Bundan dolayı devrimci yurtseverler, bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik düşüncesini, daha önemlisi ruhsal duruşunu esas alan ve egemen kılmaya çalışan bir çaba içinde olmak durumundadırlar. Kendini en az diğer halklar kadar eşit görme, kimliğinden kaynaklanan hakları eksiksiz hak görme ve bunu bir düşünüş ve politik yaşam tarzına dönüştürmek, kazanmanın, bağımsızlaşmanın ilk ve temel koşuludur! Böyle bir duruşun politik güç veya güçsüzlükle ilişkisi yoktur! Onurlu ve özgür, kendine saygılı bir duruşun kendisidir bu! Bu olmadan “verilecek” veya alınacak her hak, sadakadan öte bir değer ifade edebilir mi?

Onurlu, özgür ve kendine saygılı bir duruş mu, yoksa dilencilik ve sadaka talep eden bir duruş mu? İşte sorulması ve yanıtlanması gereken temel soru budur! Gerisi sadece ve sadece “teferruatır”.

6 Temmuz 2010

“Ali Uygur’un failleri bulunsun!”

Cumartesi Anneleri, İstanbul Galatasaray Meydanı’nda her hafta gerçekleştirdikleri oturma eylemlerinin 275. haftasında 1980 yılında gözaltında kaybedilen Ali Uygur’un faillerinin yargılanmasını istedi. Eyleme Avrupa Sosyal Forumu delegasyonu da katılım sağladı.

Basın açıklamasını gerçekleştiren İHD İstanbul Şube Başkanı Abdülbaki Boğa, 1 Temmuz 1980 tarihinde Adana’nın Pozantı ilçesinde trenle yolculuk yaparken Ali Uygur, Mithat Nisan, Mahir Keçeci ve Özcan Fedakar’ın gözaltına alındıklarını söyledi. Sosyalist kimliği ile bilinen Uygur’un Mersin Emniyet Müdürlüğü’nün talebi üzerine Mersin’e götürüldüğünü söyleyen Boğa, Uygur’dan dokuz ay boyunca haber alınmadığını belirterek, Uygur ailesi ve Demokrat Gazetesi Muhabiri Vahap Şehitoğlu’nun Emniyet Müdürlüğü’ne giderek 1. Şube Müdürü Ömer Güneş ve yardımcısı Hanefi Avcı ile görüşüğünü söyledi. Bu görüşmede Anne Hatice Uygur’a “Oğlun bir operasyon sırasında 9 Temmuz’da kaçtı. Bak dosya ve tutanaklar burada mevcut.” denildiğini belirten Boğa, aynı tarihte gözaltında bulunan Haşim Aslan’ın sorgu hakimliğinde “Ali Uygur’un işkencede öldürülüşünü gördüğünü ve bu konuda tanıklık yapmak istediğini” söyleyince, Aslan’ı Sinop Cezaevi’ne gönderdiklerini söyledi.

Yapılan araştırmalar sonucunda, Ali Uygur’un cesedinin polisler tarafından getirildiğini ve defnedildiğini, ancak; gösterdikleri mezarın denizde boğulan Ali Bütün adına kayıtlı olduğunu ifade etti. 22 Ağustos günü Ali Bütün adına kayıtlı kimsesiz mezarın, hakim huzurunda açıldığını söyleyen Boğa, mezarda yatan kişinin 53 gün önce gözaltına alınan Ali Uygur’un işkenceyle parçalanmış bedeni olduğunu ifade etti. Ali Uygur’un kaybedilmesinden sorumlu olanların yargılanmasını istedi.

Kapitalizmin vazgeçemediği oyuncağı nükleer!

Medya günümüzde iktidar sahiplerinin elinde atom bombası niteliğinde bir kitle imha silahı olması gerektiğini söyleyerek dünyada “söz sahibi olma” ve onu değiştirme yolunda önemli bir adım olduğunu telaşla ortaya koyarken, güçlü bir şoven zemin üzerinden de bunu teorize etmektedir. Beyaz camdaki haberlerin hangi sıra ile verileceği, sunucuların vücut dilleri, ses tonları, gazete sayfalarındaki itina ile seçilen kelimeler bu yolun taşlarını dizmek için yapılanların ilk elden sayacaklarımız arasında. Geçtiğimiz aylarda Rusya ile yapılan anlaşmalardan ikisi de bu çerçeveye oturur nitelikte. Akkuyu’da nükleer santral kurulması için imzalanan ve iki ülke arasında vize uygulamasının kaldırılmasına yönelik anlaşma.

Bunlar, kapalı kapılar ardında imzalanan 17 anlaşmadan sadece ikisi. Girişte yaptığımız kısa vurgu doğrultusunda vizenin kaldırılması, nükleer santral meselesini flulaştırmak adına haber bültenlerinde ya da gazete sayfalarında bir paravan işlevi gördü. Atılan sevinç çığlıkları ile Akkuyu’ya ya da herhangi bir yere yapılacak, enerji sorununa dair birçok çözümsüzlüğü barındıran nükleer santrallere “hayır” diyenlerin sesini bastırmak, bu yönde sesini yükseltenleri tecrit etmek üzere adımlarını hızlandıran sermaye, kapitalizmin tüm kitle imha silahlarını bu işin içine soktu. İşin bir ucunda duran nükleer silah teknolojisi ile tarihin gördüğü en vahşi kitle imha silahını bir başka kitle imha silahı medya ile güzelleyerek kendine oldukça geniş bir cephe yaratmayı başarmış durumda. Vize meselesini şimdilik bir kenara koyarsak uzun yılları kapsayan bir proje olan ve son yıllarda daha da hız kazandırılan nükleer santral konusu daha önce de çok kere tekrar ettiğimiz enerji politikalarının somutlanmasıdır. Enerji talebinin karşılanamazlığı yalanının önüne çıkarılan, pahalı olduğu gerçeğine “siz çok biliyorsunuz” üslubuyla dikilen, tehlikeli oluşu, atık sorununun henüz çözülemediği vb. durumlara karşı üç maymunu oynayan erk sahipleri, dediğim dedik çaldığım düdük misali karşımıza çıkmaktan yüksünmüyorlar.

Daha önce, ihale yoluyla, kendi burjuva hukuklarına bile aykırı bir şekilde santral kurma girişimleri olmuş, fakat bu süreçte TMMOB’nin açtığı dava üzerine ihale iptal edilmişti. Karşılarına çıkan her şeyi ezip geçmeye alışmış kural dışı topluluğunun 12 Eylül hukuk(suzluğ)unu bile kendilerine dar görüp önlerine çıkan her olumsuzluğa karşı yasaları değiştirme ya da kendilerince yeni alternatifler üretmeye çalıştığını çok iyi biliyoruz. Bu sefer de yine minareye uygun bir kılıf bulmayı başardılar ve bu sorunu da devletlerarası anlaşma yoluyla TBMM Dış İlişkiler Komisyonu’ndan geçirerek çözdüler. Gelecek günlerde de TBMM Genel Kurulu’nda görüşülecek ve onaylanacak.

Bir yüzüstlük örneği olarak da Ecemiş Fay Hattı’nın üzerine kurulacak olan nükleer santrale dair anlaşmanın maddeleri büyük bir titizlikle tartışılmamaya çalışılıyor. Anlaşmaya göre; santralin kurulacağı alan mevcut altyapısı ile bedelsiz olarak şirkete verilecek, engel çıkaran özel mülkler kamulaştırılacak, yabancıların çalışmasına dair gerekli yasal düzenlemeler ve kolaylıklar yapılacaktır.

EMO Yönetim Kurulu’nun 13 Mayıs tarihinde yaptığı açıklamada ise şu bilgiler yer alıyor: “Rusya, anlaşmaya göre 1200 megavat üzerinden 4 reaktör inşa edecektir. Böylece Türkiye’de 4 bin 800 megavat kurulu güçte nükleer santral sahibi olacak Rusya buradan

ürettiği elektriği de ortalama 12.35 sent gibi yüksek bir fiyat üzerinden Türkiye’ye satma garantisi elde etmiştir. 4 bin 800 megavatlık nükleer santral için 20 milyar dolarlık bir yatırım maliyeti açıklanmıştır ki, bu Rusya’nın aynı türde inşaatına başladığı santrallerin birim yatırım maliyetlerinin oldukça üzerindedir. Rusya’nın Türkiye’de sahip olacağı nükleer santralin birim yatırım maliyeti (kW başına) açıklamalara göre 4 bin 166 dolardır. İnşa aşamasında olan Nizhegorod’un birim yatırım maliyeti 1958 dolar, 2008 ve 2009 yılında iki reaktör olarak inşasına başlanan Novovoronezh 2’nin birim yatırım maliyeti 2 bin 83 dolardır. 2008 yılında bir ünitesinin inşasına başlanmış olan ve ikinci ünitesinin inşasına da bu yıl başlanılan Leningrad 2’nin birim yatırım maliyeti ise 2 bin 417 dolardır. Bunlar içinde en yüksek yatırım maliyetinin söz konusu olduğu Leningrad 2’yle karşılaştırıldığında Türkiye’de yapılacak nükleer santral yatırımı yüzde 72 daha pahalıdır. Nizhegorod’a göre ise Türkiye’de yapılacak nükleer santral yatırımının pahalılık düzeyi 2 katı aşmaktadır.”

Geçtiğimiz günlerde de Mersin’de yapılan mitingde konuşma yapan MMO Mersin Şubesi Yönetim Kurulu Başkanı Naci Erçolak, Mersin’in yılda 300 gün güneş aldığını ve güneş kenti olarak anıldığını belirtti. Erçolak, ayrıca güneşlenme süresinin bu kadar yüksek olduğu bir kentte nükleer santral yapılmasının tam bir ihanet olduğunu vurguladı. İşin bir ucunda böylesi bir rant/kazık varken diğer tarafında ise tam bir kölelik anlaşması durmaktadır.

12 Mayıs’ta ‘sınırlı bilgi’yle imzalanan Akkuyu Nükleer Santral anlaşmasının ayrıntılarına göre, 2018’de nükleer enerjiyle tanışacak olan Türkiye, 15 yıl alım garantisi verirken 60 yıl boyunca işletilecek ve Rusya’nın kontrolünde devam edecek ortaklıkta Rusya’nın payı “hiçbir zaman” **yüzde 51’den az** olmayacak. Genel yükleniciliğini Rus Atomstroyexport firmasının yaptığı Akkuyu Nükleer Güç Santrali (NGS) anlaşmasının diğer detayları da şöyle:

Santralin net kârının yüzde 20’si Türk Hazine’sine aktarılacak. Türkiye Elektrik Taahhüt ve Ticaret A.Ş. (TETAŞ), 15 yıl boyunca üretilmesi planlanan elektriğin sabit miktarlarını, 12.35 ABD senti/kWh ağırlıklı ortalama fiyattan (KDV hariç) satın almayı garanti edecek. Ayrıca santral için ilave arazi de proje şirketine **bedelsiz** olarak tahsis edilecek. Gerekli olursa proje şirketi, ilave arazi için Orman Fonu’na ödemeleri yapacak. Santralin yapım aşaması ve işletme süreci tam bir yağma olarak kurgulanmış durumdadır. İşçi sınıfına hiçbir şeyi vermemeyi öngören burjuvazi için nükleer

santral için savrulan milyarlar tüm resmi ortaya koymaktadır.

Bugün hali hazırda süren tartışmanın kökleri, Türkiye açısından, 1978’e dayanmaktadır. Aradan geçen zaman içerisinde iki ileri bir geri şeklinde ilerleyen süreç kapitalizmin vardığı son noktada bir dayatma halini almış durumdadır. Dün çok ileri bir teknoloji olarak kabul edilen radyoaktif maddeden enerji üretme teknolojisi, ‘70’li yıllar Türkiye’sine verilemeyecek kadar kıymetliyen son dönemde kurulum ve işletme maliyetleri, tehlikesi ve atık sorunu yüzünden gözden düşmüş durumdadır. Öyle ki bir dizi gelişmiş kapitalist ülke nükleer santral yapımlarını durdurmuş durumdadır. Nükleer santrallerin stabil olmayan çalışma rejimleri onları birer saatli bombaya dönüştürürken bu işletmeler sigorta şirketleri tarafından dahi sigortalanamamaktadır. Zaten hali hazırda sorunsuz çalışan bir nükleer santral inşa edilebilmiş değildir. Kapitalizmin işleyiş yasalarına göre bu işe yaramaz teknoloji artık Türkiye gibi ülkelere satılabilir hale gelmiş hatta bu sürecin işlemesi kaçınılmaz bir biçim almıştır. Bu santralleri inşa edebilecek çok uluslu ve güçlü şirketlerin varlığı buna bağlıdır. Türkiye’ye de varlığını, dünyanın var olan doğal kaynaklarından bağımsız olarak, sınırsız üretim ve sınırsız tüketim mantığıyla sürdüren kapitalizm açısından enerji, üretimin başat bir girdisi ve sorunu olarak ortaya çıkmaktadır. Enerji bu haliyle yaşamsal bir olgu, medeniyetin ölçüsü olarak değil de iktisadi bir gerçeklik olarak tanımlanmaktadır. Yani enerji, kapitalist piyasa koşullarında alınıp satılabilen, parasal değer olarak ölçülen bir meta olarak görülmektedir. İşte bu noktada burjuvazinin imdadına yetişen nükleer enerji olmaktadır. Nükleer enerji hem pazarlanabilecek teknolojisi hem de ticaretinin yapılabileceği hammaddesi ile sistem için biçilmiş kaftandır. Pazar ekonomisi mantığı ile çok iyi uyuşan bu enerjinin üretilmesi için gerekli olan teknolojinin silah sanayinde de kullanılabilir olması burjuvazi için ayrı bir çekim noktasıdır. Petrol uğruna Ortadoğu’yu kana bulayan emperyalist-kapitalist sistemin, her şeyiyle enerji sektörüne egemen olma tutkusu içinde olduğu su götürmez bir gerçektir. Sadece nükleer veya sadece petrol değil tüm enerji sektörünü kontrolleri altında alma mücadelesinin yol açtığı savaşlar ortadır. Yine benzer bir şekilde son dönemde “temiz” enerji de piyasa koşullarına uygun hale getirilerek hayatımıza sokulmaktadır. Bu iki yüzlülük, enerji üretiminin küçük parçalara ayrılarak, (çatılara konulan güneş kolektörleri, ufak çaptaki güneş enerjisi ve rüzgar santralleri vs) satılması ile olmaktadır. Yenilenebilir enerji gözde olmasına karşın hali hazırda geniş çapta uygulanmış değildir daha çok bireysel tüketimin “bir kısmı” esasına göre piyasa içinde konumlanmaktadır.

Marx kapitalizmi tanımlarken zenginliğinin iki kaynağı olan toplumu ve doğayı aşındırdığı söyler. Her şeyin meta olarak tanımlandığı kapitalist üretim koşullarında insanın yerini bugün dönen nükleer enerji tartışmalarında çok rahat belirleyebiliriz. Her geçen gün doğayı yok eden kapitalizm artık insanlığın geleceğinin ömrünü de belirlemiş durumda. “... kapitalist üretim teknolojiyi geliştirir ve farklı süreçleri bir toplumsal bütün halinde bir araya getirir ama bunu ancak bütün zenginliklerin orijinal kaynaklarını; toprağı ve işçiyi kemirerek yapar.” (K. Marx, *Kapital*, C.I)

Çevre katliamına HES'lerle devam!

Sermayenin çıkarları doğrultusunda Karadeniz'de çevre, insan ve toplumsal fayda gözetilmeden yapılan Hidro Elektrik Santralleri'nin son kurbanı Rize'nin ünlü İkizdere Vadisi oldu. Doğa harikası olarak nitelendirilen, endemik bitki ve canlı çeşidi açısından dünyanın en önemli 200 vadisi arasında yer alan Rize'nin İkizdere Vadisi'ndeki ilk HES denemesi olan Cevizlik Hidroelektrik Santrali'nin üretime geçmesinin ardından derenin 8.5 kilometrelik kısmı kurudu.

Sermaye devleti tarafından elektrik üretiminin ucuz bir biçimde karşılandığı demagojisiyle özellikle Karadeniz'de ihaleye sunulan HES projeleriyle, Karadeniz halkının yaşam alanları, geçim kaynakları yağmalanıyor ve çevre katliamları yaşanıyor.

Bölgede daha önce deneme üretimine geçen HES nedeniyle Güneysu Gürgeç Deresi'nin kuruması yöre halkının ihtiyatlı davranmasına neden oluyor. 64 kilometrelik vadiye 20'yi aşkın HES'in daha yapılmasının planlandığını, bu olduğunda suyun 55 kilometre boyunca tünele alınacağını belirten yöre halkı, İkizdere'nin tamamen kurumasından endişe ediyor.

Sanko firması vadiye yaklaşık dört yıl önce 95 megavat kurulu gücünde HES yapımı için çalışma başlattı. HES inşaatının durdurulması istemiyle İkizdere Derneği öncülüğünde 2007 yılı Mart ayında Rize İdare Mahkemesi'ne dava açıldı. Dava süreci çeşitli aşamalardan geçtikten sonra dereye 2.8 metreküp/saniye su bırakılması karara bağlandı. Bu sürede HES inşaatı tamamlandı ve 2 Temmuz Cuma günü deneme üretimine geçildi. İkizdere ilçesi Cevizlik Köyü ile Soğuksu Köyü arasında kalan bölümde su, tünele alınınca İkizdere Deresi 8.5 kilometre boyunca kurudu.

Derelerin Kardeşliği Platformu Dönem Sözcüsü Ömer Şan, dereye firmanın taahhüt ettiği gibi saniyede 2.8 metreküp su bırakılmadığını, bırakılan suyun en fazla 500 ya da 600 litre olduğunu belirtiyor. "Derenin kuruması, yaşamı ve bölge iklimini de olumsuz etkiliyor. Bu suda balığın veya diğer canlıların yaşaması mümkün değil." diyen Şan, yapılması planlanan diğer HES'ler hakkında da bilgi veriyor. Şan, İkizdere Vadisi'nde yapılacak ve sayıları 26'yı bulması beklenen santraller sonrası suyun 55 kilometre boyunca tünellere alınacağını ve İkizdere'nin tamamen kuruyacağını belirtiyor.

Samandağ'da santrallere karşı miting...

RES'lere karşı mücadeleye!

Uzun zamandır, yaşam alanları olan tarım arazilerini hoyratça işgal ederek rüzgar enerjisi santralleri kurmak isteyen sermayedarlara karşı militan mücadele yürüten Samandağ'a bağlı Tekebaşı Beldesi emekçileri 4 Temmuz günü Samandağ'da bir miting düzenlediler. Mitingde başta Tekebaşı, Mızraklı, Koyunoğlu, Kuşalanı'nın yanı sıra Samandağ'ın birçok köyünden emekçiler bir araya gelerek yaşam alanlarında santralleri istemediklerini haykırdılar.

Miting programında ilk olarak "Yaşam Alanlarına Sahip Çık Platformu" adına Behzet Can bir konuşma yaptı. Daha sonra platformun bir başka aktivisti olan Ata Durgun söz aldı. Durgun, RES'lerin bugüne kadar kurulamamış olmasının halkın fiil-meşru mücadelesi sayesinde olduğunu söyleyerek, birleşik mücadeleyle kazanacaklarını ifade etti. Devrimci Samandağ halkını da bu mücadelelerinde yanlarında olmaya çağıran Durgun'dan sonra Çetin Sakallı söz aldı.

RES'lere karşı açılan davada yöre halkını temsil eden Sakallı, şirketlerin hiçbir devlet kurumundan izin almayarak başına buyruk davrandığını ve yasadışı bir işe giriştiğini ifade etti. Ayrıca sermayenin sayısız RES kurma girişimini yüzlerce jandarma ve polis eşliğinde gerçekleştirmesinin de devletin kimden yana olduğunu açıkça gösterdiğini söyleyen Sakallı'nın konuşmasından sonra miting coşkulu bir atmosferde ilerledi.

Tekebaşı'ndan bir emekçi ise kitleye Arapça konuşarak seslendi. Mitinge yaklaşık 1500 emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Antakya

Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

"Kelepçelere boyun eğmeyeceğiz!"

Devrimci ve ilerici kurumların her hafta cuma günü yaptıkları, "Hasta Tutsaklara Özgürlük" eylemi 2 Temmuz Cuma günü devam etti.

Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen kurumlar eylemde, "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" yazılı İngilizce ve Türkçe pankartlar arkasında İstiklal Caddesi boyunca Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüdüler.

Yürüyüş boyunca, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" sloganları atıldı. Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde, basın metnini TAYAD'tan Nagehan Kurt okudu.

Açıklamada Sivas katliamını hatırlatan Kurt şunları söyledi: "*Hasta tutsakların tabutunu birer birer kaldırmaktansa, vicdanımızı öldürmektense; kelepçelerin kollarımıza takılmasından çekinmeyeceğiz. Demokrasi mücadelesine kelepçe takanlara boyun eğmeyeceğiz.*"

Adana'da hasta tutsaklar için eylem

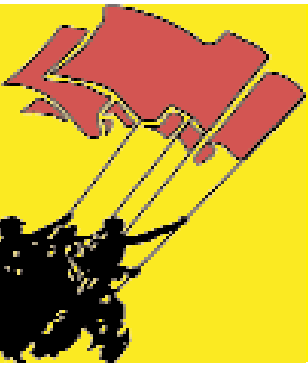
Adana'da hasta tutsaklar için her hafta gerçekleştirilen eylemlerden biri de 3 Temmuz günü yapıldı.

İnönü Parkı'nda yapılan açıklamada her fırsatta demokratikleşmeden bahseden AKP ve onun sözcülerinin Güler Zere örneğinde olduğu gibi hasta tutsakları sessizce öldürmeye devam ettiği ifade edildi. Hükümetin 86 yeni cezaevi yapacağını ve bunların maliyetinin 1 milyar 796 milyon TL olacağını belirtildiği açıklamada bunun daha fazla açlık yoksulluk ve zulüm anlamına geldiği söylendi.

İHD, Emek ve Özgürlük Cephesi, Devrimci Proletarya, ESP, BDSP, Halk Cephesi ve ODAK tarafından gerçekleştirilen açıklamanın ardından beş dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Adana

Mücadele Postası

Bielefeld BİR-KAR'dan piknik

Bielefeld BİR-KAR tarafından gerçekleştirilen ve geleneksel hale gelen yaz pikniği coşkulu bir atmosferde yapıldı.

Almanya'nın Bielefeld şehrinde gerçekleştirilen piknik öncesinde, el ilanları ile çevre güçlerine pikniğe katılım çağrısı yapıldı. Pikniğe yaklaşık 60 kişi katıldı. Piknik programı, ortak bir şekilde yenen yemekle başladı. Sohbet ve oyunlarla devam etti.

Pikniğin Sivas katliamının yıldönümü ile yakın bir tarihe denk gelmesi nedeniyle programda 2 Temmuz gündemi de işlendi. Oyun ve sohbetlerin ardından BİR-KAR adına yapılan konuşmada Sivas katliamının ne ifade ettiği ve bunun nasıl anlaşılması gerektiğine değinildi. Konuşmanın ardından hep beraber söylenen türkü ve marşlarla piknik sona erdi.

Kızıl Bayrak / Bielefeld

TAYAD'lılardan oturma eylemi

15 Haziran sabahı Halk Cephesi'ne yapılan operasyon kapsamında evler ve kurumlar basılmış 30'un üzerinde devrimci İstanbul, Ankara ve İzmir'de gözaltına alınmıştı. Gerçekleştirilen bu operasyonun ardından gözaltına alınan 15 TAYAD'lı DHKP/C üyesi olduğu iddiasıyla Ankara'da çıkarıldıkları mahkemece tutuklanmıştı.

TAYAD'lılar, tutuklananların serbest bırakılması için 6 Temmuz günü 2 hafta sürecek oturma eylemi başlattı. İzmir AKP önünde bir araya gelen TAYAD'lılar burada basın açıklaması gerçekleştirdiler.

“Hasta tutsakları öldürmek serbest- cenazelerine katılmak suç - Tutuklu TAYAD'lılar serbest bırakılsın! / TAYAD” pankartının açıldığı açıklamada “Saldırıları serbest ama saldırılara karşı ses çıkarmak suç sayılıyor” denildi. Açıklamada şunlar ifade edildi:

“Yaptıklarımızda suç olabilecek hiçbir şey yoktur. Haklı biziz. Suçlu katleden, tecrit altında hasta tutsakları gün gün öldüren AKP'dir. Hukuksuz tutuklamaların karşısına çıkalım, suçlunun yakasına yapışalım!”

Basın açıklamasının ardından AKP binasının önünde 1 saatlik oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi, daha sonra eski Sümerbank önünde sürdürüldü. TAYAD'lılar 15 gün boyunca 10.00 ve 22.00 saatleri arasında oturma eylemi gerçekleştirecekler.

Kızıl Bayrak / İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

TKP/ML TİKKO gerillaları sonsuzluğa uğurlandı

29 Haziran gecesi Dersim'in Ovacık ilçesinde çıkan çatışmada faşist sermaye devleti tarafından katledilen iki TKP/ML TİKKO gerillası sonsuzluğa uğurlandı.

TKP/ML TİKKO Dersim Bölge Komutanlığı tarafından yapılan açıklamaya göre şehit düşenlerin 1983 Tokat Zile doğumlu Munzur kod isimli Ferdi Karacan ile 1987 Sivas Zara doğumlu Kinem kod isimli Çiğdem Yılmaz olduğu bildirildi.

Çiğdem Yılmaz (Kinem), 2 Temmuz günü kimlik tespiti ve ailesinin teşhis etmesinin ardından Elazığ Fırat Üniversitesi Araştırma Hastanesi morgundan alınarak Yıldızbağları'nda bulunan Cemevine götürüldü. Sloganlar, alkış ve zılgıtlarla yapılan uğurlama töreninin ardından memleketi olan Sivas'ın Zara ilçesi Kanlıçayır Köyü'ne yolcu edildi.

3 Temmuz günü kendi köyünde ailesi, devrimci dostları ve yoldaşları tarafından düzenlenen cenaze töreninin ardından Yılmaz toprağa verildi.

Mezarlığa kadar yapılan yürüyüşün ardından mezar başında şehit düşen TİKKO gerillaları şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Yapılan konuşmada ise Kinem'in mücadele azmi ve kararlılığına dikkat çekildi. Ardından, yine sloganlar eşliğinde Yılmaz toprağa verildi.

Günlerdir kimliği tespit edilemediği için Elazığ Fırat Üniversitesi Hastanesi morgunda bekletilen Ferdi Karacan, TKP/ML Dersim Bölge Komutanlığı tarafından yapılan açıklamayla kimliğinin belli olmasının ardından ancak 3 Temmuz günü teşhis edilebildi. Karacan, 4 Temmuz günü Tokat'ın Zile ilçesi Gümüşkaş Köyü'nde ailesi, köylüler ve yoldaşları tarafından toprağa verildi.

Burada jandarmanın kimlik kontrolü yapması ve köylüleri tedirgin etmeye çalışması dikkat çekti. Karanfillerle süslenen mezar başında tüm devrim şehitleri adına saygı duruşu yapıldı. Daha sonra yoldaşlarına, dostlarına ve köylülere hitaben yapılan konuşmada “onların halk savaşında haklı bir dava uğruna şehit düştükleri”ne vurgu yapıldı. Çiğdem Yılmaz'ın mezarından alınan toprağın Ferdi Karacan'ın mezarına konulmasıyla anma sona erdi.

İşçi-Köylü okurları tutuklandı

1 ve 2 Temmuz tarihlerinde gerçekleştirilen operasyonlarla Mersin, Tarsus ve İstanbul'da gözaltına alınan İşçi-Köylü gazetesi okuru 8 kişiden 5'i çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı.

4 Temmuz günü nöbetçi mahkemeye çıkarılan Hasan Polat, Keklik Demir ve Metin Özken tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılırken Cengiz İçli, Duygu Ergen, Hüsamettin Ulaş, Ufuk Lüzumlu ve Serkan Gümüşbaş hakkında tutuklama kararı verildi.

“Yasadışı örgüt üyeliği ve yöneticilik” gerekçesiyle tutuklananlardan Duygu Ergen Adana Karataş Kadın Hapishanesi'ne gönderildi. Diğer tutuklular ise Mersin E Tipi Hapishanesi'ne götürüldü.

Beşikçi ve Şimşek yargılanıyor...

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) tarafından çıkarılan “Çağımızda Hukuk ve Toplum Dergisi”nin 5. sayısı hakkında İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı soruşturma başlattı.

Derginin 5. sayısının ana konusu olan “Kendi Kaderini Tayin Hakkı” başlıklı dosyada Yazar İsmail Beşikçi tarafından kaleme alınan “Ulusların kendi geleceğini tayin hakkı ve Kürtler” başlıklı yazı soruşturmaya gerekçe gösterilirken aynı dava kapsamında derginin sorumlu yazı işleri müdürü Av. Zeycan Balcı Şimşek hakkında da dava açıldı.

İstanbul Cumhuriyet Savcısı Hakan Karaali imzasının yer aldığı iddianamede, İsmail Beşikçi tarafından kaleme alınan yazıda, “...bugün Kürtler ortadoğuda 40 milyonun üzerinde bir nüfusa sahiptir. Ve Kürtler tarihin bilinen çağlarından beri, örneğin İsa'dan önce 4000 yılından beri kendi topraklarında yaşamaktadır. Türklerin ortadoğuya gelişlerinin ise 10.yy. 11.yy. olduğu bilinmektedir. Fakat Kürtler bu kadar büyük bir nüfusa sahip olmalarına rağmen, bu kadar büyük bir ülkeye sahip olmalarına rağmen, uluslararası ilişkilerde tanınan küçük bir siyasal statüye sahip değildir...” ifadelerinin de içinde bulunduğu çeşitli pasajlar gerekçe gösterilerek “cebir ve şiddete çağrı yapılarak silahlı terör örgütü propagandasının amaçlandığı kanaatine varıldığı” belirtildi.

“Terör örgütü propagandası yapmak” gerekçesiyle başlatılan soruşturma kapsamında Şimşek ve Beşikçi'nin yargılandıkları davanın ilk duruşmasının İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 29 Temmuz 2010 tarihinde görülmesine karar verildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

**Sermaye devleti kirli savaşı
tırmandırıyor...**

**Kürt halkıyla
omuz omuza!**

